TRAIAN TANDIN

GRIND - URMAȘUL LUI RINGO

Traian Tandin

GRIND – URMAŞUL LUI RINGO

Editura Ministerului Administraţiei şi Internelor
Bucureşti, 2003

TRAIAN, TANDIN
Grind-urmaşul lui Ringo/Traian Tandin - Bucureşti
Editura Ministerului Administraţiei şi Internelor, 2003-08-27
ISBN 973-8307-21-X 821.135.1-32

Redactare: Dana MIHALACHE
Tehnoredactare: Dumitru VĂNUŢĂ
Coperta: Dana MIHALACHE, Niculina TÂRŢĂU

Tipărit la Tipografia Ministerului Administraţiei şi Internelor

Prietenia e un stăpân tot atât de poruncitor ca şi dragostea... E mult mai mult. Pentru că dragostea e risipitoare, ia şi dă cu amândouă mâinile. Prietenia e discretă, se mulţumeşte cu puţin Dar acest puţin e tot ce e mai bun pe lume.

R. Rolland

PREFAŢĂ

Colonelul (r) Traian Tandin este un poliţist-scriitor cunoscut în toată ţara atât de colegii săi, prin reuşitele profesionale, cât şi de marele public în urma editării a 23 de cărţi de succes dintre care amintim „Enigmele căpitanului Roman”, „Dilemele căpitanului Roman”, „Bolidul verde”, „Din jurnalul unui poliţist”, „Limbajul infractorilor”, „Pedeapsă în stil american”, „Cazul Rîmaru”, „Asasin fără voie” şi altele. Autorul se identifică cu eroii din cărţile sale, el însuşi fiind un reputat ofiţer de judiciar, discipol al marelui criminalist, general de brigadă Dumitru Ceacanica. Acesta l-a botezat „Comisarul” şi aşa i-a rămas porecla. Alături de Ceacanica, Tandin a bătut ţara în lung şi în lat, rezolvând cele mai spinoase crime şi afaceri judiciare care altfel ar fi rămas cu autori necunoscuţi.

După Revoluţie, „Comisarul” a fost numit redactor-şef al tinerei publicaţii care lua fiinţă, „Poliţia Română”. După 36 de ani de poliţie, în luna martie 2000, ofiţerul a fost pensionat la limită de vârstă.

Unul din romanele de mare succes ale autorului, publicat în anul 1981, s-a numit „Adio, Ringo”, o carte dedicată unui câine poliţist de mare performanţă care a murit la datorie. Cartea a fost republicată, în anul 2002, într-o ediţie revăzută şi adăugită (130 de pagini în plus) de editura Aldo Press. De data aceasta, scriitorul ne oferă o carte compactă

cu titlul „Grind, urmaşul lui Ringo”. Este vorba, deci, tot despre un câine poliţist, Grind, nimeni altul decât urmaşul lui Ringo, ale cărui isprăvi în domeniul prinderii hoţilor sunt de o mare savoare şi impresionabilitate.

Grind este un câine poliţist, iar copiii care îl iubesc şi roiesc în jurul lui au înfiinţat în cartier „Clubul micilor detectivi”, de fapt, o „tribună” de luptă, de a preîntâmpina ca aceştia să devină victimele unor infracţiuni curente, o atractivă „ formă de organizare” prin care poliţiştii cu o mare experienţă ca subofiţerul Micu (dresorul) şi „comisarul Piedone” împărtăşesc micilor ascultători dintre cele mai interesante întâmplări şi cazuri la a căror elucidare şi-au adus contribuţia câinele Grind şi, prin aceasta, efectuează o foarte utilă muncă de educare a tineretului şcolar în spirit antiinfracţional. Ca urmare, tot mai mulţi copii doresc să aibă şi să dreseze câini „poliţişti”.

În ultima parte a cărţii se oferă, în acest scop, multe date privind rasa acestor câini, modul de dresare, precum şi o bogată cazuistică cu felurite întâmplări de mare interes cu câini poliţişti din ţara noastră sau din lume.

Astfel alcătuită, cu un bogat material frust, rupt din viaţa de toate zilele, cartea suscită un mare interes nu numai în rândul micilor lectori, ci şi în acela al adolescenţilor şi adulţilor, fiind extrem de incitantă.

Adânciţi-vă în paginile următoare şi vă veţi simţi mereu „un mic sau mare detectiv”,...depinde...

Eugen Teodoru

Ediţie specială

Autoturismele alb-albastru ale Serviciului circulaţie se întorceau la bază. Unul dintre ele, condus de sergentul-major Dornea rula însă cu mai mare vitează decât celelalte, pe chipul subofiţerului citindu-se o bucurie copilărească. După un viraj, două, ori de câte ori maşina intra în linie dreaptă, Dornea arunca în fugă, aşa..., doar cu coada ochiului, câte o privire spre ziarele aşezate pe bancheta din dreapta. Cel de deasupra era despăturit în dreptul unui articol de o jumătate de pagină; în centrul lui, fotografia unui câine poliţist în plin salt deasupra capotei unui autoturism atrăgea atenţia cititorilor... Nu era vorba de o reclamă. Era chiar fotografia lui Grind, câinele de urmărire al brigăzii furturi auto-moto, surprins în timpul unei misiuni, una dintre cele multe îndeplinite cu succes şi care i-au adus faimă în rândul purtătorilor de uniforme cenuşiu-albastru...

„Iată că acum îl cunosc şi locuitorii Capitalei! îşi zise cu adâncă mulţumire subofiţerul, netezindu-şi încet mustaţa cu o mână. Tare o să se mai bucure Micu, conductorul lui! Despre un câine ca ăsta chiar trebuia să se scrie... Păcat că i-a scăpat ziaristului un amănunt important... că Grind nu-i altul decât vrednicul urmaş al neuitatului câine Ringo! Dar poate că Ando nu a ştiut lucrul acesta. Fără îndoială... Altfel, cum să-i fi scăpat tocmai un asemenea amănunt!”

Maşina se apropia de strada Logofăt Udrişte, când Dornea încă mai reflecta: „Oare ce-o mai face acum bunul meu Lupin...? Straşnic câine şi el... Şi cât de tare ne împrietenisem!... Mda... Păcat!”

Sergentul-major Dornea îşi începuse activitatea în poliţie

ca conductor de câini de serviciu, dar destul de repede fusese nevoit s-o abandoneze, în urma unui accident. Aşa e viaţa... Totuşi, dragostea lui pentru câini nu se stinsese, ba dimpotrivă. Îi iubea poate chiar mai mult... Numai aşa se explica de ce mai mereu îl găseai în preajma lui Grind şi a plutonierului Micu. Tot el era acel care, acum, simţea nevoia să-i dea primul de veste conductorului că inteligentul patruped „apăruse” în „Cronica zilnică a Bucureştiului”, fiind senzaţia zilei.

— Trăiţi! salută Dornea dând buzna în biroul lui Micu. Apoi, cu voce emoţionată şi aşezând repede ziarele în faţa colegului său, adăugă: Vin de la „Cronica zilnică”! Uite-l aici pe Grind! Ediţie specială!...

Aruncându-şi privirea peste ziarul despăturit şi zărind poza lui Grind, Micu se simţi străbătut de un fior cald. Sângele îi năvălise în obraji.

— Când... De când e ziarul? întrebă el cu glas uşor tremurând.

— Cum... de când? se miră Dornea. De astăzi! De-acolo vin. Ziarul apare peste o jumătate de oră. Eu le-am înşfăcat pe primele...

— Nu asta am vrut să spun, zise Micu puţin încurcat, ci când s-a documentat, când a făcut poza? Mie nu mi-a spus nimic, habar n-am avut...

— Ăsta-i secretul lui Ando, îl domoli Dornea. Apoi, pe un ton oarecum misterios, adăugă: Poate că-i şi secretul meu... Şi al domnului colonel Alexandru.

— Pezevenghiule! zise Micu bătându-l uşor cu palma peste umăr. De la tine a plecat treaba...

— Nu, de la Octavian Andronic. Iubeşte câinii poliţişti ca şi noi, ca şi domnul colonel Alexandru. Ando, care ne-a însoţit în atâtea misiuni, l-a observat pe Grind nu numai cu

ochiul „poliţistului”, ci şi cu cel al ziaristului. Grind merita deplin asemenea hatâr... Citiţi articolul. Eu mă duc cu ziarele...

Rămas singur, Micu citi pe nerăsuflate:

„... DIN AGENDA DETECTIVULUI GRIND”. A afirma categoric că animalele au sau nu... precepte morale este un lucru riscant, atâta timp cât nu ne aflăm (încă) în posesia unui limbaj comun care să uşureze comunicarea dintre specia umană şi celelalte specii din univers. Tot ceea ce se ştie până în prezent în această direcţie şi în ciuda sistemelor sofisticate de investigaţie folosite de cercetători se bazează doar pe simple supoziţii, pe speculaţii... Până la elucidarea problemei, daţi-ne voie să afirmăm cu tărie că Grind, câinele-lup din componenţa „brigăzii furturi auto-moto” a Serviciului circulaţie este o persoană (deşi am putea spune chiar *personalitate)* pentru care graniţele dintre *bine* şi *rău,* dintre *cinstit* şi *necinstit* par să fie perfect delimitate. Este o însuşire care îl ajută să-şi facă datoria într-un mod ce nu o dată i-a uimit pe colaboratorii săi, câştigându-şi astfel, în scurt timp faima unui „detectiv” tenace, ferm şi greu, mult prea greu de înşelat. În acest sens, vă oferim în rândurile ce urmează câteva mărturii edificatoare”.

Cine strigă: „Săriţi, hoţii!”

... Cine bate la ora 4 dimineaţa, în poarta Serviciului circulaţie din strada Udrişte? Nimeni altul decât P.M., conducător auto la Fabrica de Nasturi. *Mi s-a întâmplat un*

lucru grav - relatează el, cu glas întretăiat. *Când să plec în cursă cu camionul, am observat că acesta nu mai era parcat în locul unde-l lăsasem, ci la vreo trei metri distanţă şi că, în plus, avea bara de protecţie din faţă lovită puternic".* Cum şi ce să se fi întâmplat? „*Paznicul e martor că, la ora la care am venit eu, maşina era deja lovită! Vă rog să mă ajutaţi să descopăr autorul, altfel o să mi se impute mie reparaţia. Şi nu ar fi drept!"*

Cercetările făcute la faţa locului au confirmat spusele omului. Bara era strâmbă, kilometrajul înregistra cu vreo 30 km mai mult faţă de parcarea de cu seară. Iar paznicul nu ştia altceva decât că şoferul, i-a reclamat şi lui, când a venit, cele constatate. Ceva nu părea totuşi în regulă: Ditamai camionul să dispară şi să apară, aşa pe nesimţite? Şi, dacă tot fusese furat, de ce l-a mai adus hoţul înapoi, după ce l-a accidentat?

Cercetarea a fost preluată, în acest punct, de către detectivul Grind - mai ales că, după cum afirma şoferul, în cabină se află o pătură, pe care el nu o recunoştea, şi cu care, pesemne, fuseseră şterse urmele şi amprentele. Grind a mirosit clipe în şir pătura, după care, sub privirile poliţiştilor, ale portarului şi ale şoferului, s-a îndreptat spre ieşirea din garaj. Urmărind cu atenţie scena, plutonierul Traian Micu, conductorul câinelui - detectiv, a observat pe chipul şoferului o expresie de uşurare. Dar care n-a durat mult timp. Pentru că, de la poartă, Grind a făcut brusc stânga-mprejur şi a sărit în pieptul şoferului. „*Ţineţi-l, scăpaţi-mă, recunosc tot!",* a strigat acesta, speriat peste măsură. Apoi a recunoscut: profitând de absenţa din post a portarului, a ieşit cu maşina, ca să facă un ciubuc. Obosit şi neatent, a lovit un pom, după care s-a întors la garaj, în timp ce paznicul nu reapăruse încă. A parcat maşina ceva

mai la o parte, a şters urmele şi l-a aşteptat pe paznic pentru a juca apoi „comedia” omului nevinovat. „Rolul” acesta nu era însă deloc pe măsura lui, iar de la un „spectator” ca Grind n-ar fi putut spera să obţină şi aplauze...

Recunoaştere din grup

... Din relatările anterioare v-aţi putut da seama de o particularitate a „stilului” Grind: aceea de a nu se îndrepta direct spre făptaş, de a studia cu atenţie pistele înainte de a „pune laba” pe el. Este un procedeu care înlătură, de foarte multe ori, posibilele erori şi tocmai de aceea procentajul de reuşite rămâne la Grind, foarte ridicat. Iată un exemplu:

Într-o noapte, doi infractori au spart un autoturism dintr-un parcaj aflat în preajma Sălii Polivalente. Proprietarul i-a observat şi - cu toate că era noapte - s-a lansat în urmărirea lor. Abia pe bulevardul Constantin Brâncoveanu a reuşit, cu ajutorul unor cetăţeni, să pună mâna pe unul din ei. La cercetare, individul protesta cu vehemenţă: *„Nu sunt hoţ!” „Atunci de ce fugeai?” „Ca să nu mă bată. Strigau „Prindeţi hoţul” şi arătau spre mine şi mi-a fost teamă. Până să se vadă că nu sunt eu, puteau să mă bată”*. Reclamantul nu se arătase nici el prea sigur: *„Era întuneric, de câteva ori s-a pierdut printre blocuri. Dar fiindcă fugea, am crezut că este el”.* Tânărul fugar a prezentat şi un alibi: *„Eram în parc cu o fată. Tocmai ne despărţisem. Dacă vreţi, vă dau numele şi adresa ei”*.

La verificarea alibiului s-a constatat că fata fusese într-adevăr în parc cu el, dar cu vreo două ore mai devreme. Intervine reclamantul: *„Am găsit în maşină o cârpă care nu-mi aparţine. Poate că vă este de folos*!” Era, desigur, o urmă. Şi din nou se apelează la Grind. Fugarul a fost de acord să se supună aşa-numitei recunoaşteri din grup. Şase persoane au fost aliniate în curte. Lui i s-a îngăduit să-şi aleagă locul. Grind miroase cârpa şi - tot în stilul lui - începe recunoaşterea. Adică porneşte din partea stângă, prin spate, şi îi adulmecă rând pe rând. „Nevinovatul” este al treilea. Cei care urmăresc scena îl văd mai întâi crispat, când Grind se opreşte în spatele lui, apoi destinzându-se brusc, după ce câinele a trecut mai departe. Dar, cum v-am mai spus, Grind are tipicul lui. După ce termină cu toţi, revine la cel de-al treilea şi îl apucă hotărât de pantaloni. Este momentul adevărului; infractorul recunoaşte: da, el spărsese maşina, împreună cu un altul, sperând să fure un radiocasetofon... inexistent! Fapta rămâne însă faptă şi după ea a urmat, fireşte, răsplata...

Urmărire în noapte

... Într-una din nopţile trecute, dispeceratul Serviciului circulaţie este anunţat că pe autostrada Bucureşti - Piteşti, la km 20, se află o Ladă 1500 roşie, fără numere... răsturnată şi abandonată. Presupunându-se că ar putea fi vorba despre un autovehicul furat, este imediat alertată brigada, iar plutonierul Micu, însoţit de Grind, se prezintă la faţa locului. Între timp, se află amănunte: autoturismul

fusese somat să oprească la postul de control Chitila. N-a oprit şi a fost urmărit de un echipaj, pe un drum de ţară, peste câmp, până la pasarela de la autostradă, unde a reuşit să se piardă. Parbrizul lipsea, iar împrejur, dâre de sânge. Grind ia urma şi porneşte la drum. Este ora 1 noaptea. Drumurile îl poartă prin lanurile de porumb, pe calea cea bună; dovadă - din loc în loc, pete de sânge. Întâlnesc, la un moment dat, un curs de apă. Îl traversează, fără ca Grind să piardă urma. În jurul orei 4 dimineaţa, şi după un traseu de 9-10 km, ajung în comuna Brezoaiele, la locuinţa Gheorghiţei P. Aceasta sesizând sosirea poliţiştilor, le iese în cale, plângându-se de zor: *„Ne-au furat maşina! Soţul meu fără cununie, Marin T., e disperat, s-a dus s-o caute!”* În casă, alte picături de sânge, dar atât. Până în cele din urmă, tot Grind îi dă de capăt, descoperindu-l - în casa unui vecin - tocmai pe... Marin T., proprietarul maşinii avariate, dar nu şi posesor al unui permis de conducere. Avea leziuni la cap, la mână şi duhnea a spirtoase: *„Băusem un păhărel de ţuică şi am plecat la drum. Ceasul rău...”* zise el. Pentru Grind au fost nu numai unul, ci trei ceasuri bune de urmărire...

Acţiune fulger!

... Autoturismul Dacia 1300, cu numărul de înmatriculare 10-B-6826, fusese furat de două zile dintr-un loc de parcare aflat în cartierul Militari. Se interceptează o informaţie: autoturismul a fost zărit circulând pe str. Valea Ialomiţei din cartierul Drumul Taberei. La volan, un tânăr îmbrăcat cu

tricou marinăresc. Alertă! Din curtea serviciului circulaţie demarează un autoturism „civil” al brigăzii furturi. Printre ocupanţi, nelipsitul Grind. Maşina poliţiei se îndreaptă cu viteză spre perimetrul semnalat. De la Academia Militară pătrunde în Drumul Taberei. Deodată, înainte de intersecţia cu str. Miron Constantinescu, în apropiere de complexul Favorit, lucrătorii de poliţie zăresc maşina cu pricina venind din sens opus. Stopul arăta galben şi avertizează că va apărea culoarea roşie. Şoferul în tricou marinăresc nu are de ales şi opreşte primul. În spate este blocat de alte autoturisme care se înşiruie. Planul abordării este întocmit la iuţeală. Maşina poliţiei demarează pe roşu, blocându-i calea. Totul se consumă în doar câteva secunde. „Marinarul” îşi vâră mâna în torpedo unde avea un cuţit. Nu apucă să-l scoată, că Grind a şi pătruns ca o vijelie prin geamul deschis al şoferului, în timp ce plutonierul Micu deschide brusc uşa din dreapta. Infractorul este buimăcit, iar fixarea clasicei „brăţări” nu mai este decât o simplă formalitate. „***Aoleu, câinele! Câinele!...*** strigă speriat hoţul. ***Spun tot!***”

*

... Sunt evident, doar câteva din cazurile în a căror rezolvare rolul jucat de Grind a fost hotărâtor. Rol jucat cu o modestie şi cu o naturaleţe de care numai animalele inteligente ca acestea pot fi în stare. Având, bineînţeles, „în spate”, oameni. Oameni care au ştiut să-l educe cu afecţiune şi răbdare, de-a lungul a mii de ore. Oameni ca cei care îl înconjoară acum cu dragoste şi cu respect, pe Grind. Da, cu respectul datorat unui colaborator autentic. *Octavian Andronic*”.

„Păcat că *Grind* nu poate citi...” îşi spuse Micu, încheind lectura articolului. Era plăcut impresionat şi pătruns de un sentiment de mândrie pentru câinele său. În amintirea sărmanului Ringo, căzut la datorie, Micu lucrase mult timp cu Grind, reuşind să continue tradiţia acestei familii de câini poliţişti vestiţi. Ba mai mult decât atât, prin unele rezultate, Grind începuse chiar să-şi depăşească părinţii, pe Ringo şi Nada.

Sună telefonul. Micu este anunţat să se prezinte la şeful serviciului circulaţie, colonelul Alexandru.

— O fi citit şi dânsul articolul şi i-a plăcut... monologhează Micu.

Pe drum, până la biroul şefului, subofiţerul îşi aminti de înţelegerea, de sprijinul pe care i le acordase colonelul. Grind avea o boxă în curtea serviciului circulaţie, într-un spaţiu special amenajat, unde stătea în timpul orelor de program. Afecţiunea dintre câine şi dresor devenise însă atât de puternică şi atât de nedespărţiţi erau unul de celălalt, încât Micu solicitase locuinţă la curte, ca să-l poată lua şi pe Grind acasă după orele de program. Alina, soţia lui, fusese de aceeaşi părere, fiindcă şi ea îl iubea tare mult pe Grind. Ca să nu mai vorbim de Răzvan, băieţelul lor, proaspăt absolvent al clasei I, care după ce îşi atârna ghiozdanul în cui, era mai mult în preajma lui Grind... Colonelul Alexandru, şi el un îndrăgostit de câinii poliţişti, de Grind mai ales, pentru isteţimea dovedită în rezolvarea cazurilor, înţelesese dorinţa lui Micu şi îi obţinuse o locuinţă la curte pe strada Inginer Pascal Cristian, nr. 12, în apropierea cartierelor de blocuri Giuleşti şi Crângaşi. Ofiţerul era încredinţat că prezenţa lui Grind alături de Micu după orele de program, constituia un mare avantaj atât în îngrijirea şi menţinerea dresajului câinelui, a sănătăţii lui,

cât şi a menţinerii prieteniei dintre ei.

— Au început să sune telefoanele, spuse colonelul zâmbind după ce îi răspunse lui Micu la salut. Primul telefon l-am primit de la nepotul meu Cătălin, care m-a rugat să-i permit să vină să-l vadă pe Grind, împreună cu toţi colegii lui de clasă. Tare mult a stăruit... Te rog să le faci o primire frumoasă. E „vina” mea că le-am povestit atât de mult despre Grind. Iar acum după ce au şi citit...!

— Vă înţeleg... zise Micu surâzând. Cam la fel o să păţesc şi eu când am să ajung cu Grind acasă. Răzvan o să dea „alarma”!

Grind, prietenul copiilor

De când Micu se mutase la curte, Grind câştigase foarte mulţi prieteni în rândul copiilor... La început, când l-au văzut pe Grind prima dată, copii l-au privit cu sfială: ştiau că este câine poliţist şi nu erau siguri dacă şi câinii poliţişti se joacă cu copiii. Dar îşi doreau să-l mângâie măcar o dată şi să-i ofere câte ceva din pachetele lor cu mâncare. Nici nu-şi închipuiau că Grind iubea atât de mult copiii! Ori de câte ori îi întâlnea, el era acela care simţea nevoia să se joace cu ei... Când îi vedea, începea să dea din coadă privind pe furiş la Micu. Pândea încuviinţarea stăpânului. Iar când Micu se arăta indiferent la ruga lui mută, îl trăgea uşor de manşeta pantalonului.

Simţind prietenia câinelui, copii au prins curaj şi s-au apropiat de el tot mai mult. Asta până în ziua în care Grind a primit mult râvnita aprobare. Atunci a fost fericit. Atât de

fericit!... S-a prins în joaca lor, alergând şi zbenguindu-se cu ei. După ce s-a lăsat mângâiat, a început jocul cu mingea, marea plăcere a lui Grind. A urmat apoi jocul de-a hoţii şi vardiştii, unde era neîntrecut - găsea obiectele „pierdute” de copii, sărea peste coardă şi alte obstacole, făcea tot felul de ghiduşii. Când Răzvan a aflat, a stat toată după-amiaza îmbufnat, ar fi vrut ca numai el să se joace cu Grind. Dar supărarea i-a trecut repede. Mai mult chiar, el era acum cel care dădea tonul... Răzvan era mândru mare, fiindcă îl considera pe Grind câinele lui, iar animalul asculta de el şi, spre uluirea copiilor, executa o sumă de comenzi învăţate de băiat de la tatăl său. După fiecare... partidă de joacă, prichindeii se înghesuiau să-i aducă lui Grind tot soiul de bunătăţi, dar câinele - deşi se gudura şi le adulmeca - nu se atingea de ele nici măcar la îndemnul lui Răzvan; numai la comanda lui Micu. Copiii înţelegeau atunci că aşa trebuie să se comporte un câine poliţist, pentru a fi ferit de otrăvire. Dar Grind se „otrăvea” după aceea cu tot felul de specialităţi şi dulciuri, spre marea satisfacţie a prietenilor lui...

*

Nu pe stradă avea loc hârjoana lui cu cei mici, ar fi fost periculos... Ci în parcul C.A.M.-ului care, spre norocul lui Grind, se afla chiar peste drum de curtea locuinţei stăpânului său. Tot aici, când joaca se termina, Micu repeta cu el diverse elemente de dresaj, sub privirile curioase ale copiilor care stăteau cuminţi, ca la teatru, şi urmăreau cu încordare toate mişcările câinelui. Când era cazul, ei se ofereau să traseze diverse urme de miros. La indicaţia dresorului, fireşte. Apoi aşteptau, pitulaţi, deznodământul.

Era într-adevăr un spectacol pe viu rar întâlnit, iar Grind era plin de vioiciune şi dornic de lucru. Rareori se întâmpla să dea greş, poate numai când apărea ceva care să-i distragă atenţia, aşa cum s-a întâmplat o dată când un prichindel de pe strada Tabacului venise în parc cu un pui de iepure să-l arate la copii, dar îl scăpase în iarbă tocmai când Grind era „în exerciţiul funcţiunii”... Bietul iepure s-a ales cu o spaimă, în timp ce prichindelul plângea de mama focului...

Micu l-a domolit însă pe prichindel şi le-a povestit apoi copiilor din parc câte ceva din tainele animalelor, ale lui Grind, şi mai multe întâmplări cu haz din „jurnalul” câinelui.

De atunci, când îl întâlneau pe „nenea Micu”, cei mici făceau roată în jurul lui, rugându-l să le povestească alte întâmplări din care nu trebuia să lipsească niciuna dintre poznele lui Grind. Când dresorul se apuca de povestit, câinele stătea culcat pe burtă lângă el şi-i urmărea mişcarea buzelor, privirea, măturând iarba cu coada. Aveai impresia că înţelege tot ce se discută, iar când Micu îl mângâia sau copii începeau să râdă, câinele se ridica în patru labe şi se gudura sau scâncea, ştiind foarte bine că despre el era vorba. Ca să nu mai vorbim de clipele în care îşi auzea numele... Atunci, copiii, se îmbulzeau care mai de care să-l mângâie şi să se bucure de privilegiul de a fi prieten cu un câine poliţist ca Grind. Isprăvile acestuia începuse să facă ocolurile cartierului şi tot mai mulţi copii erau văzuţi în parc în aşteptarea miraculosului animal. Noii veniţi voiau să-l vadă şi ei „la treabă”, cum face un aport, cum găseşte obiectele, cum prinde „hoţii” adulmecându-le urmele şi câte altele auzite de la o vreme. Într-o duminică Răzvan îşi rugase tatăl, mai pe ocolite, mai de-a dreptul să-l scoată pe Grind în parc, întrucât micuţii spectatori se cam înmulţiseră, iar el le făgăduise „un spectacol”.

— Nici chiar aşa... i-a răspuns Micu încruntându-se. Ştii foarte bine că duminica are şi el liber. Ca şi noi. Că trebuie respectat graficul de dresaj.

— Da, tăticule, ştiu, stărui Răzvan. Dar noi nu o să-ncălcăm graficul de dresaj, ci numai graficul de... joacă! Este chiar aşa mare pierderea încă o joacă, acolo...? Dacă mie nu-mi strică două... atunci lui de ce i-ar strica? O să-i facă bine, te asigur eu, tăticule. Hai, te rog... Nu stăm mult... Nu mai pot să dau ochi cu copiii după aceea. Grind i-a văzut şi se agită ca leul într-o cuşcă... Vino de-l vezi!

Înduioşat, Micu ieşi în curte. Ştia foarte bine că o mişcare în plus, în afară de cea de dimineaţă, nu-i putea dăuna lui Grind, dar nu voia ca Răzvan să întreacă măsura. În boxa lui câinele făcea salturi, zgâlţâind plasa de sârmă. Cum îi văzu începu să dea bucuros din coadă, şi să scâncească, cu privirea aţintită spre parc.

— ... Ce zici? întrebă Răzvan privindu-şi timid tatăl.

— Fie! încuviinţă Micu. Dar nu şi altă dată. Nimic fără să mă consulţi pe mine.

— Am înţeles, n-o să mai greşesc, zise Răzvan, lăcrimând a bucurie. Gata, Grind, s-a aranjat! se repezi să deschidă lacătul. E-n ordine...!

Până ce Răzvan să deschidă lacătul de la uşa boxei, Grind făcu în viteză câteva ocoale prin ţarc şi mai sări o dată cu labele în plasă. De data aceasta de bucurie...

Copiii, care urmăreau scena de pe dâmbul din parc, începură să se agite voioşi şi să strige: „Răzvan s-a ţinut de cuvânt! Vine Grind! Vine Grind!”

De cum i se deschise poarta, câinele ţâşni direct în parc şi începu să alerge zglobiu în jurul pâlcului de copii, descriind un cerc nesfârşit.

— Gata Grind! spuse Micu ajungând lângă copii. O să

oboseşti degeaba. Nu trebuie, fiindcă nu se ştie dacă nu vom fi chemaţi la vreun... caz. Trebuie să-ţi drămuieşti forţele.

Câinele îşi conteni pe dată poznaşa-i goană şi veni lângă stăpân, prilej pentru Micu să observe că în grupul copiilor se aflau multe chipuri noi.

— Tăticule, să facem mai întâi cunoştinţă, nu-i aşa? se grăbi Răzvan.

— Da, aşa se şi cuvine, fu de părere tatăl.

Au urmat aşadar prezentările. Dintre noii sosiţii, o parte erau colegii lui Răzvan de la şcoală, unii chiar din clasele mai mari; iar cealaltă parte era alcătuită din copii ai cartierului, dar din zone ceva mai îndepărtate de parc.

Până să înceapă demonstraţia de dresaj, copii îl asaltară pe tatăl lui Răzvan cu tot felul de întrebări. Cu ochii erau însă mai mult la câine. Cei care nu-l văzuseră pe Grind până atunci se minunau şi-l admirau cu neascunsă curiozitate. Grind era un câine frumos, ciobănesc german pur sânge, păstrând în întregime virtuţile speţei genetice. Era proporţionat armonios, avea un corp alungit, foarte musculos, alură suplă şi degajată, reacţii de animal vioi şi deştept. Era înalt, după standard, cu o talie la greabăn de 65 cm, cu urechile ridicate, de câine-lup, şi cu părul negru ca pana corbului. „Ce frumos este!”, „Ca-n filme, „E mai ceva decât Colţ Alb!” îşi şopteau între ei noii admiratori...

După demonstraţia de dresaj, încântarea copiilor a fost şi mai mare. Totul păruse un vis.

Grind, Tom şi Jerry

— Ăhă, şi cât mai ştie! dezvălui Dănuţ unui prieten, Adrian, pe care îl invitase la acest spectacol.

— ... O groază, ce mai! confirmă Răzvan umflându-se în pene. Altă dată o să vedeţi şi mai multe! Acum, gata. Să nu-l supărăm pe tata... Grind trebuie să fie odihnit dacă intervine vreun caz.

— Ştiu, ştiu, zise Dănuţ cu un aer înţelegător. Dar nu vrei să-i povesteşti şi lui Adrian întâmplarea hazlie cu Grind, Tom şi Jerry? Nici ceilalţi copii, care au venit astăzi, nu o cunosc.

Răzvan nu se lăsa prea mult rugat; aşezându-se lângă Grind, începu să le povestească. Micu asculta şi se amuza.

— Era tot aşa, într-o duminică, începu Răzvan după ce-l scutură pe Grind de bot, uşurel. Câinele scânci şi începu să dea vioi din coadă, vrând parcă să spună că ştia prea bine ce poznă de-a lui urma să istorisească Răzvan. La televizor era un episod din serialul de filme de desene animate cu Tom şi Jerry, continuă băiatul. Tata îl scosese pe Grind din boxă şi îl lăsase liber prin curte, ca să mai zburde şi el. Câinele mâncase zdravăn, aşa că avea nevoie să se mişte mai mult, nu? În sfârşit, uitasem de el când ne-am aşezat cu toţii în faţa televizorului, pentru a urmări păţaniile lui Tom. Bietul Tom... Jerry îşi bătea joc de el cum voia. În urma unei manevre iscusite a lui Jerry, Tom îşi prinse o labă chiar în cursa de şoareci pe care i-o pregătise duşmanului său. Miorlăia bietul de el, de-ţi era mai mare mila... iar Jerry se înfrupta din caşcaval şi râdea, râdea...

Tocmai atunci ne-am trezit cu Grind în pragul uşii - o uitasem deschisă. După felul în care se uita câinele la

televizor, adică Tom, încruntându-se, ne-am dat cu toţii seama că îi era milă de motan, deşi poate că ar fi avut motive să se bucure. Dimpotrivă, parcă se întristase. Am râs cu toţii şi l-au rugat pe tata să-l lase pe Grind în cameră. Era ceva amuzant... Eu unul nu mă mai uitam la televizor, ci numai la câine şi râdeam cu gura până la urechi văzându-l cum se strâmbă, cum îşi suceşte capul după imagine sau cum face paşi mărunţi înapoi... Motanul din serial a scăpat şi a început iarăşi goana după Jerry. Grind s-a înveselit pe loc şi a lătrat de câteva ori. Voia ca Tom să-i vină de hac şoricelului. Ca să vadă mai bine, Grind a înaintat câţiva paşi, apoi a început să urmărească încordat şi cu capul alungit, cursa celor doi. Când Tom a fost cât pe ce să-l prindă pe Jerry, câinele a tresărit şi el, izbindu-şi o labă în podea, s-a lins scurt pe bot. Dar Jerry a scăpat... Grind a început atunci să mârâie de ciudă şi să se uite când spre mine, când spre mama. Ocolea însă privirea tatei, îi era parcă frică să nu-i dea vreo comandă şi să-l trimită afară. Tata l-a privit puţin pe sub sprâncene şi câinele a înţeles pe loc că adio Tom şi Jerry dacă nu-i cuminte... Grind s-a dat prin urmare câţiva paşi înapoi şi, aşezându-se pe labele din spate, a început să privească din nou la televizor. Nu i se auzea decât răsuflarea. Asta n-a ţinut decât câteva secunde, fiindcă a reintrat în febra cursei de urmărire care se derula pe ecran, s-a apropiat iarăşi, cu ochii ţintă la Jerry. Când Jerry râdea de motan, urechile lui Grind mişcau ca un radar, râcâind mânios podeau cu labele. „O să ne strice covorul!” a gândit, cred, mama, căutând privirea tatei. Era însă prea târziu, Grind nu mai putea fi alungat din cameră. Pe ecran, Jerry, pentru a-i face în ciudă motanului, îşi găsise ca ascunzătoare coteţul unui câine de care lui Tom îi era frică să se apropie. Din coteţ Jerry îi făcea bezele

lui Tom, spre mâhnirea acestuia care chiar începuse să plângă... Atunci Grind n-a mai putut îndura umilinţa şi, ca să-l răzbune, dintr-un salt a fost grămadă peste Jerry...!

Copiii izbucniră în hohote de râs.

— Şi televizorul? întrebă Adrian.

— Noroc că era pus într-un colţ, răspunse Răzvan privind cu coada ochiului spre tatăl său. L-a cam zdruncinat, dar de căzut n-a căzut...

— Şi Grind? Ce-a mai făcut Grind?

— Păi el... El s-a ales cu o lovitură zdravănă în bot, săracul! Că de atunci cum aude că merge televizorul o şterge imediat cu coada între picioare. Nu-i mai trebuie, dar ferească sfântu' să-i iasă în cale vreo pisică sau vreun motan...!!! Crede că neamul lui „Miau" l-au păcălit.

Şi, din nou, au râs cu toţii.

„Moş Crăciun"

— Tare mai e poznaş Grind al nostru! spuse Dănuţ, mângâind cu drag câinele. Dar prinde la hoţi... Unul nu-i scapă! Nu-i aşa, nene Micu? privi el la dresor, atotştiutor.

— Aşa este, îi întări spusele tatăl lui Răzvan şi surâse în colţul buzelor. Îi făcea plăcere să intre în jocul copiilor. Nici Moş Crăciun nu i-a scăpat!

— Cum Moş Crăciun...? întreabă Adrian, uimit.

Băiatul se uită la Răzvan, crezând că acesta îl poate dumiri. Răzvan ridică însă din umeri şi se strâmbă a necunoaştere.

Pomenind numele lui Moş Crăciun, Micu îşi dădu atunci

seama că se referise fără să vrea la un caz mai deosebit pe care Grind îl rezolvase cu succes, stârnind senzaţie.

Moş Crăciun nu a fost, de fapt, Moş Crăciun, zise Micu, ci... un fel de *Moş Crăciun!*

Copiii îl priviră cu uimire.

— Cum vine asta? spuse Dănuţ buimăcit. Nu a fost... dar a fost... Ce, Moş Crăciun e numai unul singur? Nu vine câte unul la fiecare dintre noi? Aşa că... sunt mai mulţi! Am ghicit? căută el stăruitor privirea dresorului.

Ceilalţi erau cu toţii numai ochi şi urechi.

— Nu, dragii mei, nu aţi înţeles, le răspunse Micu pe un tom blând. Este vorba despre un hoţ căruia numai Grind i-a venit de hac.

Copiii făcură ochii mari:

— Povestiţi-ne, vă rugăm, nene Micu! Povestiţi-ne!

Micu nu mai putea da înapoi, el rostise numele lui Moş Crăciun, el iscase mica încurcătură şi totodată nepotolita curiozitate a copiilor.

— Bine, atunci aşezaţi-vă cât mai comod, o să vă povestesc zâmbi el.

Copiii aşezându-se în semicerc în jurul lui Micu, îşi găsiră fiecare, în jilţul de iarbă, un loc cât mai plăcut. Se aşternu liniştea, auzindu-se numai răsuflarea lui Grind care, observând mişcările care se făceau, îşi alesese locul fără comandă la picioarele stăpânului său....

— Eraa... în ajunul Crăciunului, dădu Micu drumul la „fir”. Pe atunci, locuiam într-un bloc, în Drumul Taberei, iar Răzvan era mic, un ghemotoc... Copiii începură să râdă. Se foiră. Ca vârstă nici Grind nu era mult mai mare decât Răzvan, adăugă subofiţerul. Dar Grind putea fi socotit în prima fază a maturităţii sale şi începusem să am alte pretenţii de la el, se cam terminase cu joaca. Pomenindu-i-

se numele, câinele privi roată la copii, vânturându-şi puţin coada, apoi se lipi de piciorul omului căruia îi datora „ştiinţa” sa. Încă nu-l scosesem „pe piaţă”, cum se spune, deoarece era vremea încercărilor, iar primii paşi siguri în adevărata meserie nu se fac uşor. Aflasem, la poliţie, că apăruse un hoţ care fura înşelându-i pe copii... Copiii se foiră din nou, dar privirile erau numai la „nenea Micu”. Hoţul purta într-o servietă o recuzită...

— Ce-nseamnă recuzită? rupse liniştea Dănuţ.

— Nu-i frumos să-l întrerupi pe nenea Micu! îl luă la rost Ştefan, un alt copil din grup, deşi nici el nu cunoştea înţelesul cuvântului.

— Nu mă supăr, zise Micu blajin. Dacă nu ştie, trebuie să afle!

— La urmă se pun întrebările! încheie Ştefan cu acelaşi glas hotărât. Aşa m-au învăţat părinţii.

Subofiţerul râse amuzat.

— Nu zic ba, îi dădu Micu dreptate, dar mai depinde şi de la caz la caz. Apoi către Dănuţ: Recuzită înseamnă, dragă Dănuţ, totalitatea obiectelor necesare la montarea unei piese de teatru sau a unui film. Bunăoară, hoţul avea în servietă un costum din pânză roşie, cu glugă, şi o mască cu mustăţi, ca de Moş Crăciun. Cu acest costum urma să joace „piesa”... Moş Crăciun! De acest costum el se folosea pentru a-i păcăli pe unii copii rămaşi singuri acasă, dimineaţa, care îi deschideau uşa. După un schimb de vorbe prin uşă cu copii mai creduli, el îmbrăca la repezeală costumul, un fel de halat, îşi punea masca şi le spunea că a venit Moşul cu daruri. Unora le spunea că este Moş Crăciunul de la serviciul unde lucra mama sau tatăl copilului...

Prichindeii făcură feţe-feţe şi începură a şoşoti. Era de

necrezut! Dar Micu nu se opri: Intrând în casă, *Moş Crăciun* le dădea câte un dar frumos legat cu panglicuţă roşie, ceva mai greu, spunându-le însă că nu au voie să-l desfacă decât după plecarea lui. Apoi, *Moş Crăciun* se juca prin casă cu copii de-a v-aţi ascunselea, le cerea câte un pahar cu apă sau îi trimitea să cumpere câte ceva de la cofetărie, numai ca să rămână singur, timp în care fura bani, bijuterii, aparatură electronică şi alte obiecte de preţ. După plecarea lui, copii se repezeau să desfacă pachetul şi rămâneau încremeniţi. Moş Crăciun nu le lăsase altceva decât... o cărămidă! Apoi izbucneau într-un plâns amarnic.

Asistenţa începu să se foiască. Se auzi chiar şi un scâncet. Un omuleţ cu părul vâlvoi şi genunchii juliţi, fratele mai mic al lui Andrei, se şi vedea înşelat, şi cu... cărămida în braţe!

— Nu mai plânge, Prâsleo, căută Andrei să-l liniştească. N-ai auzit la început că Grind l-a prins pe Moş Crăciun?

— A, da! îşi aminti Prâslea oprindu-se brusc din plâns. Şi cum l-a prins?

— O să afli imediat, interveni subofiţerul, trecându-şi mâna prin părul piciului.

Grind veni şi el lângă Prâslea şi-l atinse cu grumazul. Omuleţul mângâie câinele, apoi îl cuprinse cu amândouă braţele, spunând:

— Moş Gerilă nu umblă cu cărămizi ca Moş Crăciun, nu-i aşa?

— Nici poveste, îl linişti mai marele său. Tu ai primit daruri şi de la unul şi de la altul, n-ai de ce să te plângi... Ori te prefaci că nu ştii cine ţi-a adus trenuleţul din camera ta? Sau macaraua?

— Da, dar eu vreau şi o maşină cu telecomandă! sări Prâslea uitându-se cam cu teamă la Andrei.

— O s-o capeţi, dar pentru asta trebuie să-nveţi să nu mai deschizi uşa... orişicui, cum ai tu obiceiul, i-o reteză fratele. Trebuie să alegi, ori cărămida, ori maşina cu telecomandă!

— Maşina! Maşina...!

— Bine, să te vedem, încheie Andrei clipind către Micu.

— Nu mai deschid. Nu mai deschid! făgădui Prâslea.

Micu era încântat. Simţea că din cele povestite copiilor, aceştia învăţau numai lucrurile bune. Mai ales cum să se ferească de năpaste. Prietenii lui Grind mai aveau de învăţat multe... Aşa că le spuse:

— Hai să aflaţi mai întâi cum l-a prins Grind pe hoţ. Asta voiaţi, nu? Apoi fiecare o să-şi spună părerea unde au greşit copiii păcăliţi.

— Da! Da! Vrem să ştim cum l-a înhăţat Grind! răsunară glasurile toate.

Grind auzindu-şi numele atât de repetat, se-nvioră ca din senin şi începu să alerge, să facă fente printre ei...

— Gata, neastâmpăratule, zise conductorul. Ia loc! Nemulţumitului i se ia darul. Fii cuminte, ca să audă şi prietenii tăi cum i-ai luat tu lui... Moş Crăciun „darul”.

Câinele înţelesese după tonul stăpânului său că nu făcuse nimic rău şi, din contră, că era lăudat. Se aşează din nou, vesel, lângă picioarele lui, cu botul pe labe; ascultă ca un moş. Dar nu Moş Crăciun... pe la uşi!

— Hai, tăticule, că nu mai avem răbdare, rupse Răzvan tăcerea. Cum l-a prins? Mie de ce nu mi-ai povestit până acum?

— Erai prea mic, zâmbi Micu. Ei, nu chiar aşa de mic încât să nu te joci cu copii mai mărişori. Unul dintre ei se numea Fănel şi locuia la scara vecină...

— Îl ştiu, cum să nu-l ştiu, adeveri Răzvan. Ne jucăm

amândoi cu câinele, el mă punea să-l călăresc...

Prietenii lui Grind pufniră în râs.

— Mai călăreşte-l şi acum dacă poţi! Ha! Ha!... se-auzi glasul lui Prâslea. Te muşcă dacă încerci.

— Pe mine? se înciudă Răzvan.

Scoase pieptul înainte.

— Gata, gata... interveni Micu, împăciuitor. Au trecut vremurile acelea. Grind nu mai e mic...

— Prâsleo, dacă nu taci...! îl ameninţă Ştefan cu degetul.

Prâslea se făcu mic-mititel şi se aşeză cuminte pe iarbă, la locul său.

— Din nefericire, reînnodă Micu povestirea, Fănel a căzut şi el victimă lui *Moş Crăciun.* Într-o zi când era singur, i-a deschis bucuros uşa, l-a poftit în casă şi s-a dus la bucătărie să-i prepare el o cafea lui *Moş Crăciun*, dar nu înainte de a-i spune că tăticul său luase un împrumut de la CAR[1] şi că pentru el, deoarece învăţa bine, urma să vină alt Moş Crăciun, care să-i aducă o pereche de patine şi un pulovăr de schior...

Murmure şi priviri ciudate.

— I-a luat banii! nu se putut stăpâni acelaşi Prâslea. Îi ţinea sub muşama...

— Nu, în şifonier, veni răspunsul dresorului. Erau mulţi...

— Câţi? întrebă imediat Prâslea, curios mare, ca toţi ceilalţi.

— 10.000.000 lei!

— Mamă, Doamne...! zise Prâslea ducându-şi mâinile în cap. În ce clasă era?

— A doua, ca mulţi dintre voi.

— Ahă, eu din clasa a I-a nu mai dau drumul...

— Da’ găunoasă minte ai! îl admonestă pe Prâslea fratele

[1] Casa de Ajutor Reciproc.

său. Adică, ce vrei să spui? Până la anul, când ai să mergi la şcoală, tot aşa ai să deschizi şi tu uşa? Oricui?

— Nu, eu n-am să deschid uşa la nimeni! i-o întoarse Prâslea. Asta am şi vrut să zic. Iar când o să merg la şcoală, o să fiu şi mai isteţ. Nu ca Fănel.

— Numai să nu uiţi! nu-i da pace Andrei. Ai uitat ce-ai încasat o dată, când ai dat drumul unei ţigănci care cumpăra sticle goale? I-ai vândut toate borcanele de iaurt şi cu banii căpătaţi nici măcar o ciocolată cu lapte n-ai putut cumpăra, dar mi-te, cu alune, cum îţi plac ţie! Prâslea lăsă capul în pământ. Asta, în fine, treacă-meargă, deşi era o prostie, însă i-a dispărut mamei broşa... Tot ţiganca a luat-o! Vezi, dacă ai deschis uşa?! se sumeţi iarăşi Andrei.

— Da, m-a păcălit ca pe Fănel, recunoscu Prâslea, că m-a trimis la bucătărie să spăl un borcan care era un pic murdar... L-am spălat eu repede, dar tot degeaba că ea a şi şterpelit broşa de pe noptieră.

— Păi, vezi...

— Tot aşa a procedat şi *Moş Crăciun,* zise Micu dându-i dreptate lui Andrei. Nu trebuie prea multe clipe de neatenţie. Fănel a rămas cu cărămida, iar părinţii cu o mare lipsă de bani pe care au acoperit-o greu, foarte greu...!

— ... Asta înseamnă că au muncit pe gratis după aia, îşi dădu Prâslea cu părerea.

— Parcă ai tăi, nu? Ce, broşa nu înseamnă nimic? îl luă la zor Ştefan, simţind să intervină.

— Da, da... recunoscu grav Prâslea. Dar eu n-aş fi vândut borcanele dacă n-aş fi auzit-o pe mama că trebuie să mai dăm din ele, că se adunaseră prea multe, încearcă el să se apere.

— Taci, ştrengarule, că pe mine nu mă duci tu cu zăhărelul! i-o reteză Andrei. Dacă ar fi fost aşa, de ce nu te-

ai dus cu ele la centru, că doar nu era departe? Apoi, de ce ai cheltuit banii pe napolitane? Hai, spune!

— Dar nu i-am cheltuit pe toţi, i-am mai dat mamei! reacţionă Prâslea. Fănel n-a mai înapoiat părinţilor săi nimic...

Râsete.

— V-am spus eu că-i mare ştrengar, spuse Andrei privind la ceilalţi.

— Bine, dar broşa? întrebă Micu, simţind nevoia să facă puţină „ordine” în mărturisirile copilului. Bănuiesc că valora mai mult decât... i-ai dat mamei!

Prâslea roşi tare şi tăcu mâlc.

— Era din aur! sări Andrei. Da’ i-a arătat lui tăticu’, n’aveţi grijă! L-a văzut el pe Moş Nicolae, de n-a mai putut sta Ionuţ al nostru nici măcar pe pernă!

— Mai bine că a făcut cu Moş..., decât cu *Moş Crăciun!* spuse Ştefan râzând. V-ar fi lăsat cu casa goală...

— Ai dreptate, dragă Ştefane, încuviinţă subofiţerul. Au fost destule cazuri în care, datorită unor astfel de greşeli ale copiilor, infractorii au furat cât au putut duce.

— Eram sigur, zise Ştefan, serios ca un matur. Hoţul doar greşeala aşteaptă. Ne-a spus şi nouă doamna învăţătoare. Ne-a povestit şi dânsa întâmplări de soiul ăsta. Eu nu deschid uşa nimănui. Numai când ştiu cine este...

— Foarte frumos, îl lăudă Micu. Fiindcă, vedeţi voi, pe lângă riscurile la care vă expuneţi, mai daţi şi foarte mult de lucru organelor de poliţie. Hoţi ca aceştia; mai ales când copilul ca în cazul lui Fănel - nu poate furniza nici un fel de semnalmente ale infractorului, când el ştie doar că l-a vizitat... Moş Crăciun!

— Ba eu aş putea s-o recunosc pe ţiganca aia! prinse iarăşi glas Ionuţ. Am umblat atunci, cu tata, câteva zile prin

cartier, dar nu am putut da de ea... O fi fost de prin alt cartier...

— Tot ce se poate, spuse Micu, iar dacă o fi din cartier, nu mai calcă ea pe străzile astea aşa curând. Are frică...

— Cred că se teme... de Grind! O fi auzit şi ea de el, începu să râdă Prâslea. Mamă ce mi-ar place s-o apuce pe ţigancă de fusta aia largă, colorată şi s-o tăvălească aşa cum numai el ştie. Pe *Moş Crăciun* nu l-a prins de turul pantalonilor?

Câinele scânci şi parcă vru să se ridice.

— Stai acolo cuminte, îl domoli Micu. Apoi privi spre Prâslea: N-a apucat, fiindcă de spaimă, *Moş Crăciun* se cocoţase pe un şifonier!

„Ha, ha, ha! Ha, ha ha!..."

— Ionuţ, dacă îl mai întrerupi pe tata, ne supărăm! interveni Răzvan autoritar.

Prâslea se lăsă moale în „jilţul" său, hotărât să nu mai scoată nici un cuvânt până la terminarea povestirii.

— Am rămas la Fănel, după ce a plecat *Moş Crăciun*... spuse Andrei, vrând să-l ajute pe Micu.

— Da, da, acolo am rămas... confirmă conductorul, prefăcându-se a fi uitat. Aşadar, văzându-se păcălit, Fănel a dat imediat telefon mamei sale, la serviciu, povestindu-i toată întâmplarea. „L-ai lăsat singur în casă?" l-a întrebat, îngrijorată, mama. „Nu!" i-a răspuns Fănel. „Du-te imediat la şifonier, unde sunt prosoapele, şi vezi dacă este un plic cu bani dedesubt". După cum ştiţi, adio bani... Înspăimântată, mama lui Fănel m-a sunat atunci la serviciu: „Ajutaţi-ne, vă rugăm! Fănel a făcut o boacănă mare... Un hoţ ne-a furat toţi banii pe care-i luasem de la CAR! Voiam să cumpăr o bibliotecă şi o maşină de spălat. Am rămas fără un leu! Plângea biata femei. L-am sunat apoi pe soţ...

«Vin şi eu imediat acasă!» a spus el”. Copiii ascultau înmărmuriţi. Ştiind că mai există acolo pachetul adus de *Moş Crăciun*, pe care, deci, pusese mâna, gândul m-a dus îndată la Grind... Numai el putea să ne scoată din încurcătură, căci hoţul o tulise şi nu se mai putea afla în preajma blocului nostru. Aveam însă unele îndoieli: câinele nu era încă destul de „copt” în dresaj, după cum v-am mai spus, iar un eşec nu ne-ar fi adus vorbe frumoase tocmai în blocul în care locuiam. M-am decis să-l încerc. O dată şi-o dată tot trebuia Grind să-şi ia „zborul”. Cu maşina am ajuns repede la bloc. Câinele a dat să intre pe scara noastră, însă eu m-am îndreptat alături. El nu s-a mirat şi m-a urmat vesel, ştiind că şi pe scara vecină avea prieteni berechet. Când am ajuns în faţa apartamentului în care locuia Fănel, Grind a devenit mai nerăbdător, a început să sară cu labele pe uşă. Cunoştea bine locul, ştia ce joacă îl aşteaptă... Mi-am zis atunci, pe moment, că prima lui misiune serioasă avea să fie ratată; el nu trebuia să înceapă cu un loc unde avea un prieten de joacă; totul îi părea o glumă. I-am schimbat însă părerea după ce am intrat în apartament. Fănel era aşezat într-un fotoliu şi plângea, iar câinelui i s-a transmis imediat suferinţele copilului. Grind s-a aşezat în dreptul lui şi, parcă încremenit, îl studia întristat. A prins apoi curaj şi, ca să-şi semnaleze prezenţa, a început a scânci... Fănel, nimic, nici nu l-a băgat în seamă, plângea cu faţa în palme. Grind a venit atunci lângă mine şi m-a prins de manşeta pantalonului, trăgându-mă insistent spre fotoliu. Eu eram cel care trebuia să-l liniştesc pe băiat şi să lămuresc misterul. Dar nici eu, nici mama lui Fănel nu puteam face nimic. Chipurile noastre erau şi ele mohorâte... Văzând că nu primeşte nici un ajutor din partea mea, Grind s-a dus spre Fănel scâncind şi gudurându-se îşi luase inima-

n dinţi; apoi şi-a vârât capul printre braţele copilului, căutând să-i ajungă la piept. Copilul continua totuşi să plângă. Neputincios câinele a venit la mine, mi s-a aşezat în faţă şi a început să mă privească languros, rugător... „De ce nu faci nimic? De ce stai?" voia parcă să-mi spună. Aceasta a fost clipa în care m-am hotărât să-i dau semnalul misiunii, care de fapt, pentru el însemna „botezul" lui... Grind era decis să-şi ajute prietenul! L-am rugat pe Fănel să meargă la baie, ca să nu-l mai vadă câinele, şi am început „asaltul". I-am dat urma de miros de la pachetul adus de *Moş Crăciun.* Grind a ridicat capul mulţumit. Însemna că acumulase suficientă cantitate de miros, ca să pornească în cursă pe urmele răufăcătorului care sădise atâta suferinţă în sufletul bunului său prieten... Hotărât ca niciodată şi nespus de serios, Grind nu a mai aşteptat altă comandă şi s-a aşternut pe treabă, spre uluirea mea. În acţiune, Grind semăna leit cu Ringo, tatăl său, căci nu umbla cu botul pe jos, căutând urma cu insistenţă, ca alţi câini, ci ţinea capul la o distanţă apreciabilă de pământ, ceea ce însemna că era foarte sigur de el. „Bravo, Grind!", nu m-am putut stăpâni când l-am văzut, dar lui nu-i mai ardea de felicitări, atât de înverşunat ieşise de pe scară, şi mă purta printre blocuri. Trăiam emoţii şi clipe greu de uitat... Nu-mi întindea coarda, la fel ca Ringo, ca să nu mă obosească, şi mă ţinea la pasul constant care îmi convenea mie. „Du-mă dragul meu, cât vrei, şi-o sută de kilometri, îmi ziceam, numai să izbândim. După moartea lui Ringo, toată munca şi speranţele mele în tine mi le-am pus". Şi Grind mă ducea... Mergea „la trap" fără cea mai mică ezitare, purtându-mă, ca lungime, cinci staţii de autobuz şi mai bine, dar numai printre blocuri. Acest lucru m-a făcut să cred că hoţul, neurcându-se în nici un fel de maşină, locuia tot în Drumul

Taberei. Poate că totuşi, bucuria sau efortul mă împiedicau să reacţionez cum s-ar fi cuvenit, întrucât altfel aş fi putut să presupun că el nu putea locui pe unde mă purta Grind, deoarece mult mai lesne ar fi fost pentru el să ia, ca să poată ajunge acasă, un autobuz sau un troleibuz. Ajunsese pe la Râul Doamnei, pe lângă liceul pedagogic... Grind s-a oprit într-un spaţiu pătrat, încercuit de beton, unde se aflau coşuri metalice cu gunoi. „Multele mirosuri de aici o să-l descumpănească!" am presupus eu. Nici gând! După ce s-a strâmbat puţin, mirosind pe rând toate coşurile de gunoi, s-a întors la primul şi s-a ridicat cu labele pe el. Scâncea, pentru a mă face astfel şi mai atent. „Bravo, Grind!" i-am zis şi l-am mângâiat, deşi nu ştiam ce anume putea fi în coş. Era lăudabilă toată cursa pe care el o făcuse până acolo şi tot devotamentul lui... Curios nevoie mare, m-am aplecat deasupra coşului aceluia, care nu avea capac, ca şi celelalte, şi am zărit, la suprafaţă, un mototol de hârtie, precum şi câteva panglici de pânză roşie. „*Moş Crăciun"!* mi-am zis. Aici a meşterit el încă un cadou! Aşa că trebuie să fie pe aproape... „M-am uitat la Grind admirativ vrând parcă a-i spune: eşti un câine poliţist minunat! Câinele a înţeles din priviri că eram mulţumit şi, crezând că treaba s-a terminat, a luat pe loc repaus fără comandă şi a început să dea semne că ar avea poftă de joacă. L-am privit atunci cu asprime şi am ridicat tonul ordonându-i: „Urma!" A redevenit pe dată serios şi a început să caute în jur, vrând să-şi repare greşeala. L-am lăsat puţin, cu intenţia de a vedea cum reacţionează, pentru că aveam acum de unde să-i reîmprospătez urma de miros a infractorului: o descoperise chiar câinele. După ce a mirosit puţin în jurul coşurilor de gunoi, Grind a început să-şi fluture leneş coada, apoi s-a oprit, aţintindu-mă cu privirea. Acest lucru m-a

derutat - să fi înţeles că misiunea lui se încheiase, ori avea nevoie de ajutor, adică de urmă de miros. Am prins cu penseta mototolul de hârtie cu câteva panglici, şi i le-am apropiat de nas: „Miros, urma!” i-am comandat eu. El însă a întors capul. „Poftim!” abia atunci am înţeles că-mi juca un renghi, că se „răzbunase” pentru tonul aspru folosit înainte. „Ăsta da câine! m-am bucurat în sinea mea. Are hachiţe, precum taică-su! Nu suportă dojana nedreaptă... „M-am lăsat în genunchi şi l-am mângâiat cuprinzându-i grumazul cu o mână. Bravo, Grind! Iartă-mă! Şi acum, urma, băiatule! Moş Crăciun e pe aproape. Nu trebuie să ne scape. Urma! Urma!...” Uitând repede de mica noastră „altercaţie”, câinele a întins coarda şi a pornit spre prima alee din apropiere. Mergea întins, încordat în bucurie... Şi nimeni nu era mai mândru ca mine... Încă o alee, două, după care Grind a intrat în holul unui bloc cu zece etaje. La un moment dat, părea că ar vrea să urce scările; dar s-a răzgândit şi s-a oprit în dreptul unei uşi de la parter, uşa cu numărul doi. Până să ajung în dreptul câinelui, îmi şi schiţasem un plan de capturare a hoţului, dacă acesta s-ar fi aflat în casă. Dar surpriză! Uşa era întredeschisă. În casă fiind, n-ar fi putut-o lăsa aşa. Dimpotrivă, ar fi şi blocat-o, căci avea asigurată ieşirea prin una din ferestre. Atunci?! Câinele nu dădea nici un semn că ar vrea să înainteze; mă privea din ce în ce mai stăruitor. O privire oarecum iritată... Îmi aştepta comanda - asta era! În cadrul exerciţiilor de dresaj, îl învăţasem pe Grind cum se procedează cu abilitate când un infractor îl pândea dinlăuntru ca să-l răpună. Pătimisem destul de pe urma nevinovatului Ringo! Grind îşi însuşise bine asemenea situaţie, de aceea nici nu lătrase, aşteptând doar un simplu semn de la mine ca să atace. S-ar fi năpustit mai întâi în uşă, cum ştia bine lecţia,

iar dacă hoţul ar fi stat la pândă în spatele ei, i-ar fi venit de hac. I-am mai făcut un semn, avertizându-l în tăcere să fie gata de atac, moment în care câinele s-a încordat din toate puterile. Era ca un resort prins într-o chingă de oţel din care s-ar fi eliberat până şi la o simplă atingere cu un fir de păr. Prudent, ca să nu supun câinele cine ştie cărui risc, am împins uşa brusc, dând-o de perete. Nimic. „Fii liniştit, Grind”, i-am făcut eu semn discret, apoi am intrat. Din două salturi Grind mi-a luat-o înainte. Spre surprinderea amândurora, nici ţipenie de om. Apartamentul era însă răvăşit. Un hoţ îl scotocise bine de tot: haine şi rufe scoase din şifonier, sertare golite, cărţi şi bibelouri căzute, saltele întoarse, pantofi, cutii de carton, umbrele, serviete, rujuri, săpunuri, acte, plicuri, portofele: un talmeş-balmeş de nedescris... „Caută! Urma!” l-am îndemnat eu pe Grind. Îmi dădusem seama că infractorul urmărit de noi „vizitase” de foarte curând şi acest apartament; totul era „cald”, dar nu puteam încă pricepe cum putuse ajunge la o asemenea „performanţă”! Unde era copilul pe care să-l păcălească şi care să-i deschidă uşa, unde era „stilul” lui *Moş Crăciun?* ş.a.m.d. Tot Grind m-a „lămurit”! Lângă uşa de la intrare în apartament i se lipise de labă un petic de hârtie; nervos, căuta să-l îndepărteze, îl supăra cleiul. L-am ajutat eu; din curiozitate am citit ce scria pe hârtie, cu scris şcolăresc: „Costele. Eu am plecat la şcoală la ora 11,00. Cheia ţi-am lăsat-o ca de obicei, sub preş. Mama şi tata vin târziu. De la serviciu, se duc la tanti Luci. Încălzeşte-ţi tu mâncarea, dar ai grijă cum umbli la aragaz. Fă-ţi lecţiile şi mai lasă joaca. Cel târziu la ora 15,00 să fii acasă, altfel o păţeşti... Gigel”. Descifrând imediat „mesajul”, m-am uitat instinctiv la ceas. Era ora 13,00. Deci, *Moş Crăciun* avusese probabil, mai mult de o oră la dispoziţie ca să răscolească tot

apartamentul. Cine ştie ce mai furase şi de aici...!? „Asta înseamnă, am calculat repede, că nu poate fi prea departe; dacă nu cumva a luat vreo maşină!”. „Hai Grind! După el!” am început să mă agit eu. Câinele mi-a sesizat nerăbdarea şi a ţâşnit pe uşă. Cât despre mirosul urmei lui *Moş Crăciun* nu se mai punea problema pentru el. Şi-o întipărise în memorie. O pornise pe alei ca la cursele de cai - fără să mă mai cruţe câtuşi de puţin. Întindea coarda de conducere la maximum, mă sufoca. De, eu i-o cerusem aşa că... ce să mai zic... Ba dimpotrivă, când şi când îl încurajam cu câte un călduros „Bravo, Grind!” Era „botezul” lui, maratonul meu, maratonul nostru. Trebuia să rezistăm! Numai dacă-l prindeam pe *Moş Crăciun* ne putem scălda în lauri - amândoi, formam o echipă: un om şi-un câine, un om şi-un suflet, un suflet şi-un om, un suflet... şi încă ce mai suflet! „Hai, Grind! Nu te lăsa, băiatule!” îl îmbărbătam eu, când coarda avea unduiri”. Fănel ne-aşteapta cu un... „dar”, cu... *Moş Crăciun!* „Încă puţin!” Auzindu-mă în spate, mereu singur în urma lui, câinele îşi învingea puţinele momente de slăbiciune şi se întărâta, coarda întinzându-se iar în favoarea lui... O cursă oarbă, aproape fără de răgaz, cu dinţii încleştaţi, şi-o singură voinţă... După circa un kilometru am ajuns în zona Valea Oltului, la un alt bloc. Acolo s-a oprit în faţa uşii unui apartament de la etajul unu. „Te pomeneşti că aici stă, mi-am spus. N-a sosit de mult acasă şi acum îşi numără banii, îşi admiră prada!” Câinele părea totuşi nemulţumit, mai căuta în jur. Lângă apartamentul în cauză uşa de la ghena de gunoi era deschisă, lăsând să se răspândească pe palier mirosuri grele, pătrunzătoare, de mucegai şi resturi menajere. Am crezut că aceasta era cauza pentru care câinele nu se liniştea; îl sâcâiau, pe semne mirosurile, acelea urâte. Am

sunat apăsat pe butonul soneriei şi m-am retras din raza vizorului, nu voiam să mi se vadă uniforma. Dindărătul uşii mi-a răspuns un puşti. „Cine-i acolo?” a întrebat el. „Poşta” am răspuns. Aveţi o scrisoare recomandată”. Alesesem tactica asta, pentru a-mi se deschide uşa. Credeam că băiatul este fiul infractorului. „Îmi pare rău” a spus puştiul, dar mama şi tata nu sunt acasă, iar în lipsa lor eu nu deschid la nimeni. Veniţi după-amiază când sunt ei acasă”. „Ai putea să semnezi şi tu de primirea scrisorii”, am încercat eu să-l ademenesc. „Nu se poate, nene! Minorii n-au voie să semneze documente! mi-a retezat-o băiatul. Dacă mi-ai zis aşa, nu eşti matale de la poştă, cum nu era *Moş Crăciun* nenea ăla de adineauri! Lăsaţi-vă de minciunile astea! Vreţi să-l trezesc pe Sultan, buldogul nostru?!” „Simpatic puşti, jos pălăria mi-am zis încântat. Nu-i doar inteligent, ci şi foarte bine instruit”. Nu acolo locuia *Moş Crăciun*. Acolo el îşi încercase aşadar norocul pentru a treia oară, numai cu câteva minute mai devreme... Între timp câinele urcase scările şi ajunsese la etajul trei. M-am dus după el. Regăsise cu uşurinţă urma de miros a făptaşului şi o prelucra în voie. La un moment dat, a început să dea din coadă şi a încetinit ritmul. Era clar: se bucura pentru că prada era pe-aproape. S-a oprit la uşa unui apartament de la etajul patru şi s-a aşezat pe labele dinapoi în faţa ei. Cât de mulţumit eram! Grind pusese în aplicare tot ce-l învăţasem şi, mai mult chiar, neîmpăcându-se cu primul insucces, plecase singur mai departe, fără comandă, demonstrând astfel că era înzestrat cu însuşiri deosebite. Aşa cum mi-l dorisem. L-am mângâiat, făcându-i semn, ca şi până atunci, să nu latre. În acest moment s-a deschis o uşă de la apartamentul vecin. În prag a apărut un bărbat între două vârste. Ne-am salutat. Omul se arăta mirat,

prezenţa mea şi a câinelui îl nedumereau. „Cine stă în acest apartament?” l-am întrebat. „Familia Marcu”, mi-a răspuns. „Sunt oameni serioşi?” „Fireşte... Amândoi soţii lucrează la uzinele „Republica”. El este maistru, iar soţia proiectantă. Domnul Marcu este cel mai bun gospodar şi organizator din bloc. Pentru asta a şi fost ales administrator”. Vă cred, dar ghena de gunoi de la etajul unu...” „Ştim, ştim! a făcut locatarul. Astăzi s-a înfundat. Domnul Marcu a luat deja legătura cu ICRAL-ul şi aşteptăm un meseriaş, care trebuie să vină la mine, astăzi sunt liber. Când am auzit zgomot de paşi, am deschis uşa crezând că el este, meseriaşul”. „Mai înainte nu aţi auzit alţi paşi?” „Nu, am stat un timp în camera din fund, ascultam muzică...” „Dânşii au copii?” „Da, o fetiţă, Sanda de 12 ani şi un băieţel, Cristian, de 8 ani. Amândoi sunt la şcoală, învaţă dimineaţa...” Interlocutorul nu sfârşi bine fraza că în prag, apăru o pisică albă, care se frecă leneş, de pantalonul stăpânului. Atâta i-a trebuit lui Grind - dintr-o mişcare s-a năpustit asupra ei, mai-mai să-l doboare pe bietul locatar. Nu i-a reuşit însă manevra, căci pisica a fost mai ageră şi, din două salturi, a ajuns pe un bufet. „Grind, Grind! Stai! La loc!”, i-am comandat eu. Dar câinele se încordase şi lătra cu foc de se auzea până la parter. L-am potolit eu, dar tot atunci am auzit şi un zgomot înfundat în apartamentul familiei Marcu. *Moş Crăciun* era înăuntru. Auzind lătratul câinelui se-mpiedicase de ceva. Am pus mâna pe clanţă şi, împingând, uşa s-a deschis. Nu era încuiată. „Hoţul, Grind!” i-am dat comanda. Câinele a intrat ca o săgeată şi nu s-a oprit decât în dormitor. Lătra furios, năpustindu-se spre şifonier. Când am ajuns eu acolo, am văzut în sfârşit hoţul. Se ghemuise pe şifonier. „Ce faci acolo, piază rea? Culegi gutui...?” l-am întrebat, luându-l peste picior. „Luaţi câinele de-aici! altfel

nu mă dau jos. Nu vreau să mă muşte!...” „Nu mai spune. Poate vrei să-l trimit acolo, sus, după tine sau chem proprietarul să te dea jos?” „Nu! Nu! Vă rog! Fac mărturisiri complete, numai luaţi câinele!...” Grind lătra şi mai tare, arătându-şi colţii albi, puternici. „Bravo, Grind! l-am felicitat. Gata, nu mai lătra, că ăsta nu-i pisică, e... *Moş Crăciun!* I-a venit şi lui rândul, nu vezi că acum e-n... pom?” Câinele s-a liniştit, dar nu l-am lăsat să iasă din dormitor. Lângă şifonier o servietă plină cu bani, cu bijuterii, ceasuri şi alte lucruri mici, dar de valoare. Peste servietă, costumul cu care îi păcălise pe Fănel şi pe alţi copii. „Ai stil moşule... i-am zis hoţului lăsându-l tot acolo, pe craca lui. Cum ai intrat aici, în apartament? Căci dincolo, la Râul Doamnei, ştim: ai găsit biletul în uşă, lipit cu clei, şi cheia sub preş”. „Da... a spus el, mişcând caraghios din cap. Aici am găsit uşa neîncuiată. După ce sun şi nu-mi răspunde nimeni, obişnuiesc să controlez uşa...” „Or fi uitat copiii s-o închidă, interveni atunci vecinul. S-a mai întâmplat”. După ce hoţul a coborât de pe şifonier, i-am pus cătuşele şi l-am condus la poliţie. Pe drum l-am întrebat: „Dar când îţi răspundea cineva de după uşă ce spuneai?” „Ce-mi trecea prin minte - că sunt instalator sau de la telefoane, de la gaze, de la lumină... Pe urmă întrebam despre o familie care nu exista...!” A fost judecat şi condamnat. După fapte. Iar părinţii copiilor au primit înapoi toţi banii şi lucrurile furate...

Povestirea se încheiase, dar copii nu-şi mai dezlipeau ochii de la câine.

Buldogul trucat

— Bravo, Grind! Bravo, Grind! nu mai conteneau copiii cu felicitările care mai de care dând să-l mângâie, cerându-i să le dea laba sau cuprinzându-l cu braţele.

— Ce bucuros cred că a fost Fănel! zise Ionuţ apucând câinele după grumaz. Acum nu te mai caută?

— Ba da, spuse Răzvan. Vine aproape în fiecare săptămână şi-l vede, iar Grind e tare bucuros.

— Nu mai eu nu prea sunt... se îmbufnă Ionuţ.

— De ce, Prâsleo? îl întrebă Răzvan mirat.

— Pentru că n-a găsit-o şi pe ţiganca cea hoaţă care a furat broşa mamei... Poate că o înşfacă într-o bună zi şi pe ea!

— Asta ar fi trebuit atunci, imediat după întâmplare, interveni Micu. Ca să-i poată prelucra urma. Urma trebuie să fie proaspătă...

— ... Şi acum nu se mai poate? stărui Ionuţ.

Micu zâmbi.

— Pentru că n-ar fi, încercă Micu să-l împace, dar, ca să reuşim, trebuie neapărat să dăm de ţigancă, s-o ştim cine este. Ori, numai tu eşti acela care ai văzut-o, tu o poţi recunoaşte.

— O recunosc... şi dacă aş vedea-o la televizor! zise Prâslea. După câte am încasat pentru ea aproape că nu-i noapte să n-o visez aşa de bine o cunosc.

— Bine, dacă o vezi, să mă anunţi. Dar până atunci trebuie să fii vigilent, să nu se mai repete o asemenea tărăşenie.

Prâslea încuviinţă din cap, apoi spuse cu multă convingere:

— Am să fiu la fel de vigilent ca şi băiatul acela care v-a zis să vă lăsaţi de... minciuni, că nu sunteţi poştaş. Prichindeii râseră cu toţii. Tare mi-ar fi plăcut să-l cunosc...

— Aceeaşi curiozitate am avut-o şi eu, zise subofiţerul. La câteva zile după ce l-am băgat la arest pe *Moş Crăciun*, i-am căutat pe părinţii băiatului, apoi l-am cunoscut şi pe el. Luţu îl cheamă.

— În ce clasă e? întreabă Ionuţ curios.

— În a treia.

— Ei... E mare.

— Nu chiar atât de mare, încât să nu fi putut fi păcălit. Copii mai mari au făcut greşeli asemănătoare, pentru că un răufăcător nu trebuie să se dea doar drept *Moş Crăciun.* El se poate prezenta, după cum ai auzit, ca fiind de la apă, de la gaze...

— De la telefoane, de la lumină... completă Prâslea.

Reţinu-se bine.

— Exact! Luţu este însă un băiat vigilent aşa cum ar trebui să fie toţi copiii. Comportarea lui trebuia recompensată, aşa că m-am dus la şcoala lui Luţu şi l-am dat exemplu, după ce am prelucrat cazul lui *Moş Crăciun* cu toţi copiii.

— Dar la noi la şcoală de ce nu veniţi? sări Ştefan. Ce bucuroşi ar fi copiii să-l vadă pe Grind!

— Da, tăticule, învăţăm la aceeaşi şcoală. Şi aproape toată şcoala a auzit de Grind, că noi am povestit multe colegilor...

— Poate că o să vin într-o zi! Când o să mă invite doamna directoare. O să vă povestesc atunci şi alte întâmplări interesante cu copii. Până una-alta, aveţi grijă să nu păţiţi ca Fănel sau ca ceilalţi „eroi”. Uite... ca Ionuţ, de pildă.

Prâslea tăcu o clipă, puţin stânjenit. Apoi mai aruncă una:

— O să fac economii şi o să-mi cumpăr un buldog. Aşa ca al lui Luţu. Vă daţi voi seama ce i-ar fi făcut buldogul lui Moş Crăciun dacă Luţu i-ar fi dat drumul...?!

— ... De frică, cred că *Moş Crăciun* ar fi bătut recordul mondial la 5.000 m... garduri! glumi Andrei. Ha! Ha!... Apoi, bătându-şi fratele cu mâna pe umăr: Lasă că te ajut eu, Prâsleo! Cu ce vom economisi amândoi, cred că vom reuşi.

— Numai că Luţu n-avea nici un buldog, completă dresorul.

De uimire, prichindeii amuţiseră.

— Cum aşa? bâigui Ştefan.

— Isteţ cum este, a zis, doar aşa, că are un câine. A fost şiretlicul, ca să mă impresioneze şi să mă îndepărteze cât mai repede de la uşă. La fel procedase şi mai înainte, când sunase *Moş Crăciun*, care pe loc îşi luase tălpăşiţa...

— Măi, deştept băiat! se minună Andrei. Nu-i aşa băieţi?...

Copiii se uitau unul la altul, fără să le vină a crede.

— I-a mers bine cutiuţa...!? adăugă Ştefan. Nu mi-ar fi dat prin gând...

— Nici mie! sări Prâslea.

— Luţu nu uită nimic din ceea ce citeşte, îl lămuri subofiţerul. A citit într-o revistă despre un asemenea truc şi l-a adoptat imediat.

— În ce revistă? întreabă Ştefan.

— În „Pentru Patrie”. A fost acolo, un articol cu aşa ceva. I-a plăcut mult şi n-a uitat învăţătura ce se desprindea din articol... Mai mult decât atât, i-a învăţat pe colegii care locuiau la curte altceva...

„Câine rău”

— Ce i-a învăţat? se interesă Prâslea.

— ... Să-şi pună la poartă câte o emblemă cu un cap de câine însoţit de inscripţia...

— „Câine rău”! veni pe loc completarea lui Ştefan.

— Da’ nu trebuie să-şi cumpere fiecare câte un câine? întrebă Ionuţ.

— Nu. Ajunge să pună la poartă emblema, preciză subofiţerul.

— Acum încep eu să înţeleg, făcu Andrei, scărpinându-se la ceafă. Prichindeii îl aţintiră cu privirile. Le-a sugerat să pună emblema, fiindcă un răufăcător care ar fi vrut să intre-n curte s-ar fi oprit imediat locului, încă de la poartă. Păi cui naiba nu-i este frică de un câine rău! Ha, ha, ha!...

Râseră şi ceilalţi.

— Are dreptate Andrei, îi întări Ştefan spusele. Un hoţ nu are de unde şti dacă într-o curte există sau nu un câine rău. Dar când vede emblema, o ia la sănătoasa... Păcăleala prinde...

— A... cum? Ia staţi puţintel! făcu Răzvan dând din mâini. Dar dacă au citit articolul şi răufăcătorii? Atunci ce mai facem cu păcăleala...?

Prichindeii intraseră în dilemă. „Da, are dreptate Răzvan!” îşi ziceau. „Ce, ei nu ştiu carte?...” Răspunsul cel mai cu greutate tot Micu trebuia să-l dea, aşa că se făcu o linişte ca de mormânt. Prâslea era şi el numai ochi şi urechi.

— Chiar dacă au citit articolul, hoţii tot sunt păcăliţi! zise Micu surâzător.

— Cum aşa? întrebă Ionuţ cu răsuflarea întretăiată.

— Fiindcă pot intra într-o asemenea curte, cu emblemă la

poartă, dar unde există totuşi şi un câine rău. Şi-atunci să te ţii, neicuşorule! Te înşfacă *mangafaua.*

Râdeau copiii ca la circ. „Ce păcăleală! Ce păcăleală! Merge şi aşa... şi aşa! Ce frică au de mangafa!...”

„Câinele electronic”

— Asta merge la curte, reflectă Prâslea după ce se mai potoliră. Da’ la noi, la bloc, cum să-i păcăleşti cu *mangafaua*, că n-am văzut pe nici o uşă inscripţia „Câine rău”?

— Faci ca Luţu: dacă sună cineva, zici că dai drumul la buldog! îl sfătui Andrei. Şi nu mai trebuie să ne cumpărăm câine. Cheltuim economiile la cofetărie...

— O fi, măi Andrei, nu zic nu, pentru că Luţu ăsta e deştept, observă Prâslea interiorizat, dar să ştii că mie mi-ar fi plăcut o chestie, aşa, ca aia cu *mangafaua*, ca să-ţi poţi bate joc de ei...

— Prea multe vrei şi tu! îl puse la punct fratele mai mare.

În loc să-i dea dreptate lui Andrei, dresorul zise amuzat:

— Dorinţa lui Ionuţ poate fi uşor pusă în practică, dacă aveţi acasă un casetofon!

Prichindeii înlemniră. Numai Prâslea prinsese grai:

— Zău, nene Micu? Avem acasă un casetofon...

— Da, dragă Ionuţ, se poate. I-am vândut „pontul” şi lui Luţu, că a doua zi l-a şi pus în aplicare. „Latră” buldogul de te bagă în sperieţi!

— Care buldog? Păi aţi zis că n-are nici un câine! se arătă Prâslea descumpănit.

— Ascultă: un inginer a pus la punct un foarte original „câine electronic”. Nu-i altceva decât un casetofon-alarmă, care intră în funcţiune de îndată ce obiectul conectat la casetofon este atins. O bandă începe să se deruleze şi, timp de cinci minute, se aude cu insistenţă lătratul şi mârâitul unui buldog. Acum ai înţeles?

— Ce şmecherie! se minună Ionuţ. Ce interesant... Abia aştept să mă duc acasă! Mamă, ce-am să-i mai păcălesc.... Să mai poftească la uşă ţiganca!

Adrian, Ştefan, Mitruţ, Ionel, Răzvan erau cu toţii în culmea încântării. „Şi noi o să facem la fel!”, „Casetofonul meu e nou, înseamnă că buldogul o să latre şi mai tare...!”, „Când o să-i spun tatii, o să moară de râs, dar el o să mă ajute!”, „Eu n-am casetofon, dar acum părinţii o să-mi cumpere şi mie unul, cu siguranţă. De când îmi doresc...”, „Eu am să înregistrez şi vocea tatii, ca să creadă hoţul că-i acasă!”, „Bună idee, înregistrăm toată familia!”.

— Nu-i nevoie. Ajunge „buldogul”! Numai să-i audă lătratul, că hoţul fuge de-i scapără călcâiele...

— Ne-ar mai trebui însă nişte date tehnice, nene Micule, zise Ştefan. Ce obiect să conectăm la casetofon? Luţu cum a făcut?

Din nou linişte. Acum toată asistenţa aştepta interesată, răspunsul.

— Soneria, răspunse subofiţerul. La fel a procedat şi Luţu. Când el pleacă de acasă şi nu mai rămâne nimeni în apartament, cuplează imediat casetofonul la sonerie. Dacă cineva apasă pe butonul soneriei, casetofonul porneşte...

— Şi-atunci te ţii lătrat şi mârâituri! exclamă Adrian. Straşnică schemă! Când eşti singur acasă, dai tu drumul la magnetofon, când nu... soneria! Doamne, ce-mi place. Cât e de ingenioasă treaba!

— Ei, dar cine a fost cu ideea! sări Prâslea. Nu eu? Vouă nici nu vă venea să credeţi! Acum, pentru că v-am vândut „pontul”, privi el şiret la Micu, gândiţi-vă unde găsim un buldog ca să-l înregistrăm. Şi cine-l întărâtă...

— Nu-i nevoie de câine, spuse Micu. Am să vă fac cunoştinţă cu Luţu şi o să copiaţi banda lui. E un băiat bun, vă acordă asistenţă tehnică...

— Abia aştept... zise Ionuţ, frecându-şi palmele. Nu puteţi să ni-l prezentaţi chiar astăzi? rugă el pe Micu. Am o rezervă... de când m-a trimis mama la cumpărături şi am să-i ofer ce prăjituri îi plac lui mai mult. Mai are şi Adrian ceva bani, că ştiu unde-i ţine, şi-i cumpărăm chiar un tort dacă vrea...

Adrian se uită la Prâslea pieziş. „Deci mi-ai descoperit ascunzătoarea, pezevenghiule! În toate îţi vâri nasul...” Dar nu se supără şi îl completă pe Ionuţ:

— Îi arătăm şi colecţia de timbre şi o să-i dăruim câteva mărci de-o să rămână paf! Avem un set din Mozambic. Numai cu animale exotice...

— Îi putem dărui şi noi timbre. Avem destule, spuse şi Ştefan.

— Bine, o să-l sun chiar astăzi, se învoi Micu. Sper să nu fie plecat. Dar, vă atrag atenţia, să nu începeţi după aceea să vă jucaţi cu soneria şi cu casetofonul, să scoateţi peri albi vecinilor.

— Da’ ce, Luţu aşa a făcut? râse Prâslea.

— Nu, dar la început, până l-a probat, vecinii cam intraseră în panică.

— Ha, ha! Chiar or fi crezut că are câine, nu-i aşa?

— Exact! Cât pe ce să-i reclame la poliţie, fiindcă îi sperie şi ziua şi noaptea, că le bagă în sperieţi copiii şi musafirii, că femeia de serviciu nu mai face curat pe palier şi câte şi

mai câte...

— Dar până la urmă au înţeles, nu? întrebă Ionuţ, puţintel îngrijorat.

— Au înţeles... fireşte, dar era gata ca părinţii lui Luţu să se aleagă cu o amendă.

— La noi nu o să se întâmple aşa ceva, făcu Prâslea un gest cu mâna. Când or să audă vecinii, precis că or să vrea şi ei să-şi instaleze minunăţiile astea şi atunci să te ţii lătrat de câini în bloc! Concert, nu alta. Iar buldogul nostru o să-i dirijeze...! Că doar a fost primul! Ha, ha...

— Mai taci, gură bogată! Numai la năstruşnicii ţi-e gândul, îl muştrului Adrian.

— De ce nu?! replică Ionuţ. Uite, mă frământă cum să fac şi să-i adun într-o zi pe toţi copiii de la blocurile noastre, ca să le ţin o şedinţă... Să-i lămuresc...

— Ha, ha, ha! Tu, şedinţă? îl luă Adrian peste picior.

— Da eu! De ce râzi... se-ncruntă Ionuţ. Mă vedeţi voi mic, dar să ştiţi că am înţeles tot ce trebuie din ce ne-a povestit nenea Micu. Adică, de ce numai noi să ştim? Ceilalţi, nu? Ce nu mai sunt printre ei şi gură-cască? Numai eu câţi cunosc... Pe ăştia o să-i chem primii! Cu ei am să încep antrenamentul: să nu lase uşile şi ferestrele deschise sau neîncuiate; să nu lipească bileţele pe uşă. Iar dacă văd din astea pe alte uşi, să le ia imediat. Pe urmă să-i înveţe şi ei pe cei care au greşit. Să nu lase cheile sub preş, să nu deschidă uşa niciodată la necunoscuţi şi să mai termine... cu sticlele şi borcanele goale; să n-aibă încredere când sună Moş Crăciun, coşarul sau gunoierii; să fie atenţi la cine se vântură prin bloc; când sunt acasă să nu stea cu uşa neîncuiată, s-o închidă chiar dacă se duc numai pentru cinci minute la un prieten de pe palier... Iar dacă vor să fie mai „hoţi”, să ia exemplu de la mine: casetofonul cu

mangafaua, soneria! Este că mă pricep? Am să le ţin o şedinţă de-o să duduie toate motoretele din cartier. Îmi iau de acasă şi-un scăunel, ca să fiu înalt, să m-audă şi să mă vadă bine cu toţii.

Micu era încântat de Ionuţ. Într-adevăr, nu-i scăpase nimic.

— Bravo! îl felicită subofiţerul. Intenţia ta e lăudabilă. Îţi urez să ai un auditoriu cât mai bogat chiar dacă n-ai să reuşeşti să-i strângi pe toţi, aşa cum vrei tu, mulţumeşte-te şi cu grupuri mai mici. Efectul va fi acelaşi şi n-o să mai fie cazul să cari după tine şi scăunelul... Acum, haideţi să-i dăm telefon lui Luţu!

„Uraa! Uraa”! strigară într-un glas copiii.

Prâslea descoperă ziarul

... Telefonul de pe biroul lui Micu sună strident. Subofiţerul ridică receptorul.

— Alo! Tăticu! auzi el vocea fiului.

— Da, Răzvane. Eu sunt.

— Ai cumpărat „Cronica zilnică” de astăzi? Cu poza lui, pe capota maşinii? Se plimbă ziarele la şcoală din mână-n mână... E mare sărbătoare! Şi ce frumos scrie despre el...

— Ştiu, am citit. Cum de-ai aflat?

— A venit Prâslea la şcoală cu un maldăr de ziare. Şi-a cheltuit toate economiile... S-a dus la chioşcul de ziare să se intereseze dacă a apărut revista „Universul copiilor” şi a dat peste un grup de oameni, care tocmai citeau articolul despre Grind. Auzind numele lui Grind, a ciulit imediat

urechile. Când i-a văzut poza, s-a şi băgat în faţă şi a cumpărat ziare de toţi banii pe care-i avea. Vrem să-l sărbătorim pe Grind, e hotărârea copiilor! Ionuţ se ocupă de surprize...! Dacă l-ai vedea...

— Şi unde ai vrea să avem întrunirea? spuse Micu, ştiind că nu putea scăpa, tocmai într-o asemenea zi, de înflăcăraţii prieteni ai lui Grind.

— Tot în parc, aşa a hotărât comisia... Dar să ne spui la ce oră ai să fii acolo, să nu întârzii, că nu mai avem nici un pic de răbdare.

— La ora 17,00! spuse Micu uitându-se la ceas. Mai avea o întâlnire: cu colegii de clasă ai lui Cătălin, nepotul domnului colonel Alexandru. Avantajul primului sosit sau, mai exact, al celui care dădu-se telefon primul!

— Atunci, la revedere! Ai grijă de Grind să fie în formă, că vor fi pline „tribunele”!

— Bine, la revedere!

Demonstraţie de dresaj

La puţin timp după convorbirea cu Răzvan, subofiţerul fu anunţat că au sosit Cătălin şi colegii lui. Dimpreună cu Grind, ei le făcură copiilor o primire frumoasă. Câinele a dat laba la fiecare. Se simţea în largul său şi nu mai pridea cu joaca, cu ghiduşiile...

— Când îl vezi aşa, zici că-i o jucărie în mărime naturală! spuse încântat Cătălin.

— Şi cât e de prietenos... observă cu încântare Marius.

Nici nu zici că-i chiar câinele din poză care vine de hac

celor mai periculoşi răufăcători.

— E prietenos numai cu noi, cu copiii, cu oamenii buni... Cu ceilalţi... Vai de ei!...

— Are un fler nemaipomenit!...

— Da păi cum. N-ai citit cât a mers pe urmele fugarului care s-a răsturnat cu maşina pe autostrada Bucureşti-Piteşti? Aproape 10 km! Şi fără odihnă. Până dimineaţa!

— E grozav, ce mai.

— Hai Grind, gata cu joaca, auziră ei glasul conductorului. Hai să le arătăm acum noilor tăi prieteni câte ceva din ce ştii.

Câinele veni lângă stăpân. Părea să fie într-o mare... dispoziţie de lucru. Ciuli urechile, aşteptând nerăbdător comenzile ce urmau să-l angajeze într-o suită de exerciţii cu care să-şi vrăjească vizitatorii. Se începu cu mersul târâş şi venirea la conductor la comanda prin semn. Apoi altele: căutarea obiectelor de aport ascunse într-un teren şi semnalarea lor prin lătrat sau aducerea lor la conductor; reţinerea unei persoane care fuge, apărarea stăpânului, paza unei persoane care stă pe loc sau în timpul escortării, alegerea de obiecte după urma de miros şi câte şi mai câte...

— Cred că nu are egal, spuse Cătălin după terminarea atractivului spectacol şi după ce Grind primise felicitările şi mângâierile de rigoare.

— Poate numai câinele Ringo, tatăl său, l-a rivalizat, fu de părere Marius.

— Ştiu şi eu!? făcu Cătălin.

— Cam aşa este, interveni Micu în discuţia lor. Grind îşi moşteneşte părintele şi chiar are unele calităţi în plus.

— După cum am citit în articol, mi-am dat seama că pe Grind nu-l poate păcăli nici un răufăcător, spuse Marius.

Şoferul de la Fabrica de nasturi, a încercat degeaba să-l ducă de „nas”, după ce şi-a accidentat maşina şi a parcat-o la vreo trei metri distanţă de locul obişnuit.

— Vă rugăm povestiţi-ne şi nouă... zise Cătălin.

— Vă rugăm... îi ţinură isonul şi ceilalţi copii.

Sistemul antifurt şi asigurarea ASIROM

— Bine, atunci ascultaţi.

Copii se aşezară pe băncile din curte, în jurul dresorului. Câinele, simţind că îl dăduseră oarecum uitării, lătră şi, din două salturi, fu lângă Micu. I se făcu şi lui un locşor pe bancă, lângă stăpânul lui.

— Dintr-un loc de parcare, din cartierul Balta Albă se furase o Dacie 1310, de culoare albă, începu subofiţerul. Maşina era nou-nouţă, cu numere de rodaj. Proprietarul era un lasă-mă să te las... Uitase portierele deschise şi cheia în contact. Numai bine pentru hoţ. Ştiţi şi voi copii, ce aşteaptă el nu?

— Da... da... greşeala aşteaptă, răspunse prompt unul dintre „auditori”.

— Aşa este, el greşeala aşteaptă... A luat aşadar maşina şi dusu-s-a! Autoturismul a fost dat imediat în urmărire şi s-a început căutarea lui. Un cetăţean vigilent, posesor şi el al unui autoturism, a sesizat prezenţa ciudată a unei Dacii 1310 pe un loc viran, nepăzit. În plus, aripa din dreapta-faţă era înfundată, iar farul spart. „Nu, cumva, cu acest

autoturism s-a comis un accident de circulaţie, iar numerele provizorii sunt false?” s-a gândit el imediat.

— Şi chiar erau false numerele? întrebă cu aprinsă curiozitate Cătălin.

— Nu erau, preciză subofiţerul. Dar aşa îşi imaginase cetăţeanul. Important de reţinut este faptul că el a sesizat prezenţa suspectă a maşinii aceleia pe locul viran. Un proprietar grijuliu nu-şi abandonează maşina, aşa la întâmplare, nu riscă să-i dispară ceva din ea, sau chiar să fie furată. Mai mult, omul îşi cunoştea vecinii, posesori de autovehicule; ori niciunul dintre ei nu parcau vreodată acolo datorită riscurilor pe care vi le-am înşiruit. Atunci el a dat imediat telefon la poliţie. Alertă! Am ajuns în câteva minute, constatând că maşina respectivă era tocmai Dacia 1310 pe care o căutau. Afară plouase de dimineaţă, de când maşina stătea acolo, aşa că Grind n-a putut face nimic. Urmele se spălaseră... Între timp, însă, răsărise soarele, pământul se zvântase...

— Dar când v-a anunţat cetăţeanul? interveni Marius.

— Pe la ora prânzului, când a zărit maşina.

— A! De-asta nu v-a mai putut ajuta câinele...

— Da, plouase, cum v-am spus, aşa că urme nu puteau fi găsite decât în maşină. Acesta a fost şi motivul pentru care, renunţându-se la serviciile lui Grind, a intrat „în joc” criminalistul. Căutând cu grijă în interiorul autoturismului, lucrătorul criminalist a descoperit şi a ridicat mai multe amprente de pe volan. Eram bucuroşi că nu plecam cu traista goală, cum se zice, că aveam amprentele hoţului. Între timp, dădusem telefon păgubaşului, aşteptându-l să sosească pentru a-şi ridica maşina.

— Îmi închipui ce mult s-a bucurat, spuse Tudor, un alt copil. Şi noi am avut maşina furată... Ştiu că am sărit în sus

de bucurie când brigada de furturi auto-moto ne-a anunţat că primim înapoi maşina.

— Când s-a întâmplat asta? întreabă grav Cătălin. Mie de ce nu mi-ai spus nimic? Doar ştii că unchiul meu lucrează aici...

— Nici nouă nu ne-a spus, zise Marius. Habar n-am avut.

Colegii ceilalţi încuviinţară din cap.

— Nu v-am spus fiindcă mi-a fost ruşine, zise Tudor cu capul plecat.

— N-a avut sistem antifurt, precis! intui Cătălin.

Tudor aprobă.

— Tu ne-ai povestit atâtea, Cătăline, spuse el cu reţinere, dar eu nu te-am ascultat...

— De ce măi, Tudore? Oare chiar nu l-ai putut convinge pe tatăl tău? îl privi Cătălin drept în ochi.

— Nu e vorba de asta, clătină încet din cap Tudor. Tata a fost de acord să montăm sistem antifurt la maşină, dar am neglijat şi eu şi el.

— Nu joci corect, îl „pipăi” Cătălin. Aţi fost la cooperativa „Radioprogres” să vedeţi ultimul sistem antifurt pe care ţi l-am descris eu?

— Nu... recunoscu Tudor.

— Păi, vezi! Aici e hiba. Nu eşti receptiv la noutăţile tehnice şi poftim... reversul: v-a furat maşina!

— Era şi normal să se întâmple aşa, se-auzi o voce catifelată. Era a colegului lor Zeno, apreciat la orele de muzică şi la cor pentru timbrul vocii sale. Eu te-am ascultat şi, a doua zi, m-am şi înfiinţat cu tata la „Radioprogres”. Ne-au montat pe loc un sistem antifurt. Este nemaipomenit! Ce mai, e-n pas cu ultimele cuceriri ale tehnicii! Are „priză” atât la uşi, la capotă, la portbagaj...

— Înţeleg, înţeleg... se minună Cătălin. Hoţul nu numai că

nu poate porni maşina, dar nici să pătrundă în ea nu-i chip... Fiindcă imediat se declanşează alarma sonoră...

— Şi cea luminoasă! îl completă, pe loc Zeno.

— Întocmai! Alarmele sunt duble!

— Cu un asemenea sistem, nu poate să-ţi fure ceva din maşină sau din portbagaj, continuă Zeno, cu aceeaşi înfocare.

— Nu cred că mai este nevoie de prea multe explicaţii, încheie Cătălin. Teoretic, ştie şi Tudor prea bine, că doar i-am descris amănunţit sistemul. Alta este cauza... Nu ştiţi voi...

— Care, care? întreabă Zeno cu aer misterios.

— Tatăl lui Tudor i-a spus în prima fază că au deja un sistem antifurt şi că nu face prea multe parale.

— La ce fel de parale s-a referit? zise Zeno. Chiar la bani sau la faptul că nu-i bun?

— Ca nu dă randament, îl lămuri Cătălin. Ca preţ este foarte ieftin!

— Gata, ştiu! zâmbi Zeno. Este vorba de sistemul antifurt pe bază de mercur.

— Da, îl aprobă interlocutorul său. Este unul dintre primele sisteme antifurt şi este normal că funcţionează numai la parametrii proiectaţi. E mai rudimentar, ce mai încolo şi încoace...

— Se declanşează la simpla atingere a maşinii, îşi aminti Zeno. Nu-i cine ştie ce! Am auzit că se întâmplă să se declanşeze la bătaia vântului...

— Sau când se aşază o cioară pe capotă. Da!... izbucni Tudor. Nouă chiar aşa ni s-a întâmplat, de s-au trezit noaptea toţi vecinii... De atunci, tata să nu mai audă de el...

— N-am ce să-ţi fac, frăţioare, dacă tu nu ţi-ai dat seama nici acum că tehnica nu stă pe loc... spuse Cătălin.

Omenirea înaintează. Tu, de exemplu, te mai duci acum la şcoală cu toc şi cerneală, sau ai stilou, pixuri cu pastă şi carioca?

— Eu mi-am dat seama, însă tata... încercă să se apere Tudor. Când i-am povestit despre noul sistem antifurt, a fost şi el convins că făcuse o greşeală când renunţase la orice fel de protecţie a maşinii. „Dacă trebuie, a zis el, atunci punem jucăria pe care o avem, că doar tot... sistem este. N-au decât să ne reclame toţi vecinii, căci nu noi l-am inventat, aşa l-am cumpărat. Cu banii pe care i-am fi dat pe ce zici tu, mai bine cumpăr o geacă şi o pereche de pantaloni reiaţi...”

— Şi ţi-a cumpărat? întreabă Cătălin.

— Nu, că n-am găsit pe gustul meu...

— Eram sigur, altfel le-aş fi văzut pe tine! i-o reteză Cătălin. Va să zică nu numai tatăl tău este vinovat..., cum ai vrut să laşi să se înţeleagă la început, şi tu ai vină. Te-a tentat geaca sau pantalonii reiaţi, iar tot ce-am discutat noi au fost pentru tine vorbe goale...

— Cam aşa, râse Zeno, împăciuitor.

— Când hoţii v-au furat maşina, era conectat sistemul antifurt? îl întrebă Cătălin pe Tudor. Chiar ăla rudimentar, la o adică tot e bun la ceva...

— Nu, n-a fost conectat, trebui să recunoască Tudor, ruşinat. Tata a uitat, aşa cum se-ntâmplă mai mereu.

— Pagube aţi avut?

— Mari, pentru că tata nu avea asigurare ASIROM!

— Nu prea înţeleg, se prefăcu Cătălin.

— Hoţul care ne-a furat maşina, a accidentat-o, s-a izbit cu ea de un pom! Motorul a fost făcut praf! Peste douăzeci de milioane lei l-au costat pe tata reparaţiile. Şi parcă tot nu mai merge, aşa, ca înainte...

— Cred şi eu, spuse Cătălin pe acelaşi ton arţăgos. Un lucru odată stricat... Dar să lăsăm asta; spune-mi, banii i-a recuperat?

— Da’ de unde! zise Tudor, trist. Hoţul n-avea nici un leu în pungă, n-avea casă, n-avea masă... Acum e arestat. După ce se eliberează, şi asta abia peste doi-trei ani, el trebuie să se angajeze şi să ne plătească despăgubirea în rate. Cine ştie când om mai vedea banii...

— Aici am vrut să ajung, se arătă Cătălin satisfăcut de felul în care condusese dialogul cu Tudor. S-au dus aşadar, pe apa sâmbetei douăzeci de milioane lei, numai pentru că n-aţi avut grijă să vă montaţi un sistem antifurt care costa doar câteva sute de mii de lei. Poftim - douăzeci de milioane lei contra o geacă sau o pereche de pantaloni reiaţi!... mai sublinie el, răutăcios. Şi adăugă: Treabă-i asta?

Apoi îşi privi colegii. Nimeni nu zicea nici pâs. În afară de Zeno:

— Şi s-ar putea să nici nu mai vadă banii, dacă hoţul după ce „iese”... nu munceşte şi „intră” iar... Acolo... De ce nu v-aţi făcut, Tudore, o asigurare ASIROM? Ea vă garantează şi în cazul furtului autoturismului.

Tudor nu mai răspunse. Plângea...

Neicuşorul de pe acoperiş

— Povestiţi-ne acum ce s-a-ntâmplat mai departe, interveni Marius pentru ca Tudor să se liniştească mai uşor...

Subofiţerul a înţeles şi a urmat:

— Terminasem cercetarea criminalistică a maşinii şi aşteptam sosirea proprietarului ei. De unde să ştim în momentele acelea că într-o locuinţă din apropiere, se comisese un furt. „Norocul”, ca să spun aşa, a fost însă al păgubaşei.

— Cum vine asta? întrebă Marius peste măsură de curios.

Micu zâmbi.

— Norocul ei a fost că a sosit acasă la scurt timp după săvârşirea furtului, astfel că ne-a văzut şi pe noi. A venit la noi într-un suflet, plângând. Tudor tresări. „Hoţii! Hoţii au intrat în casă! Copilul este la şcoală, iar soţul la serviciu. Eu am trecut întâmplător pe-acasă, mi-am uitat actele... Ne-a luat toţi banii pe care îi strânsesem pentru maşină! Ne-a lăsat săraci!...”. „Unde ţineaţi banii?” „În şifonier, sub rândul de cearceafuri. 60.000.000 lei adunasem! Ne-a luat şi radiocasetofonul! Ce mă fac eu? Ce mă fac? Lui Mitică ce să-i spun când vine de la serviciu?!... Ce va simţi Petrişor când va veni de la şcoală şi va vedea că nu mai este radiocasetofonul?... Ajutaţi-ne, vă rog! În dumneavoastră ne este nădejdea. Cred că Cel-de-Sus v-a scos în cale...”

— Nu chiar Cel-de-Sus, ci tot un hoţ... murmură Cătălin.

— Aşa-i, îl aprobă Micu. Ne-am dus repede acolo. Mă însoţea un ofiţer de la brigadă cu care nu ţi-ar fi fost frică nici în junglă. Pentru înfăţişarea lui, colegii îl porecliseră de altfel „comisarul Piedone”. Se asemănau mult...

— Nemaipomenit ar fi să-l găsim pe „muşteriu” ascuns în casă! mi-a şoptit Piedone încordându-şi bicepşii.

Dar muşteriul nu mai era în casă. O ştersese. Deşi ne aşteptasem să găsim o locuinţă răvăşită, nici un lucruşor nu era clintit de la locul lui.

— Aterizare la punct fix! şi-a dat seama imediat Piedone.

Am fost de acord cu el. Hoţul venise la pont cumpărat,

adică ştia foarte bine unde se aflau banii şi radiocasetofonul. Altceva nici că-i trebuise...

— Te cred, spuse Cătălin. Un radiocasetofon şi 60.000.000 lei! Ce să-i mai trebuiască?

— Ciudat mi s-a părut însă altceva: în casă, şi mai ales în curte, nu am găsit nici o urmă de încălţăminte, ci numai pene. „Mai dă-l încolo, că n-o fi zburat”, mi-am zis. Misterul penelor l-a lămurit însă gazda:

— Dimineaţă, până să plecăm la serviciu, Mitică a alergat prin curte ca să prindă o găină. Am prăjit o parte şi am luat şi noi la pachet. Restul l-am lăsat lui Petrişor.

„Deci, asta era... Atunci de ce nu există nici o urmă de încălţăminte a hoţului?!” Pe măsură ce mă frământam, eram şi mai intrigat: cum a ieşit din casă? Grind a venit fără comandă şi s-a aşezat în faţa mea. După felul în care dădea din coadă, privindu-mă şiret, pare ar fi vrut să-mi spună: „De ce nu lăsaţi voi treburile în seama mea? Cine are mai fin miros decât mine? Dacă ţii neapărat să-ţi faci rost de o insomnie, atunci chinuieşte-te, că eu pot să mă joc liniştit şi aici în curte! N-ai auzit că trebuia să vină Petrişor de la şcoală?...”

— Măi pezevenghiule, ce vrei?

Câinele mătură pământul cu coada, dar mă privi atent. Am înţeles atunci că lucrurile nu stăteau chiar aşa.

— Bine, hai să te văd. M-ai convins că numai tu poţi să dezlegi enigma. Urma!

I-am dat urmă de miros din locul unde se găsise radiocasetofonul, fiindcă în mod logic acesta fusese ultimul obiect pe care îl luase infractorul. Grind a adulmecat urma şi, fără să schiţeze nici cel mai mic gest de nemulţumire - aşadar pentru el cantitatea de miros era suficientă - a început căutările. A zăbovit ceva mai mult lângă un scaun,

în antreu, apoi a ieşit în curte şi a ţâşnit pe poartă! „Merge treaba! E stăpân pe el!” mi-am zis în sinea mea, bucuros. M-a purtat pe străzile acelui cartier, cu coarda întinsă, mai bine de un kilometru. „Comisarul Piedone” care venea în urma noastră abia mai răsufla.

— Dacă o să mai fug aşa 300 de metri, cred că o să concurez la categoria cocoş! l-am auzit bodogănind.

Norocul lui că Grind a încetinit pasul şi, după numai 20-30 de metri, a intrat într-o curte de om gospodar: alee pietruită, flori, pomi fructiferi, viţă de vie şi o casă proaspăt văruită. Proprietarul era în curte, cocoţat pe o scară ce ajungea până la streaşină, şi culegea ciorchini de struguri negri, de la o boltă de viţă copleşită de rod. Când el a zărit câinele galopând spre curte, a scăpat din mână coşul de nuiele aproape plin cu struguri. Grind s-a repezit direct la scară şi intenţionând să urce - era obişnuit de la exerciţiile cu mersul pe scară - omul s-a speriat de-a binelea şi s-a pomenit târându-se dea buşilea pe acoperiş.

— Stai, Grind! l-am oprit eu. Îl dăm noi jos de acolo, nu-ţi face grijă!

— Dar pentru ce, că doar n-am făcut nimic!... a glăsuit insul de pe acoperiş.

Tremura ca varga.

— Cum, nimic? l-a întrebat Piedone care izbutise oarecum să-şi mai tragă puţin sufletul. Unde ai fost înainte de a te apuca să culegi struguri?

— Cum, unde? se prefăcu mirat omul. N-am fost nicăieri, azi nici n-am ieşit din curte!

— Ce vorbeşti, neicuşorule? îi făcu Piedone cu ochiul lui Grind şi-l mângâie pe cap. Ia zi-i tu ceva, mareşale!

Atât i-a trebuit lui Grind că a şi început să latre mânios şi să urce primele trepte ale scării. Asta nu mi-a prea plăcut -

„mareşalul” meu executa deci comenzi pe care nu le primise de la mine. Am înţeles însă repede că el se afla în starea de încordare psihică, premergătoare actului final al misiunii, când nu i se putea întâmpla nimic şi când, dimpotrivă, trebuia lăudat.

— Nu-l lăsaţi să vină, vă rog din suflet! începu omul să se agite, căutând mai mult sprijin în picioare şi urcând, cu spatele, tot mai sus panta acoperişului. O să ne înţelegem! Trebuie să ne înţelegem, oameni suntem...

— Păi, asta şi dorim, i-a spus Piedone, în timp ce eu i-am făcut semn lui Grind să stea cuminte.

Câinele a revenit lângă mine fără să-şi desprindă totuşi privirea de la „neicuşor”. Era întărâtat şi pregătit să-şi arate, în orice clipă, colţii. În plus, îl incita chiar locul unde se afla chiar adversarul - acolo sus, pe casă. De când voise Grind să ajungă pe un acoperiş, unde să fugă după pisicile care-i râdeau în nas, dar niciodată nu avusese parte: de unde scări? Poftim acum avea şi scară...

— Unde-ai pus radiocasetofonul? Dar piţulele? l-a întrebat Piedone. Le dai, şi scapi, altfel... Tot le găseşte câinele, iar de el nu mai scapi!

— Care radiocasetofon? o făcea omul pe neştiutorul. Zău, dacă...

— Lasă poleiala, că nu ţine, a făcut „comisarul”, dă drumul la ciocolată!... Ai fost singur sau cu cineva?

— Unde să mă duc... pe cine să iau? Domnilor, eu nu ştiu nimic, la mijloc este, cu siguranţă, o încurcătură! a început să se jelească „neicuşorul”. Poate căutaţi pe altcineva.

— Dar, ce mai stă cineva aici...? a rânjit Piedone.

Nu-şi imagina vreo răsturnare de situaţie atât timp cât „neicuşorul”, dacă n-ar fi avut ceva pe suflet, se refugiase pe acoperiş de teama câinelui.

— Mai am un nepot în gazdă. Stă la mine numai de vreo două săptămâni, îşi caută servici...

„Comisarul” m-a privit pe unde scurte câteva clipe.

— Unde-i nepotul? am întrebat eu.

— E-n casă, în ultima cameră!

— A fost plecat?

— Nu ştiu, că are intrare separată, eu nu l-am văzut, cred că doarme.

Cum putea să doarmă cineva şi să nu iasă afară, când în curte se desfăşura un asemenea „circ”.

— Dacă n-ai fi sincer, o să te lăsăm sus, pe casă, ca un piţigoi! a zis Piedone şi a luat scara.

Am intuit de ce. Cât mergeam noi să căutăm nepotul, neicuşorul ar fi putut s-o şteargă.

— Haideţi! După mine!... ne-a dat elan „comisarul”.

„Levenţică”

Ne-am îndreptat alergând spre ultima cameră. Era, de fapt, o cameră alipită de casa propriu-zisă, o construcţie mai nouă, făcută între timp. Uşa camerei era groasă, din stejar, iar geamul era acoperit cu o perdea mată.

— Eşti tot în scutece, Scufiţă?... a întrebat Piedone, bătând cu putere în uşă. Deschide că a venit lăptăreasa!...

În cameră s-a auzit foşnete. Dar atât. Nici o intenţie din partea cuiva, de a se deschide uşa.

— E înăuntru! mi-a făcut semn „comisarul”.

Grind a început să scâncească: pe el nu-l mai băgase nimeni în seamă. Tocmai acum, când se apropia

deznodământul! Era nervos, agitat: „Până acum am fost bun, nu? V-aţi făcut treaba ai... gata! Răsplată-i asta?...” Piedone l-a mângâiat întru alinare, arătând spre uşa masivă, de stejar.

— Asta nu-i pentru tine, mareşale, că Scufiţă nu dă drumul, s-a ferecat. E pentruuu...! îi arătă el umărul masiv.

Câinele dădu molcom din coadă şi nu mai scânci, semne că înţelesese prea bine spusele „comisarului”. Grind se apropie însă de uşă şi râci cu laba lângă prag, vrând parcă să-l invite: „Hai, vino să te văd!” Alt îndemn nici că-i mai trebuia lui Piedone.

— Te pricepi să mă întărâţi, mareşale!

„Comisarul” se dădu numai cu un metru înapoi şi, avântându-se puternic cu umărul, scoase uşa din ţâţâni.

— Nu-i nimeni aici! a răcnit Piedone care, în avântul său, ajunsese până în mijlocul camerei cu uşă cu tot.

Câinele, dintr-un salt, fusese şi el lângă „comisar”, ca să-i vină, la nevoie, în ajutor. Dar Grind căuta într-una derutat... Camera era într-adevăr pustie.

— Piedone! am strigat eu, dă-te jos de pe uşă că Scufiţă-i dedesubt; l-ai făcut piftie, nu alta!

— Aoleu! a făcut „comisarul”. Naiba l-a pus să stea după uşă... Cred că se uita prin gaura cheii... Ce să-ţi fac, Scufiţă? a zis, dând uşa la o parte. M-am cântărit fără să vreau. Sper că mai e bun „cântarul”?

Şi i-a tras hoţului câteva palme zdravene, ca să-şi revină.

Pe masă zăcea un radiocasetofon nedespachetat. Mai cu voie, mai fără voie, infractorul îşi reveni.

— Cum te cheamă, lăptişorule? ia spune-mi, l-a întrebat Piedone, privind la faţa albă a hoţului şi la mâinile lui nemuncite. Ai asudat vreodată pentru un ban muncit de tine?

— Mă cheamă... Leveţiu... Am lucrat îî... câinele nu fu mulţumit cu bâlbâiala lui Leveţiu şi-l apucă de manşeta pantalonilor, mârâind. Mă muşcă! Mă strânge!... Aveţi puţină răbdare şi-o să aflaţi tot. Luaţi-l de aici, vă rog...

La comanda mea, Grind s-a retras numai un pas, dar îl „mânca” din ochi pe hoţ, nu alta.

— Dacă ascunzi ceva, dragă Le... Leve..., dragă Levănţică, sare câinele! l-a pus şi mai tare pe jar „comisarul Piedone”. Fii scurt şi la obiect, că mai e cineva sus, pe casă, Levănţică, şi o să-l mănânce moliile, dacă noi nu-l dăm jos.... Vântură-te şi-nlătură tot praful din jurul tău!

— La ce vă referiţi? Cine e pe casă? a întrebat hoţul, nedumerit.

— Cine ar putea fi? a continuat cu şaradele sale Piedone. Cine poate fi deasupra ta? Atotputernicul, demonul, ocrotitorul... unchiul tău, Levănţică! A recunoscut tot. Îl auzi cum tropăie pe acoperiş?

„Comisarul” exploatase zgomotele care veneau de pe acoperiş, căci „neicuşorul” făcea probabil eforturi ca să-şi menţină echilibrul şi hotărâse să adopte o tactică care era numai în favoarea sa.

— Hai, dă din aripi, că unchiul tău a recunoscut tot...

— Da’ ce face acolo? a întrebat hoţul cu vădită uimire.

— Probe... a râs „comisarul”. Deltaplan... Deltastuf!

— Am înţeles... a făcut hoţul. A recunoscut tot, nu mai avem nici o scăpare, decât în penitenciar la Tulcea! Tot de-acolo e şi el...!

„Fie şi aşa”, a murmurat în gând „comisarul”. Parcă avea vreo importanţă în ce penitenciar aveau să fie încarceraţi? Important era că tactica îi reuşise...

Poftiţi la cireşe!

„Da, el a pus la cale tot, a început hoţul destăinuirea. Să-l lăsaţi sus, pe casă, până-l loveşte trăsnetul! Aşa merită...! Pare darnic, dar în realitate este un escroc. De când a murit mătuşa, nu se satură de bani. De altfel, aşa a fost toată viaţa. Un om ascuns, cu două feţe... În urmă cu câteva săptămâni, când cireşele dăduseră-n pârg, toţi copiii din cartier erau cu ochii în curtea unchiului. Vlase, îl cheamă. Într-o zi şi-a călcat pe inimă şi a invitat copiii în curte. Dar, ştiţi cum sunt copiii, au mai chemat la rândul lor pe alţii... În fine, i-a primit pe toţi şi le-a dat voie să se urce în cireşi şi să mănânce cât poftesc. Cred că l-au încercat din nou crizele de inimă şi s-o fi gândit la vremea de apoi, altfel nu-mi explic actul lui de caritate. S-a dat, apoi, cu copiii la vorbă şi, cum unii dintre ei sunt cam guralivi, a aflat câteva lucruri care i-au trezit interes. Astfel unul dintre ei, Petrişor, s-a lăudat că părinţii săi strângeau bani pentru maşină şi i-a spus locul unde îi ţineau. De atunci a-ncolţit în nea Vlase ideea... Ştia exact între ce ore lucrau părinţii băiatului, orarul lui Petrişor de la şcoală, precum şi alte amănunte... Dar mai ştia că mie, unicul său moştenitor, îmi cam plăceau al dracului maşinile şi că o păţisem o dată din cauza asta. M-a chemat de la Tulcea la Bucureşti, căci noi de neam de-acolo suntem, şi mi-a expus planul lui... Eu trebuia să dau lovitura la părinţii lui Petrişor, dar unchiul nu era de acord ca să aduc banii la el, ca să nu existe nici o urmă în Bucureşti. Urma să ne întâlnim la Tulcea şi acolo să-mpărţim prăduiala. „Îţi mai fac rost încă de un pont de la copii, mi-a spus stafia asta de pe casă, şi din două „bucăţi”... ţi-ai luat maşină!” Dar nu spunea al dracului că

din aceleaşi „bucăţi” îşi lua şi el o maşină! I-am spus că după ce dau „tunul” la familia lui Petrişor, mă duc direct la Tulcea cu trenul. El n-a fost însă de acord. „Pe ruta Bucureşti-Constanţa sunt controale la fiecare pas, mi-a spus. E mult bănet şi, la o adică, n-ai cum să-i justifici. Ne prinde! Tot cu o maşină trebuie... dar cu una nouă, de rodaj, să nu rămâi în pană. O abandonezi la Medgidia şi de-acolo iei personalul, o aruncătură de băţ. E un plan ţais[1], nu le cade poliţiştilor fisa. Ei or să caute hoţul în Medgidia, iar noi o să fim la Tulcea, că vin şi eu cu acceleratul. Pe urmă împărţim banii! Îţi place? E genial, nu?” Sincer să fiu, nu planul lui „genial” m-a tentat, ci un vertai...”

„Ce-nseamnă vertai? întreabă Cătălin, care până atunci înţelesese tot.

— Înşelăciune! răspunse Micu.

— Da, da, da... făcu Cătălin. Voia să pună mâna pe toţi banii, să-l tragă-n piept pe Vlase.

— Întocmai.

— Şi unde-s banii? l-a întrebat Piedone, că pe masă văd numai radiocasetofonul?

— Când veneam de la furt, a spus Levănţică, i-am aruncat din stradă în curtea vecinului, în rugii de mure. Sunt împachetaţi bine, nu-i găsea vecinul... De fapt, el este plecat la serviciu. Până atunci, îi luam şi o tuleam la Tulcea...

[1] ț*ais* I. adj. invar. formidabil, excelent. II. interj. grozav!

Bandajele...

— Cu maşina nu mai puteai să pleci la Tulcea, zise „comisarul” care înţelesese prea bine că tot Levănţică era şi autorul furtului Daciei 1310, cu număr de rodaj, pe care o abandonase pe locul viran, nu prea departe de casa lui Petrişor.

— Nu cu trenul.

— Ne-ai văzut?

— V-am văzut când aţi venit la maşină, dar tot atunci plecase la şcoală şi Petrişor. Îl pândisem câteva ceasuri, că nea Vlase n-a ştiut că i se schimbase programul şi nu mai învăţa dimineaţa. Mă şi plouase... Am privit de la distanţă, am văzut că animalul dumneavoastră nu s-a descurcat, fiindcă urmele se spălaseră. M-am hotărât să dau totuşi lovitura, pentru că riscasem şi aşa prea mult. Dar gândul îmi stătea numai la câine. Cum să-l păcălesc dacă, ferească Dumnezeu!, o să fie pus pe urmele mele? Atunci mi-a venit ideea cu bandajele...

— Care bandaje? întrebă Marius uluit.

— Îşi cumpărase de la farmacie mai multe bandaje de rezervă, căci se tăiase la o mână, explică Micu. Apoi, în veranda locuinţei lui Petrişor, unde Grind a mirosit mai mult timp un scaun, şi-a înfăşurat încălţămintea în bandaje...

— Aa, deci asta era... făcu Marius. De aceea v-aţi mirat şi dumneavoastră că prin curte nu era nici o urmă de încălţăminte.

— Da. Levănţică a fost foarte ingenios, însă cu Grind nu le-a mers nici altora.

— Unde erau bandajele?

— Sub pat, le-a găsit tot Grind, în timp ce „comisarul

Piedone” îl interoga pe infractor.

— Şi cu... „piţigoiul”, cu „neicuşorul” de pe casă, ce s-a întâmplat?

— La început n-a recunoscut, spera să-i meargă şmecheria. Întrucât „Levănţică” i-a zis că n-a găsit nici un ban şi, ca să nu plece cu mâna goală, a luat radiocasetofonul, „neicuşorul” a spus că lui nu-i trebuie aşa ceva...

— Era probabil supărat, spuse Cătălin.

— Foc! În plus, îl înfuriase faptul că Levănţică nu-i respectase instrucţiunile şi venise la el acasă cu radiocasetofonul. Nu ştia că maşina fusese descoperită între timp. „Eu nu ştiu nimic! Treaba ta, dacă te descoperă, te priveşte! i-a zis el nepotului. Dacă te-a văzut cineva cu picioarele bandajate?” Accident de muncă, tăticu! a râs Levănţică. Cine m-a văzut, m-a compătimit, crezând că am labele picioarelor în ghips! Nu cade fisa nimănui, nici celui mai teribil câine poliţist, că era o javră pe-acolo, care se-nvârtea pe lângă maşină”.

— Vai de mine, chiar aşa l-a făcut pe Grind? spuse Marius înciudat.

— Degeaba, sări Cătălin. S-a crezut el isteţ Levănţică, dar n-a bănuit că Grind va lua tocmai urma de miros a bandajului. Nu-i aşa, nene Micule? Nu cumva de asta a zăbovit grind lângă scaunul din verandă?

— Da, confirmă subofiţerul. Pe scaunul acela stătuse „Levănţică”, în timp ce îşi înfăşurase picioarele cu bandaje...

— La Grind nu merge nici un truc, fraţilor! zise Cătălin pieptoşându-se. Pe toţi îi încalţă!...Caietul acuzator

— Dar „neicuşorul” cum a recunoscut până la urmă? întrebă Marius.

— N-a avut încotro. L-au zdrobit probele, printre care însăşi caietul lui cu însemnări pe care l-am găsit atunci, cu ocazia percheziţiei domiciliare. Desenase amănunţit planul casei lui Petrişor, pe unde se putea intra, unde se afla şifonierul, îşi însemnase cine erau vecinii, când mergeau la serviciu, care era programul băiatului la şcoală, precum şi o serie de alte amănunte. Interesant de reţinut au fost şi alte însemnări din caietul „neicuşorului”, dovedindu-se că era un infractor foarte periculos care cumpăra ponturi de la copii în cele mai diverse împrejurări. În ultimul timp, el racolase doi tineri fără ocupaţie, certaţi cu munca şi cu legea, pe care urma să-i trimită la treabă, conform planurilor sale meschine.

— Dar de ce l-a preferat mai întâi pe Levănţică? întreabă Marius.

— Pentru că îi era nepot şi moştenitor. Şi oricum, avea mai multă încredere în el. Dacă se păcălea cu Levănţică (n-avea de gând să-i lase moştenire măcar o perie de ghete), urma să înceapă serialul de... lovituri cu ceilalţi doi tineri.

— Ceva nu înţeleg eu aici, interveni Tudor, căruia îi trecuse de mult supărarea. Dacă „neicuşorul” avea casă, mobilă, curte, pomi, pensie, la ce-i mai trebuia atâţia bani jefuiţi?

— Fiindcă avea un viciu care îl stricase, aşa cum un vierme roade mărul, frumos doar pe dinafară, explică Micu. Avea slăbiciunea jocurilor de noroc! A barbutului şi a pokerului! Casa, mobila şi terenul de mult nu mai erau ale lui. Le ipotecase la diverse persoane din cercul său vicios. Făcea însă pe gospodarul şi se purta foarte frumos cu vecinii, ca să nu atragă nici o bănuială: ba chiar, dimpotrivă, spera să fie descris la modul superlativ, dacă s-ar fi interesat cineva de el.

— Ce tactică! se arătă Tudor mirat.

— Într-un fel... zise subofiţerul. Căci o asemenea „pătură”, până la urmă, nu ţine de cald, aţi văzut.

— Da, da... încuviinţară copii în cor.

— Nu degeaba i-a fost aşa frică de Grind şi s-a urcat ca o maimuţă pe casă! fu de părere Cătălin. Destăinuiţi-ne, vă rugăm, câte ceva din însemnările lui. Vor fi acolo învăţăminte şi pentru noi. Cum a cumpărat celelalte ponturi de la copii?

Mutulică

Într-o zi a intrat într-o cofetărie şi, cu o prăjitură în faţă, s-a aşezat lângă masa unor copii limbuţi. Unul dintre ei, cel mai guraliv, le povestea celorlalţi ultimul film de desene animate pe care îl văzuse la video. Şi nu la orice video, ci chiar la aparatul lui, abia cumpărat de părinţi. Guralivul, care se numea Radu şi care îşi cunoscuse prietenii la film, la cinematograful „Doina”, le-a dat adresa şi numărul lui de telefon, invitându-i la o... vizionare. „Neicuşorul” atât i-a trebuit, că şi-a memorat pe loc adresa şi numărul de telefon. Aflase, din spusele lui Radu, cam tot ce-i trebuia - că dimineaţa nu era nimeni acasă, că părinţii, foarte ocupaţi cu serviciul, vin târziu, că nu au vizor la uşă, că vecinii sunt nişte surzi şi că nu se interesează de ceilalţi, că are multe videocasete sigilate şi chiar un minitelevizor color, nedesfăcut, că tatăl său şi-a pierdut o dată cheile de la casă şi a trebuit să spargă uşa apartamentului, că administratorul nu este un bun gospodar şi că niciodată nu-i

lumină pe palier... Ce mai încolo şi încoace, aflase destule. „Neicuşorul” se dusese apoi să repereze blocul şi apartamentul, notând apoi în caietul său, la fila destinată acestui pont: „totul se confirmă”.

— Ce papagal şi Radu ăsta! exclamă Cătălin. Cum a putut să se dea în primire chiar aşa? Nu putea să se uite şi el în jur, să vadă dacă nu-l aude cineva?

— Vezi bine că habar n-avea de nimic. Îi dădea înainte cu papagalul... îl condamnă şi Tudor.

— Dar nici chiar aşa, dragă Tudore! interveni grav Marius. Înţeleg, cunoşti nişte copii, îi inviţi, deşi asta nu-i prea bine, că nu puteai să ştii ce poame sunt, dar să povesteşti chiar totul în gura mare? Să spui tu că n-ai vizor şi că pe palier nu-i niciodată lumină, că uşa e cam şubredă, după ce a spart-o tatăl său, că poate să-ţi dea oricine-n cap, fiindcă vecinii nu se amestecă... E de necrezut. Ce fel de băiat poate fi Radu ăsta, când, în lipsă de vizor, şi întuneric pe palier, el dă oricui drumul! Nu-i poate convinge pe părinţi să-şi pună vizor? Iar până aleg alt administrator, nu pot cumpăra şi ei un bec pe care să-l pună deasupra uşii? Nu zău!

— Îmi pare bine, se arătă mulţumit subofiţerul, că vă daţi seama ce pericol mare reprezintă lăudăroşenia, vorbele nestăpânite, lipsa de orice tact, cunoştinţele întâmplătoare, şi neglijenţele de tot felul. „Împricinaţii” îşi dau seama de aceste lucruri abia în final, când vin la poliţie să se căineze. Niciodată nu ar trebui să se ajungă aici. Cu puţină vigilenţă, cu înţelepciune, asemenea necazuri pot fi înlăturate. Iar oamenii, dacă le spui, înţeleg. La fel de bine au înţeles şi părinţii lui Radu şi ai fetiţelor, căci i-am chemat după aceea şi şi-au revizuit „petele negre”. Radu a devenit de nerecunoscut, încât colegii lui l-au şi poreclit „Mutulică”.

— D-apoi mai bine aşa decât „Păcălici”! râse Tudor. Am trăit-o şi eu pe pielea mea, dacă n-am ascultat de Cătălin.

— În această privinţă, sigur că aşa este mai bine, spuse Micu. Dar să nu vă închipuiţi că Radu a rămas un... „Mutulică”. Despre altele vorbeşte, de nu-l întrece nimeni, fiţi fără grijă.

— Da’ ce-i cu fetiţele? interveni Marius curios. Despre ele nu ne-aţi povestit.

Domnişoarele Fi-Fi

Pe „agenda” infractorului mai figura, între altele, un pont interesant. Mergând într-un tramvai, el a tras cu urechea la sporovăiala a două şcolăriţe. Dacă ele ar fi discutat despre şcoală, despre materii, „neicuşorul” şi-ar fi văzut de treaba lui. Dar ele discutau cu aprindere despre break-dans, moda-disco, tunsoarea Fi-Fi, jargonul Go-Go şi mult iubitele bijuuri. Atât i-a trebuit „neicuşorului” - să audă vorbindu-se despre aur, că a şi rămas cu urechea „pe aţă”. Una dintre fetiţe, Marilena, povestea câte bijuterii avea mama ei, dar că pe ea n-o lasă să poarte niciuna. Descriind bijuteriile familiei cu lux de amănunte şi gramaj, Marilena nu şi-a dat seama cât de mult îl interesa acest capitol pe nenea de lângă ea, care le cam evaluase ca un mic tezaur. Peste 5.000 de dolari SUA... Corina, prietena Marilenei, nevrând să se lase mai prejos - căci mama sa nu avea atâtea bijuterii - a început să le descrie pe ale unei vecine, o bătrână singură, care fusese foarte bogată la viaţa ei. Când „neicuşorul” a auzit ce bijuterii ţinea bătrâna în caseta

argintată din noptieră, i s-a făcut părul măciucă! Valoarea acestora depăşea cam de trei ori pe ale Marilenei... „Plus tablourile!” s-a gândit infractorul, auzind de un Grigorescu, de un Luchian şi de un Corneliu Baba. Aflând şi alte amănunte „utile”, infractorul a urmărit-o întâi pe Corina, întrucât bătrâna cu bijuteriile şi cu tablourile urma să plece la băi, la Herculane, aşa că nu rămânea nimeni acasă. Căci babaca, expresia Corinei, se certase cu rudele ei, nu le mai primea în casă, fiindcă ele îi urmăreau numai averea, iar de sănătate n-o întrebau niciodată. Primul „obiectiv” fiind reperat, „neicuşorul” a aşteptat-o a doua zi, în staţie, pe Marilena, care „l-a condus” şi ea la „ţintă”.

— Ce escroc! nu se putu stăpâni Cătălin.

— Acum îmi dau seama, zise Tudor, câte necazuri putea să mai aducă infractorul dacă Grind nu l-ar fi descoperit prin „filiera Levănţică”.

— Da, trebuie să interpretăm şi invers! fu Marius de părere. De ce să se ajungă până acolo? De ce fetiţele noastre cu codiţe au dat atât de mult cu meliţa? Ce, ăsta-i subiect de discutat în tramvai, ca să te audă lumea? Şi ce-o interesa pe Corina vecina ei? O femeie singură şi bătrână! Să-i fie ruşine! Se vede că nu s-a gândit niciodată că o să ajungă şi ea bătrână...

— Las’ că ştim noi, că şi unele colege de ale noastre cam tot aşa discută, spuse Cătălin. Le merge guriţa... Numai modă, chestii de-astea, jargoane. Azi-dimineaţă, când veneam la şcoală, am întrebat-o pe Luminiţa, o ştiţi care, e într-a şaptea B...

— Cea care îşi dă cu farduri, chicoti Marius.

— Ea! Îşi ştergea unghiile din mers cu perhidrol, ca să nu fie luată la ochi. Am întrebat-o ce materie are la prima oră. A dat a lehamite din mâini şi mi-a zis: „Am oră cu diriga!

Iarăşi etică: etc., etc...”

Râseră cu toţii. Subofiţerul se prefăcu a nu înţelege.

— Aşa-i spune ea doamnei diriginte, lămuri Marius. Nu-i frumos! este o profesoară aşa de cumsecade. Nouă ne predă istoria. E o încântare s-o asculţi... De la noi din clasă nu lipseşte nimeni de la orele ei. Vin chiar şi chiulangii! Şi ne învaţă lucruri atât de frumoase! E mai mult decât o mamă pentru noi... Dar Luminiţa ce să înţeleagă. A-nceput să-i umble alte lucruri prin cap. Şi nu e bine. E la fel ca Marilena şi Corina. Auzi ce să discute şcolăriţele? Break-dans, Go-Go, Bi-Ju... De ce nu le-au făcut părinţii lor părul puţintel „Fi-Fi”? râse el.

— Ceva, ceva tot s-a iscat pe-acolo, presupuse Cătălin. Le-au strâmbat ei oleacă „peruca”, n-ai tu grijă! Şi ce, nu meritau să fie scărmănate? Parcă Petrişor merita altceva! făcu el dinadins, asocierea. Să spui tu unui necunoscut aşa tam-nesam, câţi bani au adunat părinţii tăi, unde-i ţin, ce au în casă...

Sistemul antifurt pentru... bani

— Cătăline! Aici nu prea eşti drept! îl corectă, oarecum aspru Tudor.

— De ce, Tudore?

— Fiindcă aici, situaţia s-ar fi asemănat cu cazul meu, dacă nu intervenea Grind. Iar făptaşul încă nu ar fi descoperit.

— Zău dacă înţeleg, se miră Cătălin. În primul rând, hoţul care a furat maşina voastră a fost descoperit. În al doilea

rând, părinţilor lui Petrişor nu li s-a furat tot o maşină?

— De ce nu ţi-au montat un sistem antifurt?

— Cam tot despre un „sistem antifurt” este vorba şi aici, îşi continuă Tudor ideea, stârnind în jurul său mister.

— Hai zi, nu ne mai fierbe atâta, îl îmboldi Marius.

— Ei bine, la această „judecată” ar trebui să-i tragem la răspundere şi pe părinţii lui Petrişor, aşa cum nu l-am neglijat nici pe tata! spuse Tudor convins.

— Acum parcă încep să înţeleg, zise Cătălin, trecându-şi mâna prin păr.

— Înţelegi tu foarte bine, nu-l lăsă Tudor să răsufle, iar altă dată să fii drept în toate situaţiile!

„Aici se plăteşte o poliţă!” îşi zise Micu, urmărind cu interes dialogul.

— Dar eu sunt... Eu n-am... se bâlbâi Cătălin.

— Raţionamentul este simplu, continuă Tudor pe acelaşi ton neîndurător. Părinţii lui Petrişor nu trebuia să ţină atâţia bani în casă. Trebuiau să-i depună la CEC sau la bancă! Ăsta e „sistemul antifurt” la care m-am referit! Dacă n-ar fi fost Grind... Ce, ei aveau asigurare ASIROM?!

Venind „de-acasă”, Cătălin îl îmbrăţişă pe Tudor emoţionat:

— Gata, bătrâne, am înţeles. Iartă-mă.

Paznicul cel mai sigur

Crezând că-i vorba de joacă, Grind sări de pe banca unde stătuse prea cuminte până atunci şi intră în „horă”... Marius, rămânând lângă Micu, îl întrebă:

— Dar pe bunicuţa care trebuia să plece la Băile Herculane, nu aţi prevenit-o?

— Ba da, zise Micu. De ea am uitat să vă spun. Şi-a făcut *mea culpa,* adică şi-a recunoscut greşeala, căci se cam lăudase prin bloc cu bijuteriile ei, ba chiar le arătase la mai multe persoane, apoi a urmat sfatul meu şi le-a depus spre păstrare la bancă, paznicul cel mai sigur!

— Dar cu tablourile ce a făcut?

— Le lăsase prin testament statului. Dar, după vizita mea le-a donat Muzeului de artă, au intrat, deci în patrimoniul cultural-naţional. Ele pot fi văzute în sala de pictură de la etaj, unde este trecut şi numele donatoarei.

— Frumos gest. O să mergem şi noi într-o zi să le vedem. Cum o cheamă pe bunicuţă?

Subofiţerul îi dădu lui Marius toate datele de care avea nevoie apoi băiatul le povesti şi colegilor despre intenţia sa.

Vinovatul... îşi răscumpără greşeala

— Mergem, cum să nu, îl aprobă Cătălin, căutându-se prin buzunare. Mergem duminică...

— Ai pierdut ceva? sesiză Tudor.

— Nu-mi găsesc cheile, se nelinişti Cătălin. Să le fi uitat la şcoală?

— Nu cred, că doar nu le ţii în bancă.

— Ai dreptate. Poate că le-am pierdut în tramvai sau pe drum.

— Nu, eu cred mai repede că le-ai pierdut aici, în curte, când am alergat cu câinele.

— Da, da, da... Nu vreţi să mă ajutaţi, băieţi, să le căutăm?

— Mă opun! spuse în glumă subofiţerul.

— De ce? nu înţelesese Cătălin, crezând că vorbise serios.

— Fiindcă avem lângă noi un detectiv care ne scuteşte de o muncă în plus. Apoi, nu el este „vinovatul” pentru care ţi-ai pierdut cheile?

— Vai! Cum de nu m-am gândit la Grind! Să le caute el...

— Şi mie mi s-a-ntâmplat o dată, la un antrenament în pădure, spuse conductorul. Dacă ar fi trebuit să caut prin toată pădurea, nu le-aş mai fi găsit niciodată. Dar aveam „detectorul” cu mine!

— Şi cum aţi făcut? întrebă Tudor curios.

— Cum nu se poate mai simplu. I-am dat propria-mi urmă de miros - pe care, de fapt, şi-a întipărit-o toată viaţa - şi i-am comandat să caute. Nu mai aveam chef să-l însoţesc, pentru că eram obosit, şi i-am dat drumul singur. Am aşteptat mai bine de o jumătate de oră, se vedea treaba că umblasem mult prin pădure. Dar a venit cu cheile.

— Ce deştept e. Să-l vedem şi-acum, spuse Tudor.

Câinele primi urma de miros a încălţămintei lui Cătălin şi porni să caute prin curte, mai mult într-o joacă. Găsi foarte rapid cheile într-un ţarc din fundul curţii, unde erau depozitate mai multe motorete dezmembrate şi pe lângă care trecuseră copiii. Cu ochiul liber, cheile n-ar fi fost găsite. Căzuseră printre tot felul de piese, şuruburi şi chiar alte chei. Grind prinse cheile de breloc şi le aduse, aşezându-le chiar la picioarele lui Cătălin.

Cheile cu... tâlc

— Bravo, Grind! Îţi mulţumesc! îl mângâie Cătălin. Eşti într-adevăr foarte isteţ.

Conductorul ridică cheile de jos; brelocul îi atrăsese atenţia. Pe ele se vedeau scrise numele lui Cătălin şi clasa.

— M-am gândit că poate le pierd vreodată la şcoală, îi explică băiatul. Dacă le găseşte vreun elev, ştie cui să le aducă.

— Şi noi avem le fel, spuse Marius, arătându-şi cheile. E bună metoda. Acum două săptămâni le-am pierdut la ora de sport, iar peste o jumătate de oră eram din nou în posesia lor. Le găsise un băiat dintr-a opta.

— Cine a fost cu ideea? întrebă Micu.

Băieţii arătară spre Cătălin, mândru de invenţia sa.

— După noi, au mai „copiat” şi alţii... strecură Tudor, surâzând.

— Bine, dar dacă nu le găseşte vreun coleg? zise subofiţerul pe acelaşi ton egal, urmărind altceva.

— Atunci înseamnă că nu le-am pierdut la şcoală, spuse Tudor, şi că trebuie să le căutăm în altă parte, pe unde am umblat.

— Şi dacă nu le găsiţi?

— Atunci gata, le-am pierdut. Nu mai avem ce face...

— Ba ar mai fi o soluţie, zise subofiţerul cu o mină care nu trăda nimic.

— Ce soluţie? interveni foarte curios Cătălin.

— Să scrieţi pe breloc şi adresa, aşa cum a făcut un alt băieţel, Vasilică. Găsitorul se prezintă atunci singur, mai ales dacă e amator şi de-o „recompensă”...

— Da, n-ar fi rău, la asta nu ne-am gândit, se grăbi Tudor.

Marius însă mustăcea, în timp ce Cătălin căzuse pe gânduri. Ceva-ceva nu era în regulă. Mirosise el...

— De ce să-ţi scrii adresa, Tudore? ieşi Marius în faţă. Ca cine le găseşte să ştie unde să vină după „recompensă”? N-ai înţeles unde a bătut nenea Micu? El poate să ajungă înaintea ta, când poate tu nici nu ştii că le-ai pierdut. Şi atunci se... autoserveşte, îşi ia singur „dreptul”!

— Să ştii că ai dreptate... recunoscu Tudor. Dacă ne gândim bine, nici metoda noastră nu-i bună. De-asta ne-a şi întrebat nenea Micu ce se întâmplă dacă nu le găseşte un coleg? Nu-i aşa?

Subofiţerul încuviinţă din cap.

— E clar, le poate găsi altcineva şi ne urmăreşte; să vezi atunci cu ce „binefaceri” se aleg părinţii după urma unei asemenea idei.

Cătălin îşi desfăcu imediat brelocul de pe inelul cheilor şi îl aruncă la coş. Îl imitară, în linişte, şi ceilalţi.

— Greşeala recunoscută este pe jumătate iertată, spuse subofiţerul care apreciase gestul băieţilor, solidaritatea lor în bine. Iar ca să fie iertată complet, să le spuneţi şi celorlalţi ce-aţi făcut. Această practică trebuie să dispară.

— Chiar eu am să iau iniţiativa, se oferi Cătălin, recunoscându-şi în felul acesta greşeala. În şcoala noastră sunt şi câţiva copii cu apucături rele. Îi ştiţi... privi el în jur, vorbind mai încet.

Colegii încuviinţară.

— E unul... Smaranda, zise Marius, care a fost scos şi-n careu. Fuge de la şcoală, umblă teleleu, doarme prin parcuri sau pe unde apucă, şi mai bagă mâna... Îl cunosc şi poliţiştii, că dânşii ne-au prelucrat cazul şi ne-au spus că Smaranda o să ajungă la şcoala de corecţie, dacă nu se cuminţeşte.

— Da, la el m-am gândit şi eu adineauri, preciză Cătălin. Uite, dacă găsea cheile unul ca Smaranda, care ne cunoaşte şi ştie unde stăm... Ce se întâmpla?

— Vindea pontul golanilor ălora, mai mari! fu de părere Tudor. Ălora cu care umblă el şi care au fost de mult pe la mititica.

Subofiţerul râse cu poftă.

— De unde cunoşti tu cuvântul ăsta? îl întrebă pe Tudor (În argoul hoţilor, termenul înseamnă închisoare, puşcărie).

— De la Smaranda. Ştie o groază de cuvinte de-astea... L-am ascultat şi eu o dată, când povestea din aventurile sale. Un neisprăvit, care o să ajungă în mod sigur clientul lui Grind, al poliţiei. Câte n-au încercat cu el, dar de pomană.

— Voi să nu folosiţi asemenea jargon, că nu-i frumos, nu v-ar şedea bine.

— Ştim, ştim, făcu Tudor. L-am auzit şi eu, dar atât. Noi ne vedem de treburile noastre.

„Mister Lulea”

— Dar Vasilică ce-a păţit? Că nu ne-aţi spus! întrebă Marius. Hoţul, care i-a găsit cheile, a ajuns cumva înaintea lui acasă?

— Nu, a fost un hoţ mai dibaci decât vă puteţi voi închipui. Un hoţ à la Levănţică!

— Cum adică? Şi el a vrut să-l păcălească pe Grind? întrebă Cătălin.

— Da... Şi încă într-un alt chip... mai ingenios. Nu uitaţi că locuia în acelaşi bloc cu Vasilică!

— Spuneţi-ne, vă rugăm...

— Nu trebuie să mă rugaţi. Chiar voiam să vă povestesc acest caz interesant încă de când am văzut brelocul de la cheile lui Cătălin. Acum, când cunoaşteţi nişte lucruri în legătură cu cheile casei, vă puteţi da şi mai bine seama de pericolul pe care îl prezintă pierderea lor. Şi-apoi, un infractor le poate folosi şi în alt fel: luând un mulaj după ele.

— Al dracului! Asta înseamnă că nici nu s-a băgat de seamă, fiindcă le-a pus la loc, se minună Marius.

— Exact!

— Dar unde le-a găsit?

— În părculeţul din faţa blocului său. Unde se jucau copiii. Vasilică venise de la şcoală şi se oprise direct în părculeţ, să bată mingea! „Mister Lulea” - aşa l-a poreclit după aceea Piedone, căci trăgea numai din lulea - a găsit aşadar cheile şi, aflând după breloc ale cui sunt, s-a dus repede până acasă şi le-a luat mulajul. Apoi s-a întors în părculeţ şi le-a aruncat chiar lângă ghiozdanul lui Vasilică. Când a terminat joaca, băiatul a dat peste ele, dar nu s-a mirat, a crezut că-i căzuseră din buzunar, lângă ghiozdan. De atunci au trecut vreo două luni până să se întâmple evenimentul. Timp în care Mister Lulea şi-a pregătit minuţios lovitura. Părinţii lui Vasilică erau medici, aşa că infractorul a bănuit că nu se va osteni degeaba. Îi era însă teamă de Grind, căci mister Lulea locuia la al doilea bloc de al nostru, prin urmare auzise şi el de „cazul” lui Fănel. De prinderea spectaculoasă a lui *Moş Crăciun.* Iar un alt amănunt: câinele era prieten şi cu Fănel şi cu Vasilică.

— Dar cu care copil din cartier nu era prieten Grind! completă Cătălin. Colegii îl aprobară. Toţi cunoşteau tărăşenia cu *Moş Crăciun.*

— De fapt, ai dreptate, căci atunci, când îl mai aduceam

după-amiezile pe acasă, stătea numai cu copii în părculeţ; era atracţia lor.

— Sunt sigur că mister Lulea îl cunoştea pe Grind, spuse Tudor. Cu gândul la lovitura pe care o plănuia, el poate chiar încercase să se apropie de câine, să-l mângâie, ca să şi-l apropie.

— Aşa a şi fost, confirmă subofiţerul. Dar asta am aflat-o abia la anchetă. Grind, însă, nu s-a „lipit" de el nicicum. Ba chiar a început să mârâie când a văzut că mai încearcă... De-atunci principalul pericol întrezărit de mister Lulea era Grind. Şi-a imaginat el că ne vor solicita şi părinţii lui Vasilică. Iar câinele nu se putea să nu-şi ofere serviciile unui prieten atât de bun ca Vasilică, pe care îl însoţise într-o zi şi la grădina zoologică. Iar acolo, numai peripeţii... În sfârşit. Aşadar, mister Lulea a tot calculat şi iar calculat, până într-o zi când a socotit că planul era pus la punct în cele mai mici amănunte şi că Grind va fi învins.

— Mister Lulea era vecin de palier cu Vasilică? întrebă Cătălin în speranţa că va descoperi ceva din planul miraculos al infractorului.

— Nu. Vasilică locuia la etajul şase, apartamentul 23, iar hoţul la etajul patru, apartamentul 18.

— Nu bănuiesc încă nimic... făcu Cătălin.

— Ai răbdare! îl luă Marius la rost. Cred că planul a fost destul de ingenios de vreme ce l-a copt două luni...

Micu râse, apoi continuă:

— Dimineaţa, pe la ora zece, când nu era nimeni acasă, mister Lulea a intrat cu cheile potrivite în apartamentul familiei lui Vasilică şi a furat bani, aur dentar şi obligaţiuni CEC.

— Al naibii! nu se putu stăpâni Marius. La fel ca *Moş Crăciun!* N-a luat obiecte mari, ca să nu se complice: numai

bunuri de preţ!

— Păi ce, era prost? sări şi Tudor. Banii, aurul putea să le ascundă repede, undeva, pe când televizorul... Dar aşa, din doar două mişcări, ajunge cu marfa în apartamentul lui.

— Aşa s-a şi întâmplat, aprobă subofiţerul. Operaţiunea n-a durat mai mult de zece minute, iar peste alte treizeci, căci avea maşină, se afla în cartierul Colentina, la o mătuşă, unde a ascuns geanta cu valori. În podul casei.

— Dar mătuşa? Nu era acasă? N-a ştiut...? murmură Cătălin.

— Nu. Era internată în spital, lucru pe care el îl ştia.

— Cu toate acestea avea nevoie şi de un alt alibi, merse mai departe cu logica Cătălin.

— Şi-a construit el nu unul, ci două!

— Asta n-am mai auzit până acum! se miră băiatul. Vreţi să spuneţi că avea şi unul de rezervă?

— Nu, pentru că orice infractor, cât de naiv ar fi, nu poate prezenta în acelaşi timp un alibi, hai să zicem activ, şi unul pasiv, adică de rezervă. S-ar contrazice unul pe celălalt, iar hoţul s-ar demasca imediat. Ambele alibiuri ale lui mister Lulea au fost active!

Cătălin tăcu, aştepta explicaţiile, căci el nu putea realiza nimic.

— Cred că pe la serviciu, pe-acolo şi-a aranjat el ceva... îşi dădu Marius cu părerea.

— Ai ghicit, numai pe jumătate, deoarece al doilea alibi şi l-a aranjat acasă, chiar în apartamentul său! „Cum o veni asta?!” se citea pe chipurile copiilor nedumerirea. Mister Lulea lucra la o întreprindere, la aprovizionare, şi avea muncă de teren. S-a prezentat dimineaţa la serviciu, a semnat condica, apoi a plecat după nişte materiale în oraş. Rezolvând repede problema cu actele, a venit acasă cu

maşina, a dat lovitura, s-a dus la locuinţa mătuşii, iar de-acolo din nou la serviciu. Şeful său l-a şi felicitat pentru operativitatea dovedită. După aceea el n-a mai plecat din întreprindere, făcând muncă de birou...

— Dacă n-avea maşină...!

— Mă rog, ăsta a fost un avantaj. Acum să „vedem” ce s-a întâmplat acasă... Vasilică, a venit ca de obicei de la şcoală, pe la ora 12,00. Negăsind în părculeţ nici un prieten de joacă, s-a dus acasă, spre surprinderea lui, a constatat că uşa nu se descuia. A sunat la o vecină, cerându-i să-l ajute. Când vecina a pus mâna pe clanţă, uşa s-a deschis imediat. „Ai uitat s-o încui azi-dimineaţă, năzdrăvanule! i-a zis femeia. Dacă mai faci aşa, într-o bună zi, când ai să vii acasă, n-ai să mai găseşti nimic!”

Nu atingeţi urmele!

Bietul Vasilică n-a apucat să spună că el încuiase uşa, dimineaţa, căci vecina a început să strige:

— Hoţii! Hoţii au intrat în casă!...

Apartamentul fusese răvăşit de la un capăt la altul. S-au adunat câţiva vecini care erau acasă.

— Unde sunt hoţii...? a întrebat un bărbat care ţinea în mână un ciocan.

— Nu intraţi! Nu atingeţi urmele! striga femeia. Să nu stricăm urmele! Trebuie să vină poliţia!...

— Foarte bine a procedat vecina părinţilor lui Vasilică, remarcă Marius. Toată lumea ar trebui să ştie asta. Urmele trebuie conservate nu distruse!

— Da! Ai dreptate! Nu le dă pace curiozitatea, adăugă Cătălin. Să fie ei primii acolo, ca să vadă...!

— Important este, continuă Micu, să se ţină seama de ceea ce am spus în legătură cu urmele, să nu fie distruse, altfel şansele de identificare a infractorului scad. Regula este: nimic nu trebuie atins! Să se stea la distanţă. Imaginaţi-vă că, dacă nu era femeia aceea cu multă prezenţă de spirit, până la sosirea noastră, ar fi umblat oricine prin apartament, iar Grind poate că nu ar fi reuşit să-l descopere pe ingeniosul răufăcător. Dar să revenim... Până să vină părinţii lui Vasilică de la serviciu - îi anunţase vecina - puştiul a fugit repede la Răzvan. M-au sunat la serviciu şi am ajuns la locul faptei înaintea echipei operative, căci fusese sesizată şi circumscripţia 21 poliţie. N-am mai aşteptat şi l-am pus pe Grind la treabă. După modul lejer în care câinele adulmeca urmele hoţului, mi-am dat seama că furtul se produsese de curând. Puţinii curioşi fiind îndepărtaţi din timp, Grind a intrat „la treabă” dezinvolt. A condus pe scări în jos şi a cam zăbovit la etajul patru, în faţa uşii apartamentului cu nr. 18...

— Acolo locuia mister Lulea! exclamă Cătălin.

Pământ de flori

— Da. „Ce-i Grind? Ce-i, băiatule!” am zis eu, văzându-l cam nehotărât. După felul în care o pornise din apartamentul lui Vasilică, avusesem impresia că voia să mă ducă până la Bolintin. Câinele s-a uitat la mine cam curios,

a scâncit, apoi şi-a văzut iarăşi de drum. Nu-l înţelesesem. Mi-am zis că el deţinea încă multe secrete, pe care eu nu reuşisem încă să le desluşesc. A coborât pe scări până la etajul doi şi s-a oprit la apartamentul cu numărul 7, în faţa căruia se vedeau două perechi de pantofi uzaţi.

— Mai sunt persoane cu astfel de obiceiuri, surâse Cătălin. Avem şi la noi în bloc o familie. Eu n-o înţeleg: ţine pantofii afară, lângă preş. S-au mutat de curând, au locuit la curte; cred că de acolo au rămas cu obiceiul ăsta.

— Dar nu se tem că le fură cineva încălţămintea? se miră Tudor.

— Nu... că sunt mai mult gioarse.

— Câinele s-a oprit, aşadar, în faţa unei perechi de pantofi, reluă Micu, şi a prins cu gura de unul.

— Hopa! Aici trebuie să fie hiba! a zis „comisarul Piedone", care mă însoţea. Este unul dintre prietenii cei mai devotaţi ai lui Grind şi merge cu noi aproape pretutindeni. Bravo, mareşale! a felicitat el câinele şi l-a mângâiat.

Piedone a sunat la uşă, neobservând nici el, nici eu, că Grind nu se arătase prea bucuros de alintare. Poate că, având în minte doar perspectiva succesului, pierdusem acest lucru din vedere. Ne-a deschis un bărbat ameţit de băutură; în apartament se auzea muzică lăutărească.

— Ce s-a întâmplat, bre? ne-a întâmpinat el, buimac. Nu suntem acasă dacă-i vorba de plata întreţinerii. Ne mutăm! Mai avem termen două zile...

Din prag se vedea că apartamentul era deteriorat, că mizeria era acolo stăpână. Atunci mi-am dat seama cu cine aveam de-a face. Neîntreţinând apartamentul, neplătindu-şi chiria şi celelalte obligaţii, muşterii, urmau să fie evacuaţi.

— N-ai impresia că vorbeşti cam de sus, pământ de flori! îl apostrofează Piedone, privindu-l cu puţină milă.

Omul se frecă la ochi şi, după ce îl măsură pe „comisar”, scăpă una:

— Da’ ce tare ai crescut, bre...?

— Exact! îl apucă „comisarul” de guler şi-l ridică în sus, ca pe un pai, până la nivelul lui.

— Haoleu, lasă-mă, c-am greşit, săru’ mânuţili!

— Bine, te iert! zise Piedone, dându-i drumul.

Muşteriul intră ca un colac, cu spatele în debara. Grind se strecurase în hol, pe lângă el, gata să sară de-ar fi fost nevoie.

— Haoleu, ştiucaretele! îngălbeni de-a binelea muşteriul când dădu cu ochii de câine.

— Ia loc Grind!

— Hai, puişor, ia zi, ce-ai de-ai luat de la apartamentul 23? îl întrebă „comisarul”.

— Să mor, dacă ştiu ceva, răspunse „puişor”. Eu sunt cu berbecu’ la raft de azi-dimineaţă!

— Zău? Da’ azi-noapte ce-ai făcut de n-ai dormit? Pe unde ţi-ai vânturat carafele?

— Io nu, dom’ şăf! Io nu... să mor!

— Vedem noi, acu’ la percheziţie...

Am percheziţionat tot apartamentul în zece minute, fiindcă nu prea aveai unde căuta. Sărăcia era lucie. Dar n-am găsit nimic care să fi fost furat. Unde era atunci enigma? „Comisarul Piedone” s-a uitat lung la mine, iar eu la el. Să ne fi condus câinele greşit? Dar unde era Grind? Dispăruse. M-am uitat pe palier: nimic! Am coborât până la parter, nimeni nu-l văzuse ieşind. „Înseamnă că-i sus...” Am urcat până la etajul patru şi, spre surprinderea mea, uşa de la apartamentul 18, unde el zăbovise mai înainte, era deschisă. Am intrat în apartament şi l-am zărit pe Grind în sufragerie. Era culcat peste nişte rufe şi mă aştepta!

Apartamentul arăta la fel de răvăşit, ca şi cel de la etajul şase. Deci hoţul intrase şi aici, apoi plecase. Modul de operare, acelaşi: chei potrivite, uşa lăsată deschisă.

— Ce ţi-o fi venit tocmai acum să te odihneşti? m-am uitat eu la câine. Hai, sus! Urma!

El nimic. Dădea vesel din coadă şi nici gând să se ridice.

— Îmi închipui că pentru el era normal, fiindcă acolo îşi încheiase el misiunea, presupuse Cătălin. Îi spulberase lui mister Lulea alibiul de la domiciliu... Infractorul se încălţase cu pantofii „puişorului" de la uşa apartamentului 7 şi, după ce dăduse lovitura la 23, înscenase furtul din apartamentul său, apoi cu aceeaşi pantofi revenise la apartamentul 7 şi-i pusese la loc. Ingenios netrebnicul, nu-i aşa?

— Formidabil! exclamă Marius. Cine să-şi închipuie aşa ceva?

— Degeaba a pritocit-o el două luni, că tot nu i-a mers! încheie Tudor, cu satisfacţie. Grind al nostru nu poate fi păcălit nici cu... un capăt de aţă!

Licenţa... Grind!

— Aşa este, încuviinţă dresorul. Pe un infractor la dovedit chiar după un capăt de aţă!

— Bravo, Tudore! Ai potrivit-o, zise Cătălin. Apoi, curios, către Micu: A fost tot dintre hoţii care cotrobăie în locuinţe?

— Tot... Găsind o pereche de chei pierdute...

— Aşa, la fel? Cu breloc, cu adresă...?

— Întocmai... Prin urmare... s-a dus direct la adresa indicată şi, după cum ai prevăzut tu într-o discuţie

anterioară, şi-a luat „recompensa”. Şi încă ce „recompensă”... Când fetiţa care pierduse cheile şi-a dat seama că nu le mai are, hoţul era tocmai pe la Slobozia, unde avea legături cu o familie de teapa lui. Vindea obiectele furate şi... aşa mai departe.

— Dar dacă hoţul a ajuns aşa de departe, înseamnă că Grind nu l-a putut urmări până la capăt!

— Te-nşeli, spuse subofiţerul. Este adevărat că nu l-a putut prinde imediat, dar de urmărit, câinele l-a urmărit... până la capăt, până la capăt de aţă!

— Tudore, nu prea ai înţeles nuanţa, îşi clătină Marius a dojană capul.

— Ba da, zise Tudor, însă mi-ar fi plăcut să-l prindă iute-iute, ca pe *Moş Crăciun* sau ca pe mister Lulea.

— Nu toate cazurile sunt aidoma, sublinie Micu. Din anumite puncte de vedere, şi în primul rând criminalistic, chiar nici un caz nu se aseamănă cu altul! Fiecare cu valenţele lui.

— Atunci, există totuşi o valenţă comună, îl contrazise şiret Cătălin. Valenţa... Grind!

Colegii izbucniseră în râs. Gustase poanta.

— Mai bine ai fi spus licenţă, zise Marius: Licenţa Grind!

Întreruperile acestea nu-l supărau deloc pe Micu. Dimpotrivă. Fiindcă prin dialoguri, copiii îşi verificau intuiţia, îşi probau ideile, îşi exprimau unele satisfacţii sau păreri de rău... Dar cel mai important era faptul că din fiecare caz trăgeau învăţăminte. Cu alte cuvinte, învăţau cum să prevină astfel de evenimente, cum să se apere împotriva lor.

Deocheatul

— Să mergem atunci mai departe, pe urmele valenţei sau licenţei Grind! spuse subofiţerul zâmbind. Cazul ni l-a sesizat Daniela, fetiţa „comisarului Piedone”. Era bună prietenă cu Laura, şcolăriţa care-şi pierduse cheile...

— ... Şi prietene bune cu Grind, completă Marius cu un surâs în colţul buzelor.

— Nu se putea altfel, căci Piedone mi l-a „furat” în mai multe duminici pe mareşal şi i-a făcut cunoştinţă cu copiii de unde locuieşte el... Grind se afla lângă noi, când „comisarul” a vorbit la telefon cu Daniela şi cu Laura. Auzind numele fetiţelor, câinele a început să latre de bucurie, dar când s-a uitat la feţele noastre s-a întristat imediat; presimţea că se întâmplase ceva rău. L-a şi apucat de manşeta pantalonilor pe Piedone, trăgându-l spre uşă.

— Gata, mareşale! l-a mângâiat „comisarul” impresionat. Cum ţi-ai dat seama? Ce fler... Hai, că trebuie să-l radem repede şi p’ăsta! Deocheatul nu cred că a ajuns prea departe...

Apartamentul în care locuia Laura era întors pe dos, cum se spune. Hoţul umblase de la un capăt la altul şi aruncase în mijlocul camerelor tot ce găsise prin şifoniere, bibliotecă, dulapuri, noptiere... N-aveai pe unde să mai calci...

— Deocheatul e cam certat cu... ordinea! remarcă Piedone! Trebuie adus la realitate, mareşale! Îl punem noi după aceea să danseze bams, să frece lună parchetele... Ne scoatem noi pârleala!

Câinele privea la „comisar” şi dădea din coadă. Cred că abia aştepta „spectacolul”...

— Tu numai arată-mi-l!...

„Gata! cred că i-a transmis Grind, că a şi venit lângă mine dornic să intre în acţiune. Ai numai puţintică răbdare şi-o să vezi tu ce distracţie!”

Numai că socotelile lor nu s-au potrivit aşa repede. Câinele a condus numai până la staţia de autobuz din apropierea blocului. „Ce facem” privea Grind cu speranţă la „comisar”. Să pierdem dansul...? Mai daţi-mi un punct de sprijin. Trebuie să-l agăţăm cu ceva!”

Trebuia, într-adevăr. Hoţul fusese destul de versat şi lucrase cu mănuşi.

— Nu se poate să nu fi lăsat totuşi o urmă! i-am spus lui Piedone. Ştii bine că nu există infracţiune perfectă...

— Ştiu! m-a aprobat acesta. Tocmai de aceea mai pune-l o dată pe Grind la treabă. Poate găseşte ceva. Până atunci eu mă duc să fac investiţii în bloc. L-o fi văzut cineva, mai ştii?

Împărţindu-ne astfel sarcinile, eu m-am întors în apartament. I-am dat din nou câinelui urma de miros a hoţului şi am insistat prin comanda „Caută!” Grind era atât de preocupat şi „scormonea”, încât nu-i scăpa nici un milimetru, necercetat, în pofida învălmăşelii de acolo. „Ce naiba să mai facă şi el? îmi ziceam, privind cu câtă ardoare căuta. Vrea să ne ajute, e un animal credincios, dar acum se chinuie rău...” Continuându-şi treaba în camera Laurei, unde zăceau tot felul de cărţi, caiete, bibelouri, jucării, îmbrăcăminte, mileuri, perne şi câte şi mai câte, câinele a început a scânci la un moment dat, încercând să dea cu laba, la o parte, un trening. L-am ajutat, dând la o parte treningul, dar n-am observat nimic. Locul rămăsese gol. Totuşi Grind insista, băgându-şi botul pe sub nişte caiete. După ce am înlăturat şi caietele, câinele a început să se bucure de parcă dezlegase tot misterul cazului.

— Ce-i, băiatule? am spus, nevăzând nimic.

El voia să se ridice cu labele la pieptul meu...

— Aa! Nasturele! Asta era... Bravo! Bravo, Grind!

Pe covor, în spaţiul eliberat, zăcea un nasture maro, de haină. Eu nu reuşisem să-l văd de prima dată, deoarece culoarea nasturelui se confunda cu cea a covorului. Am ridicat cu grijă nasturele de jos şi l-am examinat. De nasture mai atârna un capăt de aţă neagră.

— Bravo, Grind! Ai descoperit o probă care mai târziu îl va zdrobi pe hoţ!

Între timp a sosit şi „comisarul Piedone”.

— Doi puşti, care se jucau pe holul de la intrare, l-au văzut foarte bine pe hoţ, zise „comisarul” abia răsuflând. I-a întrebat ce autobuz trebuie să ia ca să ajungă la gară. Hai, că virăm la gară! Hai, mareşale, acu’ să te vedem!

Câinele s-a-nviorat cât ai zice peşte. Iar ochii: numai la Piedone. M-am uitat la ceas şi i-am spus „comisarului” că nu mai avea rost, era târziu.

— În plus, n-am de unde să-i dau câinelui, la gară, urmă de miros, am completat.

— Ce păcat...

— Şi unde mai pui că ştim şi îmbrăcămintea: haină sau costum de culoare maro.

— Costum! a zis comisarul, apoi m-a privit uimit: De unde ştii?

I-am arătat nasturele, descoperirea lui Grind.

— Bravo, mareşale! şi-a mângâiat Piedone prietenul, apreciind valoarea probei. N-ai făcut purici degeaba - scuză-mi expresia - e-n favoarea ta! -, căci cu nasturele ăsta tot îl „deochem” şi-l facem să „danseze” ca ursul Baloo! Las’ pe mine, că aranjez eu „ringul”...

Câinele era numai veselie şi dădea din coadă ca la circ.

— O luăm, deci, invers, a spus. Începem cu copii din hol, care l-au văzut...

— Da, mergem cu ei la criminalistic, a confirmat „comisarul”. Cu pepsi, cu prăjituri şi cu ciocolată, încropim noi repede un portret-robot...

Identi-kit

— Da’ ce-nseamnă un... portret-robot? întrebă Tudor, curios.

— Un portret al hoţului! explică Marius cu aer atotştiutor.

— Ai lipsit la lecţia asta! interveni Cătălin. N-ai fost de faţă când am discutat... Metoda se numeşte identi-kit!

— N-am fost... recunoscu Tudor. Şi... portretul seamănă leit cu hoţul?

— Depinde de agerimea celui care l-a văzut pe infractor, spuse Marius.

— Mai degrabă, invers, îl corectă Cătălin. De capacitatea lui de a descrie semnalmentele hoţului şi de a alege din cutie...

— Bine-i şi aşa, şi aşa, îi împăcă subofiţerul.

— Dar la ce cutie se referă, nene Micu? insistă Tudor.

— Într-un clasor sau, mă rog cutie, cum vreţi să-i ziceţi, există anumite desene ale porţiunilor feţei umane, în tot felul de variante. Ele se proiectează pe rând, pe un ecran, şi martorul alege pe acelea care corespund semnalmentelor individului văzut.

— Gata, am înţeles! zise Tudor, bucuros. În felul acesta

se formează portretul-robot... Dar se poate întâmpla ca el să nu corespundă? se simţi, totuşi, dator să întrebe.

— Fireşte că se poate, zise Micu. Dar atunci încercarea este ratată. Totul depinde de ce-a spus Marius, de ce-a spus Cătălin...

— ... Au reuşit cei doi puşti?

— Aproape. La descrierea lungimii părului, se cam contraziceau ei. „Comisarul Piedone", încântat de agerimea pe care puştii o dovediseră până atunci, a avut o idee: să apeleze la concursul unui grafician. Acesta a retuşat portretul-robot, i-a potrivit părul, după indicaţiile copiilor, astfel că, în final, Georgică, unul dintre puşti, s-a ridicat şi a spus încântat: „Dacă-l faci şi să vorbească, nene Piedone, eşti mare! Da' să nu scapi cumva, că noi l-am... turnat! „Comisarul" s-a simţit atunci ca în al nouălea cer şi din nou i-a dus la bufet. Cooperare, nu glumă, că puştii au venit şi a doua zi pentru... retuşuri. Dar numai la bufet!

— Meritau. Meritau... râse Cătălin.

— Ăsta a fost pretextul, zâmbi Micu. Ei voiau să se joace cu Grind. L-au luat şi pe el la bufet, că nenea Piedone era în „mână", cum se spune. De clienţii lui...!

— Şi pe urmă? nu mai avu Tudor răbdare. Îmi place nespus cazul ăsta!

— ... „Comisarul" a multiplicat fotografia-robot a infractorului şi a difuzat-o la toate secţiile de poliţie din Capitală. A doua zi, a primit un telefon de la un ofiţer de judiciar, de la secţia 3 poliţie, prin care era înştiinţat cum că hoţul din fotografie locuia în str. Ştirbei Vodă nr. 190.

— Infractorul este foarte abil şi îndărătnic, l-a avertizat pe Piedone ofiţerul de circă. Nu recunoaşte decât cu probe... Şi nu orice fel de probe!

— Am înţeles! a zis „comisarul". Apoi ca pentru sine.

„Lasă, că-i arată el Grind!”...

Am descins, aşadar, la adresa indicată.

— Ce asemănare perfectă! a exclamat Piedone, când l-a văzut pe hoţ. „Poza” dumitale m-a costat un galantar de prăjituri. Năsturele dragă, eşti dulce...!

— Dar nu mă cheamă... La ce asemănare vă referiţi, bâigui infractorul, descumpănit.

— Ia uitaţi-vă, e ca turnat! i-a fixat faţa „comisarul” în palmele sale masive. Leit, el. Identic: identi-kit!

— Cine să mă toarne? Pentru ce, că eu n-am făcut nimic! Cu cine să fiu chit? a interpretat hoţul în limbajul său.

— Năsturele, tu vrei să mă „deochi” şi pe mine! i-a aruncat Piedone vorba, privindu-l crunt. Te ţii de fleacuri şi braşoave? Te credeam un băiat „deparazitat”... Nu ţi-ai dat costumul l-a curăţat?

— Care costum? se mira infractorul, dar glasul său trăda acum neliniştea.

— Cel maro, cu care ai fost îmbrăcat alaltăieri. Nu trebuia „curăţat” de păcate? Au fost cam mari...

— Nu înţeleg, zău, mă cam luaţi peste picior... şi-a jucat mai departe hoţul nedumerirea.

— Mai bine, nu trebuia să mai dai bani pe un garderob. Lasă-l în codru, acolo... Că tu numai prin „Codrul Cosminului” haiduceşti şi tai frunze la câini. Este totodată şi „biblioteca” ta favorită, acolo te „documentezi” cu toate şi tot de acolo ai fost trimis la academie pentru trei ani. Doar fiindcă ai „împrumutat” ceasul unui „cursant”! Ca să nu întârzii la ore...

— Nu prea înţeleg ce are trecutul meu cu vizita dvs., a spus infractorul căutând să iasă deasupra. Văd că sunteţi bine documentat şi dacă tot ştiţi că am antecedente penale, atunci nu discut nimic decât pe probe! Cu „valsuri”

nu merge la mine... Aştept!

— Chiar aşa, Năsturele! Eşti atât de rău? Sau nu ştii, să „dansezi”? ia întors-o ironic „Piedone”. Te-nvăţăm noi, băiatule. Partenerul e-n maşină, abia te aşteaptă.

În clipa aceea, ca la un semnal, se auzi lătratul lui Grind. Câinele era nerăbdător... Infractorul tresări.

— L-ai auzit? Vrea haina de la costum. După aceea vă înţelegeţi voi!...

— Da, poftiţi, asta e! a zis hoţul, încercând să-şi ascundă emoţia.

„Comisarul” a studiat cu atenţie haina şi a observat că nu-i lipsea nici un nasture. Că toţi erau la fel. „Hm! Ce şmecher! îşi zise. L-a înlocuit imediat cu unul aidoma! Are clasă înaltă, nemernicul. I-a să vedem care este nasturele înlocuit... „

Trăgând cu coada ochiului la Piedone şi la haină, hoţul radia. Dar „comisarului” nu i-a fost deloc greu să descopere nasturele cusut de curând; era mai strâns decât ceilalţi şi era cusut cu aţă maro. Ofiţerul a examinat în continuare, atent, ţesătura hainei din jurul aţei. Deodată, a tresărit, a scos briceagul şi a tăiat nasturele.

— Ce... Ce faceţi? a bâiguit hoţul.

— Meseria, Năsturele! i-a răspuns Piedone, privindu-l triumfător. Am găsit proba dorită!

Infractorul a zâmbit mânzeşte.

— Nu se poate!

— Ba da! „Comisarul” şi-a scos un pliculeţ din buzunar, arătându-i nasturele găsit de Grind. Câinele, partenerul tău de „dans”, l-a dibuit în casă.

— Nu ţine! a spus infractorul, mojic. Mie nu mi-a lipsit nici un nasture! Dacă vreţi neapărat să înscenaţi ceva, puneţi nasturele din plic în locul celui pe care l-aţi tăiat şi o să

vedeţi că sunt la fel! Ha, ha, ha! Ha, ha, ha...

— Îl punem, Năsturele! De ce nu? O să-l pună expertul criminalist, pentru comparaţie, când o să examineze capetele de aţă...

— Ce tot îi trageţi cu capetele de aţă? a lăsat-o mai moale hoţul.

— Ai bicicletă, ca să vezi mai bine? i-a băgat Piedone haina sub nas. Ia uită-te tu la firele de aţă?

Hoţul s-a uitat la resturile de aţă rămase în ţesătură, dar n-a observat nimic.

— Vax! a exclamat el.

— Bine. Uită-te atunci aici! i-a arătat „comisarul” nasturele din plic de care atârna un capăt de aţă neagră.

— Vreţi să mă tromboniţi, s-a prefăcut a nu pricepe nimic Năsturel.

— Vax! Te-ai trombonit singur! l-a parafrazat Piedone. Uită-te acum din nou la resturile de aţă din ţesătură şi ai să vezi numai negru înaintea ochilor!

Hoţul a îngălbenit. În ţesătura hainei rămăsese mai multe resturi de aţă neagră cu care fusese cusut, la început, nasturele. „Comisarul” mi-a făcut atunci semn să-l chem pe Grind. M-am executat.

— Aşadar, proba fiind făcută, a zis Piedone când a văzut câinele, mai rămâne, dragă Năsturele, să-ţi prezint pe partenerul tău de „dans”. Să înceapă „valsul”! a bătut el din palme.

Câinele era încordat; n-a făcut nici un pas. Îmi aştepta comanda.

— Aoleu! Vai de mine! Nu-l lăsaţi! a strigat „deochiatul” când a zărit câinele. Recunosc tot. Suntem... identi-kit! Marfa o am la Slobozia, încă n-am vândut-o. Vă dau adresa...

— Cum ai procurat cheile fetiţei?

— Le-am găsit dimineaţa, în tramvai, nu le-am şutit! Fetiţa le pierduse. Dar, dacă vă interesează, ca să vedeţi că sunt sincer măcar în al doisprezecelea ceas - poate-mi puneţi şi mie o vorbă bună pentru un pachet, acolo - vă dau eu în primire şuţi. Cunosc multă „floare”...

— Bine, o să mergem la birou şi acolo ai să-i înşiri, l-a zgâlţâit Piedone de umăr. Vezi că ne-nţelegem...?

— Aveţi vreo preferinţă? a intuit pe loc „deocheatul”.

— Da. De vreme ce cunoaşteţi multă... „floare”... m-ar interesa, în primul rând, un hoţ care operează cu mănuşi, ca şi tine, cu... frică de Dumnezeu.

Năsturel a râs.

— Da’ care hoţ n-are frică de Dumnezeu? Hai să fim serioşi!

— Nu cred că m-ai înţeles, a făcut „comisarul”. Pe mine m-ar interesa unul ce umblă pe la biserici!

— Spărgător de...

— Un... „credincios” pur şi simplu. Are pe acasă candele, icoane, biblie...

— Aha, am înţeles. Ştiu doi din ăştia, dar lucrează sectant...

— Deci, nu se dau în primire la alţi hoţi.

— Nu. Fiecare cântă la „ţambalul” lui şi... *mucles sacanaua*![1]

În continuare l-am dus pe Năsturel la bază unde am completat lista. Începea, prin urmare, „vânătoarea”. La plecare, „comisarul” i-a lăsat „deochiatului”, drept amintire, o fotografie-robot, de se minuna Năsturel al nostru nevoie mare şi tot zicea c-a fost făcută la minut! „Cine m-o fi fotografiat?” se tot întreba fără să înţeleagă.

[1] Taci chitic!

— Ei, fotografia, ca fotografie, sări cu gura Cătălin. Dacă nu era Grind, dacă nu era capătul de aţă...

Lăcrămioară

— Ei, acum, gata! hotărî „comisarul”, după ce efectul tragediei se mai împrăştie. Se ne descreţim puţin frunţile. Sau lăsăm pe data viitoare. V-am povestit cazul lui „Lăcrimioară”?

— Nu, nu, acum! se auziră, multe, glasurile copiilor.

— Dar de cei i se zicea „Lăcrămioară”? întrebă Prâslea revenindu-i buna dispoziţie. Plângea des? Ca noi acum?

— Da, însă din totul cu alte motive, îi făcu cu ochiul Piedone. Eram în cartierul meu şi veneam obosiţi dintr-o misiune: eu, nenea Micu şi Grind. Îi invitasem la mine să ne mai împrospătăm forţele

— Ştiu, cazul „Perdeluţa”, spuse veselă Daniela.

— Da, o aprobă tatăl ei. Cazul Mioarei.

— Cine era Mioara? întrebă Prâslea pe Daniela.

— O prietenă de-a noastră, arătă Daniela spre Laura.

— Adică prietenă cu Grind... murmură Ionuţ.

— Altfel nici nu se putea, zise „comisarul” zâmbind. Când Mioara ne-a văzut, a venit spre noi tot într-o fugă, cu braţele ridicate. Grind a recunoscut-o imediat şi a alergat în întâmpinarea ei. Numai că Mioara nu era deloc veselă, plângea. Avea nevoie de ajutorul nostru. „Ce s-a-ntâmplat?” „Un hoţ ne-a spart maşina! De câteva minute.... Ne-a luat o geantă de voiaj cu mai multe lucruri... Tata abia

a sosit din străinătate”. „Unde este tatăl tău acum”? „A plecat la poliţie să anunţe cazul. Hoţul şi-a pierdut basca în maşină...” „A luat tata basca cu el”? a întrebat-o nenea Micu. „Nu, a lăsat-o special acolo, pentru poliţie... Pentru amprente”! „Atunci e foarte bine, s-a bucurat nenea Micu. Să mergem repede...” Am plecat. Pe drum, Mioara mi-a spus: „Trebuie să fie un hoţ foarte dibaci. Cum a văzut el prin perdeluţă? Sunt puse de mama şi de mine. Cu migală...” Ajungând la autoturism, mi-am dat şi mai bine seama despre ce era vorba. Geamurile maşinii, în interior, erau toate acoperite de perdeluţe colorate.

— Şi eu am ajutat-o pe Mioara, spuse Laura dar fără entuziasm. Simţea că aici fuse o hibă.

— Cred că tocmai perdeluţele i-au atras hoţului atenţia! sări Cătălin. Şi-o fi zis că cine ştie ce lucruri sunt înăuntru!

— Aşa a şi fost, confirmă Laura.

— Dar eu zic că mai e ceva, Cătăline, interveni Tudor. Ideea n-a fost bună şi pentru altceva. Perdeluţele încurcă vizibilitatea în timpul mersului. Şi atunci riscul de accidente creşte. Am sau nu dreptate?

— Singur, sigur că da, îl aprobă Cătălin.

— Aşa este, copii, sublinie Micu adevărul acesta. Într-o maşină n-au ce căuta ornamentele indiferent că sunt jucării, pernuţe, aplice, reclame... Ele reduc mult vizibilitatea şoferului.

— Într-adevăr, adăugă Piedone. Perdeluţele l-au tentat pe hoţ să opereze nestingherit ziua în amiaza mare. Oricum, hoţul tot a văzut geanta de voiaj uitată în maşină.

— S-ar putea ca geanta să nu fi fost uitată, ci lăsată acolo anume, îşi dădu Cătălin cu părerea. Mulţi lasă în maşină, fără nici un rost, tot felul de obiecte ademenitoare pentru hoţi: haine, radiocasetofoane, casete, aparate radio sau

alte cumpărături...

— Atunci ar trebui adoptată deviza: Nimic nu trebuie uitat sau lăsat în maşină! interveni Tudor.

— Asta voiam şi eu să spun acum!

— Bravo! îl mângâie „comisarul”. Aşa este. Dacă nu ai sistem antifurt, nici roata de rezervă, nimic nu trebuie să laşi peste noapte în portbagaj.

— Nici chiar trusa de scule, că şi ea costă bani... mai zise Prâslea.

— Corect. Hoţul ia tot ce găseşte, îi întări spusele Piedone. Dacă maşina nu este asigurată cum trebuie, puţin îi pasă lui de perdeluţe sau de alte artificii de felul acesta. Ei, vedeţi voi, în cazul nostru am mai avut şi olecuţă de noroc, fiindcă şi-a uitat basca în maşină. După ce a adulmecat bine mirosul de la bască, Grind a şi pornit pe urmele infractorului. De altfel eram convinşi că el nu ajunsese prea departe. După doar câteva sute de metri, câinele l-a reperat după colţul unui bloc. Grind îşi luase avânt să se năpustească asupra lui. Dar hoţul nu fugea. Stătea acolo cu geanta lângă el.

— De ce nu fugea? întrebă Prâslea mirat. Măcar fără geantă...

— Pentru că plângea. Plângea de mama focului şi se freca la ochi. Acesta a fost şi motivul pentru care Grind a renunţat la intervenţia lui agresivă şi a început să-i dea târcoale curios. Deşi văzuse câinele, hoţul plângea mai departe... rar am văzut om să plângă aşa!

— Se lovise cumva?... întrebă iarăşi Ionuţ.

— Se „accidentase” în felul său, râse „comisarul”. În geantă, printre alte obiecte, hoţul dăduse şi peste un spray. „Inventarul” îl făcuse acolo, după colţul blocului, socotind că pericolul trecuse. Bucuros, fiindcă nu se mai...

parfumase de mult, i-a desfăcut copacul şi s-a stropit pe faţă.

— Era un spray lacrimogen! Ha, ha, ha! începu să râdă Cătălin.

— Exact.

Copiii izbucniră cu toţii în râs.

— Ce gherlă pentru bietul Lăcrimoară! spuse Cătălin. Dacă toţi hoţii ar păţi câte una d-asta, s-ar lăsa...

— Lăcrămioară s-a jurat, într-adevăr, că nu o să mai spargă maşini, zise Piedone zâmbind.

Şarpele boa, şoimul şi claponul

— Alteori - cunosc un alt caz - hoţul a fost rău bătut de soartă, reluă „comisarul”. Şi-a pierdut viaţa, atât de mare i-a fost spaima!

— Cum adică? se interesă, curios Prâslea.

— A făcut preinfarct! îl lămuri Piedone.

— S-a „accidentat” şi el?

— Da. Pe când se afla tot aşa „la lucru”, ca şi Lăcrămioară. După ce a deschis portiera unui autoturism, s-a aşezat pe scaunul şoferului cu intenţia să pornească maşina, bucuros că şoferul îşi uitase cheile în contact. Dar, înainte de a demara, s-a uitat din instinct în oglinda retrovizoare şi... a leşinat prăbuşindu-se cu capul pe volan. Aşa l-am găsit.

— Oare, ce văzuse în oglindă? întrebă Prâslea, dintr-o dată foarte serios.

— Un şarpe boa înaintea spre ceafa lui de pe bancheta din spate!

— Ce chestie! se minună Cătălin. Cum naiba să nu-ţi vină rău...

— Maşina aparţinea unui profesor de zoologie, pasionat de reptile. El nu mai avea nevoie de sistem antifurt. Avea paznicii săi!

— Doamne! Ce metodă!... se înfioră Ionuţ. Te bagă în sperieţi.

— Da, te bagă, recunoscu şi Cătălin, dar nici că se mai apropie cineva de o maşină ca asta...

— Hoţul ăla s-a liniştit pe viaţă... dar cum a reuşit profesorul să dreseze şarpele? întrebă Prâslea.

— Foarte simplu, îi răspunse Piedone. Şerpii boa, ca şi pitonii nu sunt veninoşi, iar domesticirea lor este destul de uşoară. O dată ce ţi-ai apropiat, ei devin, în orice loc îi pui, cei mai „fideli” şi mai temuţi paznici împotriva hoţilor.

— Eu n-am să încerc niciodată să dresez vreunul, se cutremură Ionuţ. Nici de-a gata dresat nu l-aş lua.

— Încearcă să dresezi un cocoş sau un şoim, îi zâmbi „comisarul”. Ţi-ar fi mai la îndemână.

— Se poate? se miră Prâslea.

— Da. Depinde în ce scop... Să vă dau un exemplu, copii. Patronul unei papetării din Bangkok a recurs, pentru supravegherea prăvăliei sale, la serviciile unui cocoş dresat. Galinaceul se plimba ţanţoş printre clienţi, strigând cucurigu ori de câte ori un cumpărător se îndrepta cu marfa spre casă. Dacă cineva încerca să evite drumul corect, cocoşul protesta, năpustindu-se asupra lui, cu puternice lovituri de cioc şi de aripi.

— Ce drăguţ...! Dar şoimii?

— Pot să vă răspund şi la asta. Pe aeroportul Charles de

Gaulle (Roissy), a început operaţiunea „Şoimul”, finanţată (cu circa 600.000 de franci) de aeroporturile din Paris şi de aviaţia civilă franceză. Operaţiunea va aduce mari economii companiilor aeriene. Cincisprezece şoimi urmează să fie „angajaţi în serviciu permanent” pe aeroportul Charles de Gaulle, unde aterizează şi de unde decolează 400 de avioane pe zi. Ei vor avea ca „sarcină de serviciu” să permită păsărilor de oţel să-şi ia zborul sau să vină la sol fără riscul de a-şi deteriora reactoarele prin coliziunea cu vreo pasăre în carne şi... pene. S-a calculat că într-un an, AIR INTER a cheltuit 9 milioane de franci pentru reparaţii. Cauza: aparatele de zbor „înghiţiseră” porumbei, ciori, sturzi etc. Şoimii se vor mulţumi să înspăimânte orice alte păsări, năpustindu-se asupra lor, deci alungându-le din zona aeroportului. După ce şi-au îndeplinit misiunea, aceşti „poliţişti ai aeroportului” sunt recuperaţi de către dresorii de şoimi, graţie unui microemiţător plasat pe o pană a cozii.

— Asta mi-ar place, zise Prâslea încântat. De acolo mai am numai un pas şi mă fac aviator... Am să dresez şi eu un şoim!

Râsul copiilor era înveselitor.

— Nu te mai da rotund, i-o întoarse fratele lui Prâslea. Nu eşti tu în stare să dresezi un şoim...! Începe cu un clapon[1].

— Păi, dacă tot veni vorba de clapon, adăugă sfătos „comisarul”, să vă spun una drăguţă. Cu ani în urmă, un ziar brazilian publica o întâmplare puţin obişnuită. O tânără, pe nume... Sara, observase, chiar în ziua nunţii, că perlele din şiragul foarte lung moştenit din moşi-strămoşi îşi pierduseră strălucirea. Superstiţioasă, ea a văzut în asta un semn rău. Lacrimi amare au întunecat atunci bucuria miresei. Dar iată că o „prietenă” încercă să-i alunge

[1] Cocoş castrat care se îngraşă uşor şi are carne multă.

întristarea, explicându-i că există o metodă veche, dar eficace, prin care perlele bolnave îşi pot recăpăta strălucirea. Metoda consta în a le trece prin stomacul unui clapon. Iniţiatoarea „tămăduirii” a făcut, mai întâi, o demonstraţie cu o singură perlă pe care i-a dat-o unui cocoş să o înghită. A doua zi, din măruntaiele păsării a fost recuperată perla care părea... însănătoşită. Imediat a fost îndopat un alt cocoş cu toate perlele colierului. Dar în ziua următoare, la tăiere, s-a constatat că perlele dispăruseră. A urmat un scandal mare, soldat cu arestarea persoanei ce propusese asemenea soluţie. E drept că bietul clapon - relata ziarul - nu fusese ţinut închis în timp ce stomacul lui slujise de „sanatoriu”. De unde şi deruta poliţiei care şi-a pierdut timpul tot căutând prin gunoaie, fără nici un rezultat, perlele dispărute.

— Ha, ha! Şmecheră „prietena”, observă Prâslea. Acum nu mai visează ea la perle...!

— Aşa cum frizerul Pacoste nu mai visează la maşini...! râse Piedone.

— Dar el ce-a făcut? se trase Prâslea mai aproape. Chiar aşa-l cheamă, Pacoste?

Telefonul cu surprize

— Da, Valentin Pacoste. Toată viaţa lui şi-a dorit un autoturism. Ca să-şi realizeze visul, a început să facă economii din salariul său şi al soţiei, precum şi din pensia soacrei care locuia la ei. Dar necazurile s-au ţinut lanţ de el,

pentru că i-a fost rău deteriorată casa la cutremur, astfel că a trebuit să investească în reparaţii toţi banii agonisiţi. Avea şi doi copii: un băieţel şi o fetiţă. Ei bine, de atunci nu au mai putut strânge un ban. Totuşi, visul lui rămăsese... vis. Şi în somn se frământa cum să o întoarcă, ce să facă numai să se vadă şi el odată la volanul unei maşini. Îi cam plăcea însă şpriţul. Atunci singura şansă pe care o mai întrevedea era să câştige un autoturism la Loto. Pentru biletele de loto avea el bani, aşa că, săptămânal, juca cu înflăcărare tot felul de combinaţii de numere. Într-o noapte îi apăru pe „ecran” şi maşina mult râvnită - visase cifrele biletului câştigător. Chiar biletul lui! De cum se trezi dădu mai întâi pe gât o jumătate de litru de votcă, apoi plecă într-un suflet la agenţie... Când se reîntorsese, văzu lucind în faţa casei sub ploaia bogată a razelor de soare, un autoturism Dacia 1410 nou-nouţ. De fericire, se duse la bufetul din colţ şi mai trase o duşcă zdravănă. Dar când veni acasă, i-a maşina de unde nu-i! I-o furase cineva. S-a dus iarăşi la bufet, de unde a dat telefon la poliţie. Chiar cu mine a vorbit. L-am asigurat că vom sosi imediat la faţa locului şi că vom lua toate măsurile pentru urmărirea autoturismului furat.

— Şi... aţi găsit maşina? întrebă nerăbdător Prâslea.

— Se-nţelege, îi răspunse Piedone, clipind din ochi a prietenie.

— Cine era hoţul?...

— Ascultă povestirea, că însăşi Pacoste ne-a ajutat să-l descoperim. Aşadar, am găsit maşina abandonată de hoţ şi i-am readus-o păgubaşului. Noi am plecat, desigur, mai departe în căutarea netrebnicului.

— Era avariată? întreabă Tudor, gândindu-se că şi maşina părinţilor săi avusese parte de o soartă asemănătoare.

— Nu. Hoţul nu circulase prea mult cu ea. În casă,

Pacoste a uitat de suferinţa îndurată şi a început să plângă de bucurie: câştigase, în sfârşit, un autoturism. A îmbrăţişat şi sărutat toţi membrii familiei. „Mergem la Sinaia! Hai să ne îmbrăcăm”, a sărit în sus Goguţă, băieţelul său de şase ani. „Ba nu, la Predeal!” începu să plângă surioara lui mai mică, Steluţa. „Eu vreau la Buşteni! Acolo clima este mai temperată, ce ştiţi voi!” interveni autoritară coana mare. „Cel mai bine ar fi să mergem la Poiana Braşov! fu de părere Cati, soţia frizerului. E maşina mea şi a bărbatului meu!...” „Hai lăsaţi vorbăria şi îmbrăcaţi-vă. Repejor! îi îndemnă Pacoste. Ca să fie toată lumea mulţumită, o să ne oprim câte puţin în fiecare staţiune”. „Uraa! Uraa!..” se auziră strigătele bucuroase ale copiilor. În cinci minute s-au văzut cu toţii în maşină.

— Îmi închipui ce bucuroşi erau, se înduioşă Prâslea. Ce fericit am fost şi eu la început.

— La fel s-a întâmplat şi cu ei, continuă Piedone. În faţă lângă şofer, se aşează mama soacră, iar în spate Cati cu copiii. „Aşa, foarte bine, ca să fim regulamentari!” a spus Pacoste, clătinându-se uşor. Mai luase între timp două mici, după expresia lui, încredinţat că votca nu miroase.

— Vai ce greşeală! zise Tudor, ducându-şi mâna pe obraz. Cum să te urci băut la volan?... Chiar nu şi-a dat seama?

— Tocmai asta e rău că s-a urcat, preciză „comisarul”. Nu-i primul căzut în asemenea păcat. Numai noi ştim... În fine, au plecat. Tot ce vedeau în jur îi fascina. Cu maşina descopereau lucruri noi, nu ca în vremea când drumeţiseră mergând pe jos. O feerie, ce mai! Intrară pe D.N. 1. Noi ne aflam la postul de control Otopeni şi executam un „filtru”.

— Îl urmăreaţi pe hoţ şi când colo... aţi dat tocmai peste ei, zise Prâslea.

— Cam aşa, încuviinţă Piedone. Şirul era mare şi eu nu le-am zărit maşina. În direcţia lor s-a dus un coleg de-al meu. „Fugim sau stăm?” a privit frizerul speriat la coana mare, când l-a observat pe colegul meu. „Decât aşa plimbare, mai bine lipsă!” făcu bătrâna cu mâna a lehamite, căutând privirile celorlalţi. Toţi se mohorâseră ca la o comandă.

— Păi cine l-a pus să se urce băut la volan? interveni Prâslea mustrător.

— După ce i-a salutat, colegul meu i-a cerut lui Pacoste actele la control. Frizerul începu să facă feţe-feţe şi se caute prin buzunare. „Cred că le-am uitat acasă” zise el într-un târziu, cu o figură răvăşită. „Îmi pare rău, spuse poliţistul dar în această situaţie sunt nevoit să vă întrerup călătoria şi să vă invit la poliţie”. „Luaţi-l, nene, că aşa merită! sări Goguţă de pe bancheta din spate. Să ştiţi că nu are permis de conducere! Am auzit când i-a spus mamei că trebuie să se prezinte la... la...”

— ... la examen, îl completă Cati, mândră de isteţimea copilului.

— ... Şi n-are nici certificat de înmatriculare pentru maşină! izbucni Steluţa.

— Asta încă n-ar fi nimic, reveni Cati, dar putea să ne bage într-un pom, să ne omoare pe toţi, că a luat şi un păhărel! De ce te-ai urcat băut la volan? Ce crezi că n-am observat că ai golit sticla de votcă din frigider? Cu ce-ai mai băut prin oraş...

Frizerul îşi simţea tâmplele zvâcnind.

— Să-l băgaţi la puşcărie, maică! avu ultimul cuvânt mama soacră. Acolo e locul lui! Apoi către ginere: «Aşa-ţi trebuie, Valentine, dacă ne scoţi la plimbare cu maşini furate! Ce crezi că nu mi-am dat seama? Să te duci, maică... unde a înţărcat turcu’ iapa, că eu de aşa ginere n-

am nevoie!»

Colegul meu a scos cătuşele din buzunar şi se apropie să i le pună frizerului. Dar acesta începu să ţipe de parcă luase foc. În momentul acesta am intervenit şi eu...

— De ce, era aşa de periculos? îl întrerupse Ionuţ, spărgând tăcerea care se lăsase în jur.

— Nu, dar era să cadă din pat! îi făcu Piedone cu ochiul.

— Va să zică dormea! Visase...

— Ce poantă!... Ce poantă grozavă!... se prăpădea Prâslea de râs.

— Mai puţin momentul când a telefonat la poliţie, spuse „comisarul" serios. Pacoste îi trăgea prea mult cu băutura, motiv pentru care familia îl părăsise. Din cauza acestei metehne, aiura în somn. Visând că i s-a furat maşina câştigată la loto, s-a trezit buimac şi a pus mâna pe telefon ca să anunţe furtul. Apoi a readormit... Când l-am sunat la telefon, ca să verific sesizarea, nu mi-a mai răspuns nimeni. Atunci am presupus, că omul, disperat, a ieşit afară să ne aştepte în stradă. Da' de unde! Eu l-am trezit din somn. Mi-a povestit apoi tot visul. Un vis care l-a costat amenda maximă: pentru falsă alertare a organelor de poliţie. Pe deasupra, şi un bilet de internare la „Cula".

— Dar ce este acolo? întrebă Prâslea imediat.

— O secţie pentru dezalcoolizare a Spitalului nr. 9 „Profesor dr. Gheorghe Marinescu".

— Bine i-aţi făcut! ziseră în cor Tudor şi Cătălin.

— Da, da, aşa îi trebuie, le ţinură ceilalţi isonul. De ce să-şi piardă aşa, prosteşte familia?

— Şi-a recăpătat-o. Tocmai fiindcă am urmărit cazul lui, nu l-am lăsat în voia soartei. Şi pe mine mă durea destrămarea familiei lui. Împăcarea am făcut-o la poliţie, iar acum în casa lor domnesc numai buna dispoziţie şi

fericirea.

— Vai, ce băiat bun eşti, nene Piedone, zise Ionuţ înduioşat. De la o alarmă falsă ai reuşit să împaci o familie. Te sărut pentru asta!

Comisarul îl sărută şi el pe Prâslea, apoi spuse:

— Dacă frizerul n-a mai pus strop de alcool în gură, şi-a strâns între timp bani de maşină. Într-adevăr, o să-şi poată vedea visul cu ochii.

— Aţi mai avut şi alte alarme false? vru Cătălin să ştie.

— Desigur, îi răspunse „comisarul”. Se mai întâmplă... În toată lumea se înregistrează la poliţie astfel de alarme. Ele costă însă destul de scump! Sancţiunea pecuniară este mare.

— Şi, cam câte dintre ele au şi haz?

— Este greu de stabilit un procentaj, dar sunt destul de multe.

— Nu ne mai povestiţi şi nouă câteva?

— O să ne mai povestească, bineînţeles, dar acum cred că a obosit, nu-i aşa, nene Piedone?

— Oarecum. Dar vă promit să vă mai spun şi altele cât de curând, la viitoarea noastră întâlnire, copii.

— Bine. Atunci ne-am înţeles...

Hoţul din grădină, mafiotul şi peştişorul din acvariu

— Alertat telefonic de către o doamnă care-l anunţa că

un individ suspect umblă prin grădina casei sale şi dă târcoale locuinţei, poliţistul Jim Belding a sosit în mare grabă la faţa locului. Adresa indica o stradă liniştită dintr-un cartier de vile de pe teritoriul oraşului Redwood City din California. Prudent, cu pistolul în mână, agentul s-a strecurat prin grădină, şi, într-adevăr, a zărit un individ ce supraveghea casa, încercând să desluşească ceva din cele ce se petreceau în interior. Apropiindu-se de el şi, bucuros că l-a surprins în flagrant delict, Jim Belding l-a somat. Apoi, l-a condus pe terasa casei, la lumina becului aprins de deasupra scării... Dar misterul s-a risipit fulgerător. Necunoscutul nu era altul decât... soţul doamnei alarmate. El a explicat reprezentantului forţei publice că, fiind într-o mare întârziere faţă de ora obişnuită a întoarcerii sale acasă, el s-a temut de scandalul nevestei, care nu se prea juca în asemenea împrejurări. Atunci ca să nu dea piept cu ea a aşteptat ca să-i mai treacă mânia şi să intre în casă.

— Dar mata nu ai avut asemenea cazuri? întrebă Prâslea amuzat.

— Cum să nu, răspunse Piedone. Pornind de la o asemenea sesizare telefonică am descoperit clanul „Conpeps”.

— „Conpeps”? se miră Ionuţ. Ce-nseamnă asta?

— Denumirea prescurtată a iubitorilor de coniac cu pepsi! îl lămuri „comisarul”, râzând.

— Cine făcea parte din „clanul” acesta? întrebă Prâslea, după o nouă porţie de râs.

— Patru colegi din serviciu! Erau atât de devotaţi „conpepsiului”, încât nu-şi încheiau „şedinţele” decât după ora unu sau două noaptea. Uneori, când era prea mare zăduf, recurgeau la „Tranchilizante”. Numai aşa îşi mai veneau în fire...

— „Tranchilizante”? nu prea înţelesese Prâslea.

— Da. „Tranchilizantul” lor preferat era zeama de varză acră!

— Bine, dar cum explicau acasă întârzierile? întrebă Cătălin.

— Şedinţe maraton, munci obşteşti în şantiere, primirea de delegaţii în Gara de Nord sau la Aeroport, conferinţe, participarea la anumite ceremonii...

— Chiar până acolo mergeau...?! râse Cătălin. Cum îşi păcăleau nevestele?

— Foarte simplu: la telefon! Lui Romică, unul dintre ei şi totodată preşedintele „conpepsiului”, îi venise o idee salvatoare, valabilă pentru toţi. Înregistrase pe un radiocasetofon diferite efecte acustice din Gara de Nord, de la Aeroport, de la diverse conferinţe, de pe şantiere etc. Cum ieşeau de la serviciu dădeau telefoane acasă şi în raport de minciuna pe care o îndruga fiecare, telefonul era acompaniat de efectul respectiv. Şmecheria le-a ţinut până într-o zi, când unul dintre ei a dat telefon acasă pe la mijlocul unei „şedinţe” a „conpepsiului”. Încurcându-se între pahare, a încurcat efectele sonore care-i ţineau „tonul” la telefon. El spusese că se află la o conferinţă de presă, deşi pe acesta se derula între timp discuţia dintre doi medici chirurgi de la camera de gardă a Spitalului de urgenţă, discuţie care avea drept fundal ţipătul sirenelor de la maşinile salvării: „A fost lovit rău! Abia mai vorbeşte!”, „E ameţit, însă nu-şi dă seama! Tâlharii i-au luat toţi banii!” „Trebuie să-l operăm cât mai urgent! Şi să anunţăm repede poliţia! Ce mafioţi, l-au atacat în plină zi, ca-n Sicilia!” Mitică, aşa se numeşte „mafiotul” nostru, dându-şi seama de nerozia lui, a amuţit cu receptorul în mână. Nu mai ştia cum s-o dreagă... Că, mă rog, era vorba de un coleg pe care

ei l-au însoţit la spital... că au dat declaraţii la poliţie... În sfârşit, când să-i mai vină o idee, era prea târziu: soţia închisese telefonul jeluindu-se: „Mitică al meu a fost lovit grav, jefuit, iar el vrea să mă cruţe... Abia mai vorbeşte, îl operează...” Disperată, femeia a dat imediat telefon la poliţie. Alertă! La Spitalul de urgenţă, nimic. Ne-am dus acasă la Mitică. „Sicilianul” venise într-un suflet acasă. Chipurile să repare gafa. Prea târziu pentru noi. Le-am împărţit „darul” şi, deconspirându-le doamnelor în drept toate alibiurile, precum şi şefilor de la serviciu, am contribuit la dizolvarea clanului „Conpeps”.

— Ia te uită ce le-a dat prin cap!... comentă Cătălin.

— Vedeţi câte rele poate face băutura? sublinie nenea Micu.

— Mai hazlie îmi pare a fi păţania unui cetăţean din Viena, care fără să pună un strop de băutură pe limbă, a anunţat poliţia, interveni Piedone. El a reclamat cum că un necunoscut i-a dat cu ciomagul în cap, în timp ce se plimba prin grădina locuinţei sale. Poliţistul venit de urgenţă la faţa locului, a constatat ceea ce mai târziu avea să treacă în raportul său: „Şi eu m-am lovit de aceiaşi stinghie, bâjbâind prin întuneric”.

— Ha, ha, ha! Ce glumă bună! se înveseli Prâslea.

— Ei, vă mai spun una şi pentru astăzi ajunge, le zâmbi „comisarul”. Să mai lăsăm câte ceva şi pentru celelalte şedinţe. La un comisariat de poliţie din New York sună telefonul. „Vă rog să veniţi repede!” îi alerta un glas răguşit. „Dar ce s-a întâmplat?” se interesă comisarul de serviciu. „Chiar acum a intrat pe fereastră o pisică! Veniţi repede! Ajutor! O să mă înghită!” „Ce fel de pisică?! Cine-i la telefon?...” „Peştişorul din acvariu!...”

— Va să zică unii se ţin şi de... poante din astea, observă

Cătălin.

— Se mai găsesc şi din aceştia, zise Piedone, dar vai de cojocul lor după aceea. Nu scapă neidentificaţi!

— Dar cum îi puteţi prinde? se întrebă Prâslea.

— După amprenta vocii, răspunde „comisarul”. Din punct de vedere criminalistic ea este la fel de importantă şi de individuală ca şi impresiunea digitală!

— Chiar dacă îţi modifici vocea, ca să nu ţi-o recunoască?

— Chiar... Poţi să vorbeşti şi prin batistă; în cazul unor asemenea „modificări” amprenta este şi mai clară! Dar despre asta o să vă povestesc la următoarea şedinţă a „clubului” nostru. Pe când să o fixăm copii?

— Noi suntem gata oricând. Dumneavoastră hotărâţi.

— Bine, vă anunţ eu din vreme.

Orhideea

Era ora prânzului când plutonierul Micu auzi la telefon vocea agitată a băieţelului său:

— Tăticule! Tăticule! Ce bine că te-am găsit. Sunt cu Prâslea. Grind e acolo? Dar nenea Piedone?

— Suntem aici cu toţii, îl linişti Micu. Dar ce s-a întâmplat?

— Prâslea a reperat-o pe femeia care le-a furat broşa din casă. E la alimentara de pe şoseaua Orhideelor, colţ cu Calea Plevnei.

— E vânzătoare?

— Nuuuuu! Stă la rând la peşte proaspăt. Veniţi repede!

— Bine. Voi unde sunteţi?

— Chiar în faţa alimentarei, dar pe partea cealaltă.

— Aşteptaţi-ne, decolăm!

O maşină „civilă” a brigăzii furturi părăsi în mare viteză curtea poliţiei.

— Se ţine de şotii Prâslea ăla al nostru, reflectă cu glas tare Piedone şi cu un surâs discret în colţul buzelor. Între colocviile „clubului” nostru, ne dă şi... extemporale!

— Tare-i inimos, adăugă Micu. Pune în aplicare tot ce a învăţat. A povestit cazurile auzite tuturor copiilor din cartier şi i-a învăţat cum să prevină atacurile infractorilor.

— De unde ştii?

— De la Răzvan. Copiii l-au poreclit pe Prâslea: „Secretarul”!

— Zău? râse „comisarul”. De unde porecla?

— Fiindcă se laudă peste tot că el este secretarul tău.

— Mare pişicher, mustăci Piedone. Ageră minte!

— Şi-a cumpărat şi un caiet-repertoar, ca să ţină evidenţa strictă a membrilor Clubului „micilor detectivi”. L-a completat mai mult de jumătate, dar când a văzut că toţi copiii vor să se înscrie, s-a lăsat păgubaş. „Bine, ar fi zis el, vă iau pe toţi în dreapta mea! În calitate de secretar, îl conving eu pe domnul preşedinte să vă aprobe cererile...” De bucurie, viitorii membri l-au cinstit cu tot felul de prăjituri pe care le-au luat de acasă.

— Vrea să devină poliţist.

— ... Mai ales din ziua în care ţi-ai istorisit copilăria!

Împreună cu Răzvan l-au fotografiat şi pe Grind. Dar „în secret”.

— Ei, nu mai spune! se minună „comisarul”.

— Da, poză color. Deocamdată numai ei doi au fotografiile. Prâslea doarme cu una sub pernă. Aşa cum

făceai şi tu, de altfel...

— Şi cu restul de poze?

— Le ţine Răzvan sub cheie, fiindcă lui Prâslea îi este frică să nu i le ia vreun copil. I-am auzit şuşotind că vor să le distribuie ca premii. „Secretarul” lucrează intens la condiţiile pe care trebuie să le întrunească viitorul premiat. De exemplu, celui care descoperă uşi fără vizor şi atrage locatarilor atenţia că trebuie să şi-l pună... Sau celui care descoperă pe la uşi bilete, bileţele, beţe de chibrit, plasturi, atrăgând atenţia asupra pericolului pe care asemenea lucruri îl pot reprezenta... celui care descoperă o uşă sau o fereastră deschisă şi anunţă imediat vecinii... celui care, la plecarea de-acasă, lasă un aparat de radio deschis... celui care-şi convinge părinţii să-şi monteze la maşini sisteme antifurt, să-şi facă asigurare ASIROM... fetelor care nu se înghesuie la bijuterii... şi multe altele.

— Îi arde bine „bricheta”! zise Piedone încântat. Cred că acum ne aşteaptă ca pe ghimpi. Dacă o să găsim broşa, n-o să-şi mai încapă în piele de fudul! O să-i crească mult acţiunile...

— „Secretar-şef’ o să-l avanseze copii clubului! presupuse Micu râzând.

— Sau vicepreşedinte! îl completă „comisarul”.

Maşina ajunse la locul indicat de copii. Pe trotuarul din faţa alimentarei se afla numai Prâslea. Părea tare supărat.

— Dar bine, nene Piedone, acum se vine? Aşa vine poliţia, după ce a şters-o hoţul? Aşa ai văzut prin filme?

— Scuză-mă se prefăcu spăşit Piedone uitându-se la ceas. Elicopterul nostru era defect.

— Aşa te mai cred, dădu Prâslea din cap, dar Orhideea a întins-o de cinci minute!

— Ai şi aflat cum o cheamă? o făcu „comisarul” pe

neştiutorul.

— Nu, dar e frumoasă ca o „orhidee”! Ideea mi-a venit tot citind placa de colo, cu numele străzii: „Orhideelor”!

— Şi acum ce ne facem? întrebă Piedone.

Nu observase, chipurile, absenţa lui Răzvan.

— Tot eu a trebuit să mă gândesc, zise Ionuţ cu aer de detectiv. L-am trimis pe Răzvan s-o urmărească, fiindcă pe el nu-l cunoaşte. Eu cred că nu locuieşte prea departe. Nu ştiu... Dar a cotit-o pe strada aceea, Afluentului. Eu nu m-am apropiat prea tare, ca să nu risc.

— Ai procedat foarte bine, „secretare”, îi întinse mâna „comisarul”.

— De unde ştii? zise el cu o voce parcă mai stinsă.

— Poliţia de coastă ştie tot ce se întâmplă pe uscat, zâmbi Piedone. Pe mare nu se bagă, ca să nu intre la apă...

— M-am lăudat şi eu, de! recunoscu Ionuţ cu capul plecat. Dar copiilor nu le-am spus prostii. I-am învăţat numai de bine.

— Nu uita însă şi câte prăjituri ai mâncat...

— Nu eu i-am pus să mi le cumpere, se apără Prâslea. Ei mi le-au adus. A fost plăcerea lor...

— Ştiu, îi trecu părinteşte „comisarul” mâna prin păr. La următoarea şedinţă a clubului nostru o să afli şi alte „noutăţi”, iar pe copiii care le vor aplica prin prevenire, îi vom premia.

Lui Prâslea i se puse un nod în gâtlej. Dar dacă Piedone aflase de poze? Deşi nu părea...

— Şi cum îi vom premia? întrebă el şiret.

— Cu bomboane, cu prăjituri, cu Ci-Co. Găsim noi cu ce...

„Ha!, Ha! Nu ştie...” îşi zise Prâslea în sinea lui, liniştindu-se.

— Poate mă laşi pe mine să mă gândesc la o chestie mai

grozavă, se prefăcu Ionuţ.

— De acord! îi strânse mâna Piedone. Nu degeaba eşti tu secretarul meu.

Discuţia se întrerupse chiar în clipa aceea, căci de după un colţ apăruse Răzvan. Abia îşi mai trăgea sufletul.

— Stă... Stă pe... pe str... strada Barierei, reuşi el să îngaime.

— Linişteşte-te, îi spuse tată său.

După ce îşi mai reveni puţin, Răzvan adăugă:

— La nr. 13!

— Ghinionul ei, îi făcu cu ochiul Piedone. Pe cai!

Intrând în maşină, copiii se aşezară pe bancheta din spate, lângă Grind. Câinele arăta bucurie şi se lăsă mângâiat.

— Mai puţin acum cu joaca, îi atenţionă Micu, întorcând capul spre ei. Nu-i momentul!

Strada Barierei nu era departe. Nu făcuseră până acolo mai mult de două minute. Orhideea locuia singură în curte, într-o casă dărăpănată. Gardul arăta şi el ca vai de lume.

— Cine vede casa asta, crede că aici locuieşte cine ştie ce amărâtă, spuse Micu.

— O „amărâtă” care suferă de gâlci şi are nevoie de peşte proaspăt, îl completă Piedone.

— Zece kilograme a luat! exclamă Răzvan.

— Auzi!... Sărăcie mare, făcu Piedone.

Copiii rămăseseră în maşină, iar poliţiştii intrară cu Grind în curte. Orhideea ieşea tocmai din casă cu un lighean de lături. Când îl văzu pe Piedone nu se prea sperie, dar când dădu cu ochii de câine scăpă ligheanul, strigând: „Auliu, şucardelul!”

— De ce te speriaşi, frumoasă floare? o luă „comisarul” pe limba lui. Ţi-ai murdărit rădăcinile cu lături şi ţi-ai pătat

faţa de masă... Aşa primeşti tu cu Moş Ajunul?

— Da'păi io nu... Io nu m-am speriat. M-am împiedicat de prag, zise Orhideea chinuindu-se a zâmbi.

— Atunci înseamnă că o să-ţi aducă noroc colindul nostru. Că şi eu m-am împiedicat o dată de pragul casei, când au venit „descântătorii". A ieşit cu bairam. De unde începem „colindul"?

— De unde vreţi, înţelesese prea bine ţiganca despre ce era vorba. Dar la mine n-o să găsiţi nimic. Io câştig banii cinstit, trudesc pentru ei. Numai io ştiu cum adun sticlele, cum le car, cum le spăl...

— Te cred, că şi eu în meseria mea „adun", „car", „spăl"... Într-un fel te compătimesc, pentru că „lucrezi" singură: pe noi ne ajută şucardelul!

Ţiganca tresări. Începea să-şi dea seama cu cine are de-a face. „Comisarul" ştia lecţia, iar câinele putea să aducă prăpădul.

— Puteţi să mai veniţi cu zece... zise ea, adoptând un aer nepăsător. Trăgea însă cu coada ochiului la câine. N-au ce să găsească aici decât milostivenie.

— Milostivenie şi peşte proaspăt! zâmbi pe sub mustaţă Piedone. Un titlu potrivit pentru un articol. Dar să nu-mi ies din fire, îşi făcu el semnul crucii, că pe urmă îmi vine vreo idee d-asta şi te mai dau şi la ziar... Ducă-se pe pustii, dacă ne dai broşa. Rămâne între noi.

— Ce broşă? se prefăcu a nu şti nimic ţiganca.

— Chiar n-ai habar? o ţintui „comisarul" cu privirea.

— Să mor, se jură Orhideea apăsându-şi mâna pe piept. În casa asta nu-i nimic de ciordit. Alea au fost vremuri de demult...

— Dar pantofii ăia noi, de colo, când au apus? arată „comisarul". Într-un colţ din cameră, zăcea o pereche de

pantofi de damă noi-nouţi, marcă italiană. I-a adus soarele Siciliei?

— Eu i-am cumpărat, acum se găsesc peste tot, se apără ţiganca. Adică, ce, io n-am voie să port? Numai alea...

— Bine, dar cu un toc aşa de înalt şi subţire?! Piedone luă un pantof în mână şi-l studie. Cu ăsta te împiedici de prag, fără lighean...!

Ştiind că în casă nu mai era nimic compromiţător, Orhideea lansă un atac care, spera ea, avea să fie decisiv:

— Dacă nu mă credeţi, îi încalţ, zâmbi ştirb. Sunt exact măsura mea. Am tot dreptul ca femeie, să mă fudulesc cu un pantof care-mi place. Toate suntem la fel...

— Nici nu mă îndoiesc, spuse „comisarul”. Este plăcerea şi dreptul dumitale. Însă acest drept l-a avut, înainte, o altă femeie.

— Cine? se „miră” ţiganca.

— Femeia de la care ai furat aceşti pantofi!

— Eu? Să dea Dumnezeu să... începu să se închine Orhideea. Să dea Dumnezeu să...

— Lasă, că dă Dumnezeu, „dăm” noi...! o stăvili Piedone. De câte ori i-ai purtat?

— O dată sau de două ori, răspunse ţiganca, nemaicontenind cu închinatul.

— Nu îţi sunt strâmţi?

— Nu.

— Nici largi?

— Nu, repetă ţiganca. Îi probez. V-am zis că pot să-i probez...

— Nu mai este nevoie, îi făcu Piedone cu ochiul lui Micu. În vârful pantofilor este câte un tampon de vată. Dacă pantofii ţi-ar fi fost largi, tampoanele de vată le-ai fi pus dumneata...

Orhideea îngălbeni. Căută să-şi revină. Nu-şi închipuise niciodată că presarii umblă la asemenea amănunte, dar nu apucă să mai scoată o vorbă, căci şucardelul se şi înfiinţase lângă ea, mârâind. „Ah, sare! Mă muşcă!” Fusese numai o impresie. El mirosea tamponul de vată dintr-un pantof, pe care i-l dăduse dresorul lui. „Mamă şi ce colţi avea!”

— Stai, naibii, odată pe pat, că te ofileşti de tot! o puse la punct Piedone. Şi nu mai clănţăni atâta din dinţi... că-l provoci la duel!

Ţiganca se lăsă moale pe marginea patului, iar Grind îşi începu căutările, plin de voioşie. Ştia că, după îndeplinirea misiunii, îl aştepta o straşnică porţie de joacă. Drept parteneri îi avea pe prietenii lui, care aşteptau în maşină. Locul de joacă: însăşi curtea, destul de mare, cu un petec de pajişte. Grind îşi sfârşi „vizita” din casă, apoi ieşi în curte. De acolo, o porni glonţ spre magazia de lemne. Ceva părea însă că îl împiedică: obstacolul din faţa sa, mai multe rânduri de lemne... Îl ajută însă imediat prietenul Piedone pentru care - la puterea lui - un lemn însemna un fulg... După ce lemnele fură date la o parte, el începu să scormone pământul cu labele într-un anumit loc...

— Bravo, Grind. Bravo! îl îmbărbătă stăpânul.

Bucuros de felicitare, câinele o zbughi în curte, apoi spre maşina din stradă. Îşi încheiase misiunea!

— A găsit broşa! A găsit broşa! înţelese Prâslea sărind din maşină în întâmpinarea lui Grind şi înconjurându-i grumazul cu braţele. Ce tare o să se mai bucure mama!... N-o să mai spună Adrian că am fost un papagal. Sunt şi eu un mic detectiv al Grantului! De-acum pot să mă măsor cu... Piedone!

Câinele mătura iarba cu coada şi scâncea. Parcă înţelegea că îşi ajutase prietenul şi că, de-acu, încolo, avea

lângă el doi „detectivi” destoinici ai Grantului. Un cuplu: „P-P”!

— Ce faci, „secretare”? îl auzi Ionuţ pe primul „P”. Piedone era în uşa magaziei şi zâmbea mulţumit. Nu vii să facem inventarul? Sau n-ai hârtie destulă?

— Dar broşa mamei? fugi Prâslea spre „comisar”.

— E în „tezaur”! Adevărat mizilic...

Grind descoperise un tezaur, nu altceva. În privinţa denumirii acestuia, cei doi „P” se contrazic şi acum. Unul susţine că ar fi drept să-i zică „Tezaurul Barierei”, iar celălalt „Tezaurul Orhideelor”. „Disputa” dintre ei conta însă mai puţin. Principal era faptul că prin colaborarea lor şi a lui Grind ei au reuşit să identifice şi să neutralizeze o infractoare periculoasă care opera în rândul copiilor, în lipsa părinţilor. Ea racola numai copiii la care observa o cheie legată de gât, fiindcă asta îi dădea siguranţă că nu era nimeni acasă. Pe Ionuţ nu-l păcălise la fel? Dar Prâslea uitase să amintească şi amănuntul acesta, care în final s-a dovedit nespus de rodnic: l-a îndemnat pe Prâslea ca, pentru viitoarea şedinţă a Clubului „micilor detectivi”, să pregătească o mică... expunere cu tema „Secretele cheilor legate de gât”. Piedone i-a dat numai câteva idei: cheile să nu fluture la gâtul copiilor, să fie mascate într-un fel oarecare; copiii să nu se lase acostaţi de nici un necunoscut, să respingă orice propunere de tranzacţii, să nu spună că părinţii lor nu sunt acasă etc.

— Dacă expunerea iese bine, căci de material bibliografic nu te poţi plânge, i-a zis „comisarul”, s-ar putea să te avansez vicepreşedinte al Clubului!

De-atunci Prâslea n-a mai ieşit din casă decât foarte puţin. Lucra la referat ca pentru cine ştie ce examen...

„Paraşutiştii”

Membrii Clubului „micilor detectivi”, al cărui număr crescuse, nu glumă, s-au întâlnit într-o „şedinţă”... extraordinară! Trebuia dezbătută o faptă nemaipomenită săvârşită de Răzvan. Micul „detectiv” reuşise de curând să aducă proba zdrobitoare împotriva unui foarte versat hoţ de buzunare. Fără această probă, hoţul nu ar fi fost trimis în judecată. Printre invitaţi se afla şi un băiat ce se numea Rică. Ştia multe în privinţa furturilor de buzunare. Era un copil vitreg pe care „comisarul” îl scosese din mijlocul unei familii de indivizi ce se îndeletniceau cu asemenea fapte josnice.

— Are cuvântul „detectivul” Răzvan! îl invită Piedone la „microfon”.

— Hai, îl îndemnă Micu, pe fiul său Răzvan. Puştiul roşise tot. Ai văzut ce bine vorbeşte Prâslea.

Răzvan îşi luă la urmă inima în dinţi şi povesti:

— Mă duceam să joc tenis. Mă aflam la Fumozan şi aşteptam maşina 215. Când autobuzul s-a oprit în staţie, cineva din maşină a început să strige „Hoţii! Mi-au furat portofelul! Hoţii”. Aproape în acelaşi moment, cineva a aruncat din maşină un portofel care a căzut chiar la picioarele mele. Eu eram singur în staţie. Deştept, şoferul autobuzului a închis repede uşile. Am înţeles că vor merge cu maşina la circa 19 de poliţie, cea mai apropiată. Autobuzul a plecat, iar eu mi-am dat seama că portofelul de la picioarele mele era cel furat. L-am învelit cu grijă într-o batistă şi l-am vârât în sacoşă.

— Aţi înţeles de ce l-a învelit în batistă? se adresă Prâslea asistenţei cu mândrie. Nu primi nici un răspuns. Mai toţi

ridicau din umeri. Ca să poată lua amprentele hoţului de pe portofel! le explică tot el,umflându-se puţintel în pene.

„Deştept şi Răzvan ăsta”, se auziră în sală murmure. „Nici că mi-ar fi dat prin gând!” „Bravo, Răzvane!”, răsunau glasuri aprobatoare.

— Da, la amprente m-am gândit, confirmă Răzvan. Fără portofel, poliţiştii n-aveau cum să-i dovedească hoţului vinovăţia; numai ele, amprentele, îl puteau demasca...

— Şi ce-ai făcut mai departe? întrebă Marius, curios.

— M-am uitat după taxi; aveam la mine 50.000 lei. Dar, în loc de taxi, a apărut de după colţ o altă maşină în care se aflau doi tineri. Au oprit chiar în dreptul meu şi m-au întrebat dacă n-am găsit cumva un portofel. „Ia căzut unui prieten din autobuz”, mi-a aruncat şoferul zâmbind.

— Cum aşa? Cred că erau tot hoţi, căci păgubaşul era în autobuz, fu Marius de părere.

— Tot aşa mi-am zis şi eu, îl aprobă Răzvan. N-aveau cum... Ei adunau portofelele cu maşina, dar întârziaseră puţin, din cauza unui tren care tocmai trecuse. Le-am spus că n-am văzut nimic, că nu ştiu. „Lasă-l, că-i paraşutist!” i-a zis şoferului cel de-al doilea şi au plecat.

— Nu le-ai luat numărul de la maşină? spuse Marius încordat.

— Tu ce crezi? zâmbi Prâslea strengăreşte.

— Hoţii, erau de fapt, „paraşutişti” faţă de ce avea Răzvan în sacoşă, nu el, continuă Marius.

— Sigur că le-am luat numărul de la maşină, apoi am găsit şi un taxi, spuse vesel Răzvan.

— Bravo! Şi cum a decurs demascarea? se bucură Marius.

— Când am ajuns la secţie, poliţiştii tocmai terminaseră de percheziţionat autobuzul. Nu găsiseră nimic. „Ce v-am

spus eu, zicea hoţul. L-a pierdut şi acum dă vina pe mine! Era să mă aleg şi cu o bătaie. Cine-mi plătea spitalul?”

— Ce obrăznicie! se înfurie Marius.

— Aşa este, încuviinţă Răzvan. Începuse să-l ameninţe pe păgubaş că-l reclamă pentru calomnie, că l-a făcut pe degeaba de ruşine. Oamenii din autobuz începuseră şi ei să-l ia la rost pe păgubaş, că-i un căscat, că mai bine stătea acasă ori o lua pe jos, că unii au întârziat de la serviciu din cauza devierii traseului şi câte şi mai câte. Bietul om, se făcuse ca racul, nu mai ştia pe unde să scoată cămaşa. Aproape că se convinsese că îşi pierduse portofelul. Dar tocmai când păgubaşul îi cerea scuze hoţului, m-am dus la un ofiţer mai mare în grad şi i-am vândut pontul.

— Nu te-a sărutat? spuse Marius.

— Nu mă mai întreba. Mi-au dat înapoi banii de taxi, iar în biroul comandantului am mâncat aproape un carton de prăjituri. L-a chemat pe tata la telefon şi i-a mulţumit. Îl cunoştea, ştia toate isprăvile lui Grind, ştia de clubul nostru...

— Şi cum a ieşit până la urmă?

— Hoţul a căzut după amprente, dar nu numai atât. Vânzându-i şi pontul cu maşina, comandantul, un om cu minte ascuţită - am rămas prieteni - a bănuit că „ajutoarele” hoţului îşi vor face apariţia pe lângă secţie să vadă care-i mersul lucrărilor. Aşa a şi fost. Au apărut, parcându-şi maşina pe lângă piaţa Crângaşi. I-am indicat din birou care sunt, că i-am văzut pe geam. Ca din oală i-a luat! Apoi, le-a percheziţionat maşina, unde au găsit toată prada zilei. Au urmat percheziţiile la domiciliile hoţilor şi astfel s-a mărit „hora” cu încă trei.

— Au lucrat săracii întins toată ziua, glumi Piedone. Vedeţi ce înseamnă un portofel? O mică atenţie...

— Aveţi dreptate, spuse Marius. Un necinstit ar fi luat portofelul şi ar fi şters-o.

— Tot ce se poate. Dar am vrut să scot în relief ce înseamnă să cunoşti nişte lucruri. Dacă şi Răzvan ar fi pus mâna pe portofel, ar fi distrus amprentele hoţului. Fără să mai vorbim de filiera la care s-a ajuns pornindu-se de la această întâmplare. Aşadar, un obiect aruncat, de exemplu un portofel, trebuie luat cu menajamente, aşa cum a procedat Răzvan, ca să putem lua, aşa cum se cuvinte, amprentele hoţului. Batista, o coală de hârtie, o cutie, sunt mijloace de protecţie foarte eficace. Dacă nu dispuneţi de ele, îl prindeţi uşor cu două degete de colţ, acolo unde hoţul nu a pus mâna.

— Dar hoţii de buzunare nu operează câteodată şi cu mănuşi? întrebă Prâslea.

— Ai nimerit-o ca nuca în perete, îl luă Răzvan peste şiret. Cum îţi închipui aşa ceva?!

Prâslea îşi dădu seama de greşeală.

— Lasă c-o să-mi cadă şi mie în mână un portofel din ăsta! Să vezi atunci ce filieră prind eu...

Asistenţa izbucni în râs.

— Ne daţi un semnal, spuse „comisarul” zâmbind.

— Se înţelege, îşi clătină Ionuţ capul. De-acum încolo o să stau numai prin staţii, să prind toţi „paraşutiştii”!...

Din nou râs.

Maimuţarul

— Cine ştie, poate prinzi şi-un „maimuţar”! zâmbi Piedone.

— Mata ai prins vreunul? întrebă Ionuţ crezând că-i doar o glumă.

— Sigur că da. În Gara de Nord.

— Ce înseamnă „maimuţar”? Hai, povesteşte-ne şi nouă cazul? îl rugă Ionuţ, înţelegând că nu era deloc vorba de-o glumă.

— În argoul hoţilor de buzunare şi de colete, „maimuţă” înseamnă geamantan, valiză. De aici, porecla... Îmi conduceam soţia la gară. Pe peron, aglomeraţie mare. Trenul era fără locuri rezervate; la gararea lui, îmbulzeală ca de obicei. Deodată, aud un tip în spatele meu: „Unde-i maimuţa?” „La Gică, uite-l acolo! îi răspunse cel de lângă el. E maimuţă d-aia, cu alunecări. Dever mare!” Uitându-mă în direcţia în care priveau şi ei, nu mi-a fost greu să-l reperez pe Gică. Se îndepărta cu un geamantan negru, burduşit.

— Cu rotile, „traduse” Prâslea.

— Da.

— Vezi ce înseamnă să cunoşti dicţionarul?

— M-am uitat la soţie. Şi eu renunţasem odată la un film pentru ea...

— Cum adică? nu înţelesese Prâslea.

— Într-o zi am mers cu soţia la cinematograful „Patria”, să luăm două bilete. La filmul „Sunetul muzicii”. Ecran panoramic, film de succes; dar, din cauza asta, şi aglomeraţia era mai mare la casa de bilete. Stând la rând, soţia a sesizat un anume gest făcut de o blondă care i s-a părut cam suspectă. „E «Laleaua neagră», i-am spus eu. I se mai zice şi regina cinematografelor. Vestită hoaţă de buzunare, nespus de abilă. Dacă mă vede nu serveşte”. Pe

nevastă-mea a pasionat-o jocul. Voia şi ea să prindă o hoaţă, o „lalea”. Ne-am înţeles să fie numai cu ochii pe ea şi să-mi facă semn. Eu m-am retras în „umbră”. „Laleaua neagră” a „înţepat” portofelul din geanta unei femei cu o iuţeală uimitoare. Aurora a fost însă pe fază şi a sărit la ea ca o panteră. Ar fi fost bună de poliţistă. „Laleaua neagră” nu a mai avut scăpare, deşi a încercat mai multe trucuri. Când m-a văzut şi pe mine, a „leşinat”. Soţiei i-a plăcut povestea, era mândră că descoperise o hoaţă îndemânatecă, dar pentru asta a trebuit să stăm câteva ore bune la poliţie. Până am redactat procesul verbal, până am audiat martorii, până am efectuat percheziţia... Cam acelaşi lucru ne aştepta şi în Gara de Nord. „Nu-i nimic, iau trenul următor”, mi-a zis ea şi s-a lansat după Gică. Eu în spate, căci nu voiam să-i pierd pe ceilalţi doi. Am găsit repede o patrulă, doi subofiţeri, şi i-am dat în primire pe „amici”. Apoi, eu şi cu nevastă-mea ne-am ocupat de Gică. În mai puţin de două minute, cei trei infractori se aflau la poliţia Gării de Nord. Dar nu sosea însă păgubaşul, ca să reclame furtul. Am fugit din nou la peron şi l-am găsit. Dormea dus pe o bancă, ameţit de băutură. Nici zgomotul, nici aglomeraţia nu reuşiseră să-l trezească.

— Şuţii l-ar fi operat mai demult, îşi dădu Prâslea cu părerea. Dar au aşteptat un moment prielnic, adică aglomeraţia la tren...

— Da, cum s-a îmbulzit lumea la tren, hop şi ei la „maimuţa” beţivului. Era un bărbat tânăr, venise la aniversare a 5 ani de la terminarea facultăţii. Colegi, veselie, dans şi foarte multe şpriţuri... Făcuse cumpărături de peste 20.000.000 lei; abia încăpuseră în geamantan.

— Noroc cu „comisarul Piedone”, se mândri Prâslea. Ce se făcea bietul linginer, dacă nu cunoştea-i „lexiconul”?

Cine şi-ar fi imaginat că „maimuţă” înseamnă geamantan? Am dreptate?

— „Comisarul” le vede... la milimetru, spuse Rică încântat. Le ştie pe toate, la el nu merge cu poleiala... Care a fost cel mai tare caz al matale, nene Piedone?

— Depinde ce înţelegi prin „cel mai tare”.

— Unul aşa, care să-i lase cu gura căscată şi pe hoţi.

Galileo şi Policarp

— Au fost multe, însă unul dintre ele mi se pare mai interesant. Este o poveste drăguţă, care s-a petrecut chiar la începutul carierei mele.

— Când erai aici, la Secţia noastră, ţinu să adauge Prâslea.

— Da.

— S-a întâmplat înainte sau după cazul cu „vaza buclucaşă”?

— După... Mă documentam din mers, studiam problematica judiciarului...

— Dar ce, n-o ştiai din cartier? Cine a fost micul detectiv al Grantului?

— O ştiam, dar acolo, la faţa locului, era altceva, zâmbi Piedone. Studiam albumele cu infractori, cazurile rezolvate, actele procedurale şi câte şi mai câte.

— Asta e altceva, zise Ionuţ, resemnându-se. N-aveai de unde să cunoşti toţi hoţii. În album erau adunaţi ca-n „familie”...

— Într-o după-amiază, plecând de la birou frământat de

unul şi acelaşi gând, de a intra cât mai repede în pâine, cum se zice, m-am urcat în autobuzul 38, de la piaţa Crângaşi. Atunci erau pe-acolo numai case vechi, nu ca acum, iar autobuzele mult mai rare. Afară era cald, iar aglomeraţia din maşină te înăbuşea.

— Tot aşa solid erai?

— Tot, râse Piedone. Puteam juca o festă până şi unui cântar american.

— Cum adică? întrebă Prâslea, râzând.

— Americanii au inventat un cântar electronic. Când a urcat pe el, un tip foarte solid, a apărut pe ecran un anunţ: „Lăsaţi-vă de glume, nu vă urcaţi doi...” Dar să revenim la maşina 38. Privind fără o ţintă anume, am zărit la un moment dat în maşină, puţin mai departe de mine, profilul unui bărbat care mi se părea cunoscut. Mă tot gândeam unde îl mai întâlnisem oare. Apoi am renunţat să mai mă frământ, deoarece ştiam că am foarte puţine cunoştinţe de vârsta lui. A mai trecut un timp şi, întâlnindu-i iarăşi profilul, chestiunea a început să mă obsedeze. Am închis ochii şi am realizat amănuntul că tipul se afla faţă de mine în profil-stânga, aşa cum li se face hoţilor la poliţie a doua fotografie. Am tresărit!

— L-ai „văzut” în album! intui Prâslea.

— Exact. Îl „văzusem” cu o zi în urmă în albumul cu fotografiile pungaşilor de buzunare. Din relatările colegilor aflasem că era un mare „mafiot”, respectiv şeful unui grup organizat de hoţi de buzunare. Se eliberase din penitenciar doar de câtva timp, iar confraţii mei îi umblau insistent pe urme, cu atât mai mult cu cât pe linia autobuzului 38, între Crângaşi şi Gara de Nord, începuse să se... „pişte” serios. Tot de la colegii mei mai aflasem că în zona aceasta îşi disputau „terenul” două grupări rivale de hoţi de buzunare.

Şeful primul grup era, cum am spus, omul din faţa mea; unul poreclit „Galileo”.

— De ce tocmai „Galileo”?

— Fiindcă răstălmăcise în favoarea sa şi a hoţilor de buzunare vestita vorbă a lui Galileo Galilei: „Şi, totuşi, se învârte!”

Copiii făcură mare haz.

— Galileo era un hoţ uns cu toate alifiile, foarte greu de prins asupra faptei. Cum presimţea ceva... arunca iute coaja.

— Portofelul... zise Ionuţ, pe tonul atoateştiutorului.

— Mie mi se ivise totuşi o nesperată ocazie să-l prind pe marele Galileo, fiindcă nu mă cunoştea. Am căutat să-i reperez complicii - după mimica şi semnele care şi le fac între ei - şi mi-am dat seama că nu era însoţit. În spatele lui se afla un tip brunet, tuns à la Policarp, cum era pe atunci moda; ronţăia, în aer, absent, un covrig.

— Dacă „Policarp” ar fi fost complicele lui Galileo? spuse Ionuţ.

— Nu, fiindcă în această situaţie el nu ar fi trebuit să aibă mâinile ocupate.

— Corect... aprobă Rică.

— Ştiind că Galileo opera singur, m-am apropiat cât am putut de el, observând că ţinta era un călător din faţa lui care, imprudent ca mulţi alţii...

— Îşi ţinea portofelul în buzunarul de la spate al pantalonilor, completă repede Prâslea.

Învăţase câte ceva din dialogul care avusese loc mai înainte, pe tema aceasta, dintre „comisar” şi Rică.

— Da. La un moment dat, Galileo a făcut „priza” şi după ce i-a subtilizat cetăţeanului portofelul, l-a introdus cu o repeziciune uimitoare în buzunarul din dreapta al

pantalonului său. Nefiind chiar lângă el, n-am putut să-l prind de mână chiar în momentul în care a scos portofelul. În lupta dintre mine şi el, a reuşit, datorită aglomeraţiei şi poziţiei mele incomode - mă aflam în stânga lui - să-şi elibereze o clipă mâna dreaptă şi să şi-o ducă la pantaloni. „Gata, am pierdut! A aruncat portofelul!” mi-am zis, când l-am văzut dintr-o dată destins. Ba mai mult, mi-a întins mâna dreaptă, parcă a înfruntare. „La poliţie! Vă rog, la poliţie!” am strigat eu şoferului. Omul s-a executat şi a condus autobuzul la Poliţia transporturi feroviare, de pe şoseaua Giuleşti. Era punctul cel mai apropiat...

— Ştiu, lângă fabrica de ţigări, sări Tudor.

— Când am coborât din autobuz, Galileo fluiera în surdină, zeflemitor. „Căutaţi portofelul! Uitaţi-vă pe jos!” i-am rugat eu pe cetăţeni. „Dar nu-i nevoie, domnule locotenent, a sărit păgubaşul să-l prindă de gât pe Galileo. E la el! În buzunarul de la spate al pantalonilor! Să-i dăm o lecţie, fraţilor! Ăsta ne fură banii în aglomeraţie! Pe el!...” Lui Galileo să-i vină rău, nu alta.

— La „tufilit”? se interesează Rică. Merita jivina!

— Cu greu l-am scos din mâinile cetăţenilor. Când s-a mai făcut puţin loc în jurul lui, am băgat de seamă că plângea în hohote, cum rar mi-a fost dat să văd.

— Cred şi eu, spuse Rică. Era timpul să aibă remuşcări.

— Aş! Nu de remuşcare se plângea el, spuse „comisarul”.

— Pentru că încasase o asemenea... scrobeală. Nici că i-ar fi trecut prin minte!

— Cum? făcu Prâslea ochii mari. Băgase portofelul furat în buzunarul de la spate şi uitase?

— Nu!... Nici vorbă! La „valoarea” lui nu putea face o greşeală ca asta...

— Atunci, ce? întrebă Prâslea consternat.

— Poate că te-ajută Rică. Văd că l-a pufnit râsul.

— Zi-mi şi mie, îl zgâlţâi Prâslea. Să râd şi eu! De ce mă fierbi atâta?

— „Policarp” i-a jucat renghiul, zise Rică. I-a manglit lui Galileo portofelul din buzunarul din dreapta al pantalonilor şi i l-a pus în cel de la spate.

— Hoţii se distrează între ei... făcu haz Prâslea.

— „Policarp” era şi el tot un mafiot, completă Piedone, numai că făcea parte din banda rivală. În felul acesta l-a scos de pe „ring” cum s-ar zice, pe Galileo... „Policarp” şi ai lui voiau să rămână singuri pe piaţă. Nu însă mult timp, că după două săptămâni un coleg de birou l-a făcut şi pe el „knock out”. Apoi, a urmat restul...

Veselia era atât de mare, încât Grind începu să dea din coadă şi să latre.

— Ce-i cu tine Grind? îl alintă Ionuţ. Tu n-ai prins nici un hoţ de buzunare...?

Buletinul de identitate, fulgarinul şi cocoşatul

— Grind are la activul său prinderea multor hoţi de buzunare pe care i-a trimis direct pe banca acuzaţilor. Şi încă într-un chip foarte... „personal”, chiar spectaculos, îşi începu relatarea plutonierul Micu.

Privirile se aţintiră toate spre câine.

— Fără ajutorul lui, hoţii aceia nu puteau fi deferiţi justiţiei din lipsă de probe.

— Aşa cum bine ne-a explicat şi nenea Piedone mai înainte, îl completă isteţul Prâslea.

— Exact. Ei bine, o să vă povestesc acum numai câteva dintre ele. Urmărind un hoţ, ca şi în cazul grupului „Gilette”, câinele ne-a condus până la locuinţa infractorului. Hoţul însă afişă o seninătate deplină, întrucât n-am găsit asupra lui portofelul păgubaşului. Ceea ce corespundea, potrivit declaraţiei victimei care ne însoţea, era doar suma de bani, 365.000 lei, găsită la percheziţia corporală a hoţului. Acesta însă, foarte versat, ştiind că banii n-au miros, susţinea sus şi tare că banii sunt ai lui. Reclamantul ne spuse că mai avusese în portofel buletinul de identitate şi încă două acte personale. Nu ne-am dat bătuţi. Speram că hoţul n-a aruncat portofelul şi că l-a ascuns prin casă ori în curte. Aşa că l-am pus pe Grind că caute, dându-i urma de la pantofii infractorului.

— În felul acesta câinele putea reconstitui traseul, să băgă în vorbă Prâslea. Îl cunoştea el bine pe Grind!

— Da, confirmă conductorul. Grind ne-a condus într-o bucătărie şi s-a oprit în faţa sobei. Cenuşa nu se răcise încă. Atunci Piedone s-a uitat la mine şi mi-a spus: „Aici a ars portofelul!” L-am aprobat, în timp ce infractorul continua să se arate nepăsător. Ba chiar ne-a spus cu mult tupeu că arsese nişte caiete vechi de-ale copiilor. Dar bucuria i-a fost de scurtă durată, fiindcă noi am recoltat probe din cenuşă. Analizele de laborator au dovedit că în compoziţia cenuşii se afla sare de bariu! O probă zdrobitoare pe baza căreia hoţul a fost imediat trimis în judecată şi, bineînţeles, condamnat.

— Cum aşa? întrebă Ionuţ, nu prea lămurit.

— Pentru că sarea de bariu nu intră decât în compoziţia anumitor acte, respectiv a buletinelor de identitate.

— Ce interesant! se minună Prâslea. În sobă arsese şi buletinul de identitate al victimei. Înţeleg.

— Întocmai. Fără ajutorul câinelui nu ne-am fi gândit că hoţul arsese în sobă buletinul de identitate al victimei. Am fi ratat o probă hotărâtoare...

— Bravo, Grind! Bravo, Grind! se auziră în sală exclamaţii.

Câinele dădea semne vesel din coadă şi se gudura pe lângă plutonierul Micu.

— Altă dată, reluă Micu, m-am urcat cu el în tramvai. Afară ploua, în tramvai era frig, astfel că nimeni nu ne-a luat în seamă. Fiecare îşi vedea de zgribuleala lui şi se gândea, probabil, cum să ajungă mai repede acasă. Eu eram îmbrăcat civil, iar Grind, plouat cum era, numai a câine poliţist nu arăta. Îi luasem botniţa, fiindcă el nu este ceea ce se cheamă câine rău - o să vă spun mai târziu o anecdotă tare drăguţă legată de acest lucru; el atacă sau muşcă numai la comandă. În faţa noastră se tot foia un tip îmbrăcat cu un fulgarin de culoare deschisă. Nu-mi prea plăcea „mişcările” lui, dar le-am pus pe seama frigului. Pe urmă am început să devin mai atent la mişcările sale; am observat că fulgarinul era descheiat şi că în faţa tipului se afla un cetăţean cam ciupit de băutură. L-am tras pe Grind uşor de lesă, îndemnându-l să fie şi el foarte atent.

— Bine, dar tipul ce făcea? întrebă Prâslea. Nu v-a observat?

— Nu, iar un câine plouat nu-i spunea absolut nimic.

— O fi crezut că-i vreo potaie de curte...

— Cam aşa, căci în momentul în care hoţul a băgat mâna în buzunarul cheflului, câinele a şi sărit scurt şi l-a prins de mână.

— Ca la circ, râse Prâslea.

— Oarecum, fiindcă hoţul nu mai putea să-şi scoată mâna din gura lui Grind. Era cea cu portofelul...

— Aşa mi-am închipuit şi eu.

— Era un hoţ cu experienţă, după cum rezulta şi din bogatul său cazier; a capotat în faţa lui Grind. Lumea era cât pe ce să-l linşeze, dar ca o parodie a soartei, tot câinele a fost cel care l-a păzit...

— Dar de ce n-aţi intervenit încă în prima fază? întrebă un băiat.

— Fiindcă n-am „simţit” mişcarea hoţului, răspunse subofiţerul. În schimb, a „simţit-o” câinele... Infractorul avea un mod de operare inedit. Cât l-am observat, a stat cu mâinile în buzunarele rupte ale fulgarinului. Apropiindu-se de victimă, el comitea furtul introducând mâna în buzunarul acesteia prin buzunarul său rupt...

— Ia te uită ce şmecher! se minună Prâslea. De-asta umbla cu fulgarinul descheiat. Dar tot degeaba. Cu Grind nu i-a mers! Îţi mulţumim, nene Micule, am mai învăţat ceva!

— Să fiţi mereu cu ochii în patru, copii! Să vă mai spun un caz mai deosebit, întâlnit în urmă cu doi ani, continuă conductorul. L-am denumit cazul „Cocoşatul”.

— Drăguţ! observă Piedone.

— Unei femei i se furase din poşetă portofelul cu o importantă sumă de bani. Autobuzul, a oprit, cu călători cu tot, direct la circumscripţie. Percheziţionându-i pe toţi, am zărit portofelul în buzunarul unui cocoşat cu un aer pasiv. Mi-am dat seama pe loc că nu el putea fi hoţul de vreme ce nici nu-i păsa.

— Până să-i vină rândul la percheziţia corporală, avea tot timpul să-l arunce, interpretă Prâslea.

— Da, mai ales că nu era dintre primii percheziţionaţi,

fiindcă se afla undeva la mijlocul troleibuzului.

— Dar ce se întâmplase?

— Ceva care ne amintea de „Galileo”. Dându-i lui Grind urma de miros de la acest portofel - am mizat pe mirosul lui fin care percepe urma cea mai proaspătă - în loc să conducă la victimă, aşa cum credeau toţi cei din autobuz, l-a prins de pantaloni pe un tip de lângă ea, unul care părea tare vesel. Era cel care sustrăsese portofelul femeii. Pe urmă i-am găsit şi amprentele pe portofel...

— Bine, dar de ce pusese portofelul furat în buzunarul cocoşatului? Tot hoţ era şi el?

— Cocoşatul nu era hoţ, dar infractorul procedase astfel ca să nu fie prins cu portofelul asupra sa. De unde să-i treacă prin minte că îi va veni de hac un câine poliţist...

— Şi cum putea să ia înapoi portofelul furat? nu conteni Prâslea cu întrebările.

— Foarte simplu, din buzunarul cocoşatului, la coborâre sau după aceea.

— Aţi avut, nene Piedone, şi cazuri de copii care să bage... mâna? întrebă Prâslea privind atent la „comisar”...

— Da.

— Unde?

Sacrificii nevinovate

— Prin magazine! spuse Piedone. Am avut două cazuri cu adevărat impresionate. Un furt comis de o fetiţă, iar altul de un băieţel. Între copii tăcere compactă. Într-o bună zi, m-am trezit la poliţie cu o fetiţă de nouă ani. Avea în sacoşă o

rochie cu etichetă. „Ce ţi s-a întâmplat? am întrebat-o. „Sunt hoaţă!” mi-a răspuns ea foarte serios. „Tu şi hoaţă?” „Da, de ce vă miraţi? Au trecut-o câteva lacrimi. Ce, copii nu fură?...” Furase rochia de la magazinul „Victoria” în urmă cu o oră. „Puteţi să verificaţi, mi-a spus ea, aveţi şi eticheta”. La următoarele întrebări, fetiţa a izbucnit în plâns...

— De ce? îl întrerupse Prâslea. Rochia era sau nu furată?

— Era furată, aşa cum mărturisise fetiţa, dar a fost „un caz fortuit[1]”.

— Nu înţeleg, se uită Ionuţ spre copii. De fapt nici ei nu înţeleseseră.

— Fetiţa era orfană de tată, explică Piedone, iar mama ei avea de gând să se recăsătorească cu un alt bărbat. Ruxandra, aşa o chema pe fetiţă, îşi cam dădea seama de caracterul murdar al viitorului ei tată, lucru neobservat sau trecut cu vederea de mama îndrăgostită. Ca să le strice planurile, Ruxandra s-a hotărât să fure un obiect şi apoi să se predea poliţiei. De aceea furase rochiţa...

— Tot nu înţeleg, făcu Prâslea.

— Nici eu, sări şi Rică.

— Ruxandra era încredinţată că în felul acesta îl va îndepărta pe candidatul la însurătoare, deoarece, după mintea ei, el nu ar fi fost dispus să se însoare cu o femeie care avea o fată hoaţă.

— De necrezut, murmură Ionuţ. Ce sacrificiu din partea Ruxandrei...!!!

— Ce mult îşi iubea mama, completă Vera, lăcrimând.

— Şi ce-a făcut pe urmă mama ei? întrebă Prâslea mult mai în şoaptă.

---

[1] Fortuít, -ă, fortuiţi, -te, adj. (Livr.) Venit pe neaşteptate; neprevăzut, inopinat; întâmplător.

— Sacrificiul care se cuvenea, răspunse Piedone. A rămas cu „hoaţa”!

Copiii izbucniră în aplauze.

— Dar băieţelul? reveni Prâslea cu privirea în ochii „comisarului”.

— El a furat o cămaşă pe care a băgat-o în garderoba tatălui. Apoi a venit la poliţie şi mi l-a reclamat cum că ar fi un hoţ care fură din magazine. Dădea ca exemplu cămaşa din garderobă. „Cămăşi din astea, numai azi-dimineaţă a băgat la magazin, spuse el. N-are bon, că e furată”. Denunţul m-a pus imediat pe gânduri. „De unde ştii tu că aceste cămăşi abia azi-dimineaţă au fost băgate la magazinul «Bucureşti»?” l-am întrebat. Puştiul s-a fâstâcit puţin, apoi a găsit soluţia: „De la tata, el mi-a spus!” Asta nu se putea, hoţii nu se destăinuie copiilor, tocmai pentru că au tendinţa să-i i-a gura pe dinainte. Luat din scurt, puştiul a izbucnit în plâns şi a mărturisit.

— Dar de ce a furat cămaşa?... întrebă Prâslea cu sufletul la gură.

— „Mai bine să-l văd pe tata hoţ decât plecat în altă ţară”, mi-a explicat Tiberiu.

— ...?!

— Tatăl său intrase într-un anturaj vicios şi intenţiona să plece fraudulos din ţară. Îi explicase apoi lui Tiberiu, în mai multe seri, că îl va cere şi pe el prin „Crucea Roşie”, pe urmă şi pe mama, că dincolo vor duce o viaţă ca-n poveşti şi câte şi mai câte... Mama lui oscila, dar Tiberiu era hotărât. El nu voia să-şi părăsească bunicii, prietenii, pe „Diego” şi „Scufiţa”...

— „Diego” şi „Scufiţa”?

— Da, un câine şi o pisică, două fiinţe devotate, care nu se „certau” niciodată. Rar se întâmpla aşa ceva... Şi asta

datorită numai caracterului frumos al lui Tiberiu.

— Cred că tatăl lui Tiberiu a rămas stană de piatră, anticipă Prâslea.

— Într-adevăr. Tiberiu i-a dat o lecţie din care tatăl său a înţeles că fiul nu-l va urma niciodată şi că îl consideră tot un fel de hoţ - care îşi înşeală patria!

— Ce, dincolo îl aştepta cineva cu masa pusă? aprobă Ionuţ cu gravitate.

— Poate cu droguri, se arătă Pică isteţ.

— Da, da... Ne-a spus nenea Piedone data trecută cum e cu drogurile...

— Important e că apele s-au liniştit. Tatăl lui Tiberiu a învăţat mult din această lecţie aspră pe care i-a dat-o chiar fiul său.

— A rămas cumva supărat pe Tiberiu? Pentru... figura cu cămaşa? întreabă Prâslea.

— Nu. Dar Tiberiu mi-a mărturisit pe urmă, numai între patru ochi că, de nu ţine minciuna, lua furtul asupra lui şi atunci taică-su tot nu ar fi reuşit să plece. Fiindcă, auzise el, nu-ţi dă aprobare să pleci dacă ai copii cu cazier judiciar...

Copiii făcură mare haz.

— Băiat cu papion Tiberiu ăsta, glumi Ionuţ.

— Îi merge rindeaua... se amuză şi Rică.

Covorul fermecat

„Comisarul Piedone” şi cu Micu se treziră într-o zi la birou cu Cătălin. Băiatul venise la ei cu o rugăminte ceva mai... delicată.

— Am fost martorul unei discuţii între doamna directoare a liceului nostru, Ana Gheţu, şi doamna profesoară de istorie, explică el. Doamna directoare s-a plâns că cineva pătrunde noaptea în biroul ei şi că îi subtilizează din dulapul de fier diverse sume de bani.

— Banii nu trebuie ţinuţi în fişet, ci, în casa de bani, preciză dintru început „comisarul”.

— Ştie şi dânsa lucrul acesta, dar se mai adună şi sume neprevăzute; o excursie sau o vizită la un muzeu. Mai uită şi dânsa, căci are foarte multe probleme... Auzind discuţia, m-am dus imediat cu gândul la Grind. Nu vreţi să-i dăm o mână de ajutor?

— A reclamat până acum undeva? întrebă Micu.

— Nu, se sfieşte de profesori... O ajutăm, nene Piedone? îşi aţinti Cătălin cu speranţă privirile într-ale „comisarului”.

— Tu ce crezi? îl întrebă Piedone pe Micu. Ţi-ar surâde o poveste cu un „covor fermecat”?

— Da, la asta mă gândesc şi eu, spuse Micu. Minunate condiţii de instalat un asemenea „covor”...

Peste o jumătate de ora discuţia continuă în biroul directoarei liceului, Ana Gheţu, în faţa unei ceşti cu cafea.

— Cineva are, cu siguranţă, o dublură a cheilor de la biroul meu şi de la fişet.

— Evident, fu de aceeaşi părere „comisarul”. Întrucât dumneavoastră nu aţi pierdut niciunul din ambele rânduri de chei, înseamnă că hoţul a făcut un mulaj. V-aţi putea aminti cine s-a mai perindat prin biroul dumneavoastră? L-aţi lăsat deseori singur?

— Mi-ar fi greu să precizez, dar nu mă îndoiesc că am făcut o asemenea greşeală. Şi că am uitat cheile în fişet...

— Atunci cercul de bănuiţi se lărgeşte, spuse Micu. Gândul nu trebuie să ne ducă neapărat la un coleg sau

colegă a dumneavoastră, ci mai degrabă la cineva din afară, care a avut treabă în biroul dumneavoastră.

— Ipoteza mi se pare justă, interveni Piedone. Hoţul sare noaptea gardul şi operează liniştit. Cunoaşte bine locurile, deci reuşeşte să înşele vigilenţa paznicului.

— Tot ce se poate, încuviinţă directoarea. Cine ştie prin ce fereastră se strecoară... Paznicul n-a văzut niciodată pe nimeni, n-a simţit niciodată nimic...

— Gândul m-ar duce mai repede spre un fost elev, spre unul dintre cei cu probleme, spuse „comisarul”. Unul care nici nu locuieşte prea departe. Oricum îi vom găsi urma. Covorul nostru fermecat nu dă niciodată greş... o încurajă Piedone.

— Mă faceţi tare curioasă, spuse directoarea. În ce constă metoda despre care îmi vorbiţi?

— Este un întăritor de miros pentru prietenul nostru Grind.

— Am auzit foarte multe lucruri interesante despre câinele dumneavoastră, spuse femeia. Am citit articolul din „Cronica zilnică” şi am aflat de la Cătălin tot ce se discută în Clubul „micilor detectivi”. Elevii noştri sunt foarte curioşi să-l cunoască şi chiar m-am gândit să vă propun o întâlnire. Va fi extrem de instructivă şi atrăgătoare. Sper să nu mă refuzaţi. O putem face după ce îl veţi prinde pe hoţ. Va fi un sănătos subiect de discuţie pentru copii... Nu vă mai spun cu câtă plăcere sunt comentate isprăvile „comisarului Piedone” în şcoala noastră. Poate ne afiliem şi noi, profesorii, clubului dumneavoastră...

— Sunteţi oricând bine veniţi, zise „comisarul”. De lucrul acesta s-ar putea ocupa chiar vicepreşedintele meu, adăugă el cu un surâs în colţul buzelor.

— Vorbiţi de Prâslea! Da, am auzit de el. Copiii ar vrea

mult să-l cunoască. Vă invităm cu toţii în mijlocul nostru. Până atunci spuneţi-mi şi mie câteva amănunte despre „covorul fermecat”. Ce întăritor de miros veţi folosi?

— În alegerea diferitelor substanţe mirositoare s-au afirmat pozitiv anasonul şi naftalina, îi explică Micu.

— Dar anasonul este cam costisitor, fu de părere directoarea.

— Este, confirmă Micu. Şi, în plus, nici nu poate fi folosit pe orice loc de comitere a faptei penale. Atunci se preferă naftalina sub formă pulverulentă, care se colorează în acelaşi ton cu suportul pe care o aplicăm. În speţă, vom folosi un colorant cafeniu, cum este covorul dumneavoastră.

— Interesant. Călcând pe covor, naftalina se va adera pe încălţămintea hoţului...

— O dată călcând pe „covorul fermecat”, urma răufăcătorului se accentuează într-atât de mult, încât câinele de urmărire este în stare să urmărească mirosul chiar în condiţiile dificile ale unei circulaţii intense sau în condiţii atmosferice extreme.

— Nespus de interesant!... Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva. Dar nu poate fi cumva... dejucat? se interesă directoarea.

Micu râse amuzat.

— Au încercat unii, dar degeaba! Într-unul dintre cazuri, infractorul a călcat, în drumul lui spre casă, într-un colorant nitric, gândind că în felul acesta poate să dispară orice urmă de miros. Noi ne aflam pe urmele sale. Inimosul Grind parcursese 5 km până ce am ajuns la locul unde călcase în vopsea. Sarcina câinelui a fost mult uşurată: el a recepţionat în continuare nitro-mirosul, având astfel la dispoziţie o urmă cu un miros şi mai puternic...

— Îmi aduc aminte, cazul lui Vopselică... veni Piedone cu o completare. „Cine te-a pus piază rea să calci pe acolo? i-am zis. Dacă ne murdăreai covorul fermecat, îţi dai seama cât te costa?!”

Directoarea râse şi ea, apoi spuse amuzată:

— Aveţi un stil al dumneavoastră. Să vedem cum o să-l mai porecliţi pe infractorul de-acum.

— De cum îl văd, îi şi aplic porecla! îşi frecă mâinile „comisarul”. „Corcoduşa” e aici, în palmă!

A doua zi dimineaţă, directoarea îi anunţă pe poliţişti, că, peste noapte, hoţul îi vizitase iarăşi biroul. Echipa ajunse la faţa locului.

— Într-o jumătate de oră venim cu hoţul, hotărî Piedone în timp ce Micu îi dădea câinelui urma de miros de la covor. Câţi bani a luat?

— 500.000 lei!

— Primele serii, da?

— Da.

Vestea că în şcoală sosise faimosul Grind se răspândise cu iuţeala fulgerului şi toţi copii ieşiseră în curte să-l vadă. Dar fiind în misiune, câinele nu le acordă nici o atenţie. Îşi vedea de treabă, de „urma” lui. Ea îl conduce în parcul din apropierea şcolii unde, într-un boschet, descoperi două culcuşuri cu urme proaspete.

— E clar, au plecat de puţin timp! spuse Micu.

Grind traversă parcul şi ieşi în stradă descurcându-se de minune printre trecători. Mirosul era foarte bine impregnat... Ajunsese în zona centrală şi intră la jocurile mecanice.

— Aici trebuie să fie „Corcoduşa”! fu de părere Piedone, aruncând o privire în sală. Cine să fie? Începu a-i studia rând pe rând pe toţi tinerii care, la ora aceea, în loc să fie la

şcoală, trăgeau de manetele aparatelor şi apăsau pe butoane.

Răspunsul i l-a dat Grind care a sărit în spinarea unui tânăr serios, ce trăgea la ţintă cu o „mitralieră”. Izbitura fiind puternică tânărul a rămas proiectat pe aparat, cu braţele întinse pe lângă „Mitralieră”.

— Sus mâinile! i-a poruncit „comisarul”, apăsându-i degetul pe ceafă.

— Nu trageţi! Nu trageţi! Spun tot! a strigat tânărul tremurând ca varga.

— E Smaranda! se auzi din spate vocea lui Cătălin, care îi însoţise pe lucrătorii de poliţie.

— Aha, înţeleg, zise Piedone.

În buzunare, Smaranda avea 450.000 lei, în bancnote a câte 50.000 lei. Seriile erau cunoscute. O bancnotă de 50.000 lei o schimbase.

— Cine te-a însoţit? îi apăsă „comisarul” ceafa cu „pistolul”.

— Cucă, răspunse Smaranda înspăimântat. El a ţinut şase.

— Unde-i acum?

— S-a dus vizavi, la alimentara, să cumpere nişte salam.

Micu plecă după Cucă.

— Şi cheile? Unde sunt?

— În pantofi.

— Când ai luat mulajul?

— Când m-a lăsat singur în birou, acum un an.

Cucă fu găsit imediat, astfel că au fost arestaţi amândoi. Se umpluse demult paharul... Abandonaseră şcoala şi umblau vagabonzi, săvârşind diverse infracţiuni. De câte ori nu fuseseră avertizaţi părinţii! Şi de câte ori nu se încercase în fel şi chip, aducerea acestor tineri pe făgaşul hărniciei.

Dar toate eforturile se dovediseră zadarnice. Altă cale îşi aleseseră ei...!

Profitându-se de apariţia acestui caz, a putut fi realizată şi mult dorita întâlnire între copiii şcolii şi echipa lui Grind. Nelipsit, ca invitat, a fost desigur vicepreşedintele Clubului „micilor detectivi”.

Pericolul de a fugi de acasă

Întâlnirea a debutat cu acest caz „Smaranda-Cucă”. După aprinse discuţii „comisarul Piedone” a scos în relief pericolul la care se expun copii fugiţi de acasă.

— Ei sunt ameninţaţi de multe primejdii, le explică Piedone. Orice copil care fuge de acasă poate deveni lesne infractor. Foamea îl sileşte să fure hrană; dorinţa de a călători dintr-un loc în altul îl poate îndemna să-şi însuşească o bicicletă, o motoretă, o motocicletă sau chiar o maşină străină. Fugarul mai poate cădea şi pradă unor infractori sexuali. Iar situaţia fetelor este, deseori, mult mai gravă...

— Dar de ce să fugă un copil de acasă? Nu-i frumos! spuse eleva Otilia. Nu are tot ce-i trebuie? Grija lui trebuie să stea la învăţătură.

— Aşa este, dragă Otilia, o aprobă „comisarul”, dar uite că viaţa mai are şi alte faţete. Mai există şi neghină...

— Dar neghina de care spuneţi nu poate fi transformată şi ea în bine? nu se lăsă Otilia.

— Poate, fireşte, dar pentru asta trebuie să preîntâmpinăm şi să combatem cu toţii, cu voi împreună,

de cum răsar, comportările şi ideile nesănătoase. Uneori şi părinţii, de ce să nu recunoaştem, greşesc...! Un studiu pe această temă în Franţa a dovedit că odinioară, de cele mai multe ori, dispar de la domiciliu copiii unor familii destrămate. Astăzi chestiunea se prezintă astfel: 42 la sută din fugari provin din familii închegate şi chiar bine situate material. Ce-i îndeamnă la aceasta? Tot soiul de mofturi, plus indiferenţa faţă de şcoală, de muncă, mirajul aventurii, curiozitatea şi dorinţa de a sfida. Fetele visează să devină actriţe, fotomodele, băieţii la călătorii. Îşi doresc existenţa eroilor din romanele de aventuri, vor să schimbe mediul, să plece cine ştie unde. Într-un cuvânt, să fugă de muncă. Poate şi de o lume plină de contradicţii...

— Sunt puşi pe fapte urâte, spuse Otilia.

— Aşa este, confirmă „comisarul”. Dar nu trebuie să-i lăsăm nici o clipă în voia lor şi să-i dibuim la cea mai mică sesizare. Iar prieteniile cu copii de teapa lui Smaranda sau a lui Cucă trebuie neapărat ocolite...

— Am avut şi noi în şcoală un caz datorat tocmai unui anturaj periculos. Un elev ajunsese să fure motorete, veni Otilia cu un exemplu.

— Vrei să ne spui, nene Piedone, cazul cu creionul? îl trase Prâslea de mânecă pe „comisar”.

Numai că el vorbise cam tare şi un băiat din primul rând, Costin, prinse şi el vorba din zbor:

— Da, spuneţi-ne cazul cu creionul! Vă rugăm mult de tot...!

— Bine se învoi „comisarul”. Secretarul meu are o evidenţă foarte bine pusă la punct!

Copiii îl aplaudară pe Prâslea, care se înroşi tot.

— Bravo, „Secretare”! Bravo, „Secretare”!

Creionul ucigaş... şi alte... imprudenţe

— Este vorba despre un anturaj periculos, de genul celui care a pomenit Otilia, începu Piedone. Doi băieţi, cărora, tot aşa, nu le mai plăcea şcoala, o ştergeau mereu de-acasă. Ba chiar începuseră să răspundă urât părinţilor. Într-o zi s-au hotărât să fure o „Mobra” cu care să plece într-o călătorie prin ţară...

— Aveau permis de conducere? întrebă Otilia.

— Păi cum să aibă! sări Prâslea. Doar nu împliniseră 18 ani!

— Da, ai dreptate, făcu Costin. În asemenea condiţii n-aveau voie să se urce pe motoretă.

— Dar s-o fure aveau voie...? reacţionă aprigul Prâslea.

— Nici atât! se învoi Costin.

— Aceste două acte necugetate au dus la o tragedie, reluă Piedone. Au furat motoreta într-o dimineaţă ploioasă. Cel mai necugetat dintre ei se numea Zamfir. Pe celălalt îl chema Tarcan. Zamfir s-a aşezat în faţă şi dă-i bice! Datorită drumului alunecos şi a lipsei sale de experienţă, roata din spate a derapat după doar câteva clipe şi motoreta s-a răsturnat. Accident! Când Zamfir şi-a revenit din şoc, prietenul său îşi pierduse viaţa. Nevăzând nimeni accidentul, erau la marginea unui cartier, pe Zamfir l-a fulgerat o idee „salvatoare”, zicea el...

— Să însceneze! zise Prâslea afectat. Să însceneze că nu conducea el. Habar n-avea că motoreta fusese furată!...

— Cum s-ar zice, voia să iasă basma curată... interpretă Costin uluit de tot ce auzise.

— Da, că el nu ştia nimic, că el stătuse pe scaunul din spate... se dezlănţui Prâslea. Credea că poliţia doarme! Că o să scape nepedepsit! Dar Grind i-a făcut figura...

Câinele se aciuise cuminte la picioarele dresorului său. Dar auzindu-şi numele, el se mută fără comandă lângă Prâslea şi începu să dea din coadă... Ionuţ îl mângâie.

— Povesteşte tu mai departe, secretare! îi făcu Piedone cu ochiul. Cunoşti cazul mai bine ca mine...

Prâslea îşi luă pe dată rolul în serios:

— Motoreta sta răsturnată de la accident, dar ploaia contenise. Când Grind a ajuns la faţa locului, Zamfir se găsea la Spitalul de urgenţă şi plăsmuia înscenarea. Uitase, însă, că-i rămăsese pantoful drept la locul faptei. Îi sărise din picior... Câinele l-a demascat de la pantof: el l-a condus până la pedala locului din faţă. Pe ea se imprimase striaţiile pantofului. N-a avut ce zice, a trebuit să recunoască... El condusese motoreta!

— Şi cu Tarcan ce s-a-ntâmplat? întrebă Costin ca şi cum ar fi sperat într-o salvare miraculoasă a acestuia.

— Poate că ar fi trăit şi acum, dacă n-ar fi fost creionul, îşi arătă Prâslea ştiinţa; era documentat până în cele mai mici amănunte.

— Ce creion? întrebă, mirat Costin.

— Creionul ucigaş! zise Ionuţ, întristat. Altfel ar fi trăit, deoarece accidentul n-a fost chiar aşa grav...

Prâslea nu mai putu continua. Privirile i se îndreptară, rugătoare, spre Piedone.

— La autopsie, urmă „comisarul”, singurul semn de violenţă constatat - în afară de mici vânătăi neînsemnate - a fost o rană mică de tot, ca un punct, în partea strângă a pieptului. Ea străbătea spaţiul intercostal, la circa 2 cm în stânga sternului, prin pericard, peretele anterior al

ventriculului drept, septul ventricular şi peretele posterior al ventriculului stâng. În spaţiul pleural s-au găsit 2 l de sânge. Era limpede că decesul băiatului se datora acestei răni. Datorită similitudinii cu o rană provocată de un glonte, medicii s-au gândit şi la asta, dar n-au găsit nici glontele, nici rana prin care ar fi putut ieşi acesta, iar haina era intactă. Numai vesta şi cămaşa prezentau găuri corespunzătoare dimensiunilor rănii, iar în buzunarul interior stâng al hainei au descoperit un creion metalic cu mai multe mine colorate. În timpul căderii, creionul a pătruns până la inimă. Era pătat de sânge, ca şi hainele victimei, iar lungimea vârfului său corespundea perfect cu lungimea rănii.

— Groaznic! Ce-nseamnă un creion...!

— Oricum, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, dacă nu ar fi existat anturajul despre care am vorbit, anturaj care încurajează furtul, imprudenţa, iresponsabilitatea...

— Şi laşitatea! mai adăugă Tudor ca o concluzie.

— Dar poate că ar fi fost mai bine să le povestim cazul lui Ovidiu Matei. El în loc să accidenteze, a salvat o viaţă, îşi dădu Prâslea cu părerea.

— Şi la mine în bloc a fost un caz de accident. Tot din cauza unei motorete şi de la o greşeală a părinţilor, spuse Otilia.

— Nu poţi explica întâmplarea? întrebă Prâslea.

— Da... Băiatul, Titel, era în clasa a XI-a. Învăţa foarte bine, explică Otilia. Avea însă pasiunea motoretelor. Nu s-a lăsat până ce părinţii nu i-au cumpărat o „Mobra”. Merita, fiindcă învăţa foarte bine...

— Cunosc cazul, spuse „comisarul”. Merita, într-adevăr, însă părinţii nu trebuia să i-o cumpere până ce el nu învăţa

mai întâi să conducă. Nu împlinise, nici 18 ani.

— Da, aşa este, confirmă Otilia.

— Greşeala putea să-i fie fatală, adăugă Piedone. S-a ales cu fracturi grave la o mână şi la un picior. Nu s-a vindecat încă, a pierdut şi anul... Vedeţi, prin urmare, unde poate duce nesăbuinţa lipsa de judecată. Fiecare lucru la timpul potrivit!

De pe islaz în... braţele legii

— Cazurile nefericite sunt, au rămas, încă destul de numeroase, reluă „comisarul”. Ca şi cel al unui băiat, Bebe, nu împlinise încă 16 ani, dar care avea pretenţia că este un foarte bun conducător auto.

— Chiar aşa? se miră Costin. Cine l-a învăţat?

— Tatăl său, care era barman. Începutul l-au făcut la ţară, pe un islaz, în zilele în care se duceau să-i viziteze pe bunici. Bebe s-a „îmbolnăvit” imediat de febra volanului, cerând tot mai des tatălui său să-l lase să conducă maşina. Lucrurile au degenerat până într-acolo, încât în fiecare seară Bebe îşi aştepta tatăl la închiderea restaurantului. Dar cum tatălui îi mai plăcea să mai bea câte un păhărel, îl lăsa pe Bebe să conducă el maşina până acasă. „Nu se poate!” „Vai de mine!...” „Vai!...” se auziră în sală exclamaţiile copiilor. Azi aşa, mâine aşa, Bebe a început să fure maşina de acasă, dându-se mare faţă de colegi şi de colege, invitându-i la plimbare. Mai întâi pe aleile dintre blocuri, apoi şi pe şosea...

— Şi chiar nu a aflat nimeni? Nici profesorii? interveni

Otilia.

— Ba da, cum să nu. De aceea au şi fost chemaţi la şcoală părinţii lui Bebe care, pe deasupra, nu mai învăţa deloc. Nu visa decât maşini...

— Dar părinţii ce făceau? Nu i-au interzis să mai ia maşina?

— Da, însă prea târziu.

— De ce?

— Pentru că Bebe, nemaiputând lua maşina părinţilor, a început să le... folosească pe cele din cartier. La al doilea furt a fost urmărit de un echipaj al poliţiei, prins şi arestat.

— Putea să şi moară, adăugă Prâslea, care cunoştea bine cazul.

— Da, confirmă „comisarul”. La un „filtru” de la postul de control Domneşti, el n-a oprit, dimpotrivă, a accelerat. Poliţiştii s-au lansat în urmărirea fugarului, fără să ştie cine se afla la volan. Iniţial au crezut că este vorba despre un conducător auto, în stare de ebrietate. Când şi-au dat seama că era vorba de un adolescent, ei au renunţat la urmărirea frontală - risc de mare accidentare pentru băiat. El nu avea experienţă în conducere, iar sub imperiul fricii greşeala fatală îi primejduia viaţa clipă de clipă.

— Cum l-au prins? întrebă Costin, nerăbdător.

— Făcându-se apel la raţiune. Au înscenat o mică ambuscadă în calea lui, fără ca el să poată vedea maşina poliţiei. Presat de timp Bebe a abandonat maşina furată, fugind în... braţele poliţiştilor!

— Foarte frumos aţi procedat! L-aţi salvat de la o moarte sigură.

— ...Nu şi de la pedeapsa pentru furtul maşinii, completă Prâslea. N-o să-i mai ardă lui de-acum încolo să conducă... nici măcar un autobuz fantomă!

Copiii râseră, crezând că era vorba despre o glumă de-a lui Prâslea.

Autobuzul fantomă

— Autobuzul fantomă nu-i deloc o glumă, spuse Piedone. A fost o realitate... Am să vă povestesc cazul acesta, pentru că ne aflăm tocmai la capitolul privind pericolul spiritului aventurier manifestat de copiii-problemă. Chiar secretarul meu o să vă povestească un caz recent, care este opera lui... Dar să revenim la autobuzul fantomă! Într-o dimineaţă, în jurul orei 8,30, circulam cu maşina pe B-dul 1 Mai. Eram cu Micu şi cu Grind; îl duceam la antrenament. Deodată, câinele, care se afla singur pe bancheta din spate, a început să scrâşnească, lovind întruna cu laba în geamul portierei din partea sa. „Ce-i cu tine? Ce-ai văzut? De ce te bucuri?” l-a mângâiat nenea Micu. Nici el, nici eu, nu văzusem nimic deosebit. Tocmai ne depăşise în viteză un autobuz de pe linia 134. „Ce-a văzut?” l-am întrebat pe colegul meu. Dar acesta a ridicat din umeri: „Nu-mi dau seama”. Dar Grind continua să se bucure într-un fel cu totul şi cu totul neobişnuit, privind în direcţia autobuzului care ne depăşise. „O fi zărit în autobuz vreun copil pe care el cunoaşte, vreun prieten de-al lui”, am zis. „Tot ce se poate, mi-a răspuns Micu. Ia să vedem”. Am ajuns din urmă autobuzul, care purta numărul 36-B-9871, dar surpriză: în el, nici un pasager. Asta nu ar fi fost nimic, dacă nu am fi văzut că nici şofer nu avea!

— Parcă nu-mi vine să cred! se auzi glasul unui copil.

Cum se poate aşa ceva?

— Nici nouă nu ne-a venit să credem, îi dădu dreptate „comisarul”. Dar la volan nu se vedea nimeni!

— Cu adevărat un autobuz fantomă! exclamă uimită Otilia. Şi ce aţi făcut mai departe?

— Ne-am lansat în urmărirea lui. Mastodontul articulat părea să nu ia în seamă nici un fel de obstacol. A trecut razant pe lângă o schelă a unui bloc în construcţie, pe care se aflau peste cincisprezece muncitori...

— Doamne, ce pericol! exclamă Otilia înfricoşată, ducându-şi mâna la frunte. Dacă o lovea...

— Ce nenorocire ar fi fost! a aprobă „comisarul”. Mi se făcuse inima cât un purice. Noi voiam să-l depăşim, iar el voia să ne depăşească... Până la urmă am reuşit şi i-am blocat calea. Apoi am sărit cu toţii din maşină. „Acum să vezi! Cine ştie ce ne-aşteaptă”, ne gândeam, fugind din calea pericolului. Grind nu a fost însă de acord cu noi şi s-a întors vesel spre autobuz. Autobuzul s-a oprit, ca prin minune, în dreptul câinelui. Misterul a fost destul de repede limpezit. Spre stupoarea noastră, de pe scaunul şoferului ne-a întâmpinat silueta unui copil! Un copil de 8 ani, care abia ajungea cu picioarele la pedale; fiind mic cei de afară aveau impresia că la volan nu se afla nimeni.

— Ce frumos eşti? Cum te cheamă, cuţulică? s-a apropiat el de Grind, vrând să-l mângâie. Câinelui nici că-i păsa de emoţiile prin care trecusem noi! Se juca nestingherit cu „şoferul”, aşa cum s-ar fi jucat cu Prâslea.

— De unde luase autobuzul? Cine era copilul?... se auziră glasuri din sală.

— Şoferul autobuzului a declarat că pe la ora 8,00 rămăsese în pană de cauciuc, la una dintre roţile remorcii. După ce a tras autobuzul pe dreapta şi a închis uşile, s-a

dus la un telefon să anunţe depanarea. „Când m-am întors, după vreun sfert de oră, autobuzul dispăruse! mi-a spus el. Eram înnebunit, nu ştiam ce să fac... După alt sfert de oră l-am văzut apărând din sensul opus fără nimeni la volan! Am crezut că o să mi se facă rău...” Pe „eroul” întâmplării îl cheamă Valentin Rotaru şi locuieşte cu părinţii la Buftea.

— Cum arăta? întrebă Costin.

— Puştiul era mărunţel, ager, îndrăzneţ, obişnuit să se simtă pretutindeni ca la el acasă. Poate tocmai din cauză că „acasă” nu prea mai însemna pentru el mare lucru. „Nu-mi place să stau acasă pentru că mă bate tata, mi-a declarat fără ocolişuri. Îmi place să merg cu trenul. Am fost acum la Constanţa, la Timişoara, la Arad, la Iaşi, Braşov, Ploieşti...”

— Bine, dar părinţii? vru Otilia să ştie.

— Îl scuturau; chiar el a spus-o, dar cam atât...

— Educaţia nu se face numai cu bătaie, spuse fata. Trebuiau să se apropie de el mai mult.

— Trebuiau, dar n-au făcut-o. „Acest copil mi-a făcut atât de multe necazuri, mi-a spus tatăl său, încât nu ştiu ce să mai fac cu el”.

— Mai avea copii?

— Încă patru.

— Poate că de-asta l-au scăpat...

— Poate. Exasperarea tatălui era şi ea de înţeles. Erau cam multe isprăvile odraslei: în urmă cu un an, furase un tractor cu care plecase hai-hui, intrând până la urmă într-o groapă cu var! În aceeaşi perioadă se urcase într-o locomotivă Diesel de pe linia Buftea Gară-Fabrica de vată, care trecea prin faţa casei părinţilor. După ce a pornit-o, a lovit serios porţile masive ale fabricii, apoi a pătruns în incintă, unde locomotiva a deraiat. A omorât vaca şi calul părinţilor, fiindcă le-a dat să bea apă cu soia. Înainte de

episodul cu autobuzul, împreună cu un amic mai mare decât el cu câţiva ani, a forţat portiera unui autoturism; după ce au deschis şi portbagajul, au scos de acolo 5 sticle cu vin, din care au băut patru. Trebuie să precizez că li se mai alăturaseră şi alţi trei puşti. Pe urmă au plecat cu toţii la plimbare! La Chitila au intrat într-un pom, după care, se-nţelege, au abandonat vehiculul accidentat.

— Fier rău! sublinie Costin.

— Nu, îl contrazise Piedone. Există, cred eu, o explicaţie. El nu făcuse decât o clasă, fiind categorisit cu „posibilităţi intelectuale minime”. Şi atunci toată lumea îl cam lăsase în voia lui. Nici chiar la controale medicale nu l-a mai dus nimeni. Dar iată că, îndemânarea sa ieşită din comun, la o vârstă la care alţi copii se descurcă greu chiar şi cu o trotinetă, a dus la schimbarea părerii pe care o avea cu toţii despre el. Până una-alta, însă, el reprezenta un veritabil pericol public. Numai întâmplarea, numai Grind, au făcut ca aventurile sale... motorizate să nu aibă consecinţe dramatice...

— Ce s-a întâmplat cu el până la urmă? întrebă Otilia.

— A fost supus unui tratament medical de specialitate şi readus pe făgaş normal. Învaţă bine şi este în continuare foarte îndemânatic. Visează cu ochii deschişi să se facă şofer...! În plus, Grind a devenit o altă... slăbiciune a lui şi vine de la Buftea şi îl vizitează.

Sala se umplu de zumzăitul murmurelor. Cazul plăcuse mult copiilor, care aveau chef să-l comenteze în fel şi chip.

Puişorii... de pernă!

— Acum să-l ascultăm şi pe-al lui Prâslea, se foia în bancă Costin.

Copii făcură linişte.

— Hai, secretare... îl îndemnă Piedone. Că tu le-ai făcut rocada mică!

După ce îşi învinse puţin emoţia, Prâslea începu:

— Într-o zi, m-am dus la Grădina Zoologică. Voiam s-o văd pe Tamaşa, o leoaică... Credeam că a fătat şi eram nerăbdător să-i admiri puii. După ce am dat ocol grădinii, m-am oprit la chioşcul de răcoritoare de vizavi, ca să beau un Ci-Co. În spatele meu se aşezaseră la rând doi băieţi de clasa a VIII-a: Silviu şi Mihăiţă. Îşi făceau planul să cumpere ciocolată, bomboane, mai multe... Fiindcă urmau să plece la drum. În Deltă! Ce tare mi-ar fi plăcut şi mie o excursie ca asta!... „Cu cine vă duceţi în Deltă?” i-am întrebat. „Singuri, cu cine vrei să mergem?!” mi-a răspuns Silviu, ţanţoş. „Aveţi bani?...” „Bravo, băi, papleacă[1]!” a sărit Mihăiţă, scoţând din buzunar un teanc de bani. Silviu a făcut la fel. Aveau numai milioane... „Mamă ce de bănet!” m-am mirat eu. Erau bancnote adevărate, nu şmen. „Şi cu ce vă duceţi?” „Cu motoreta, cocoflete!” m-a luat Mihăiţă din nou peste picior. Am tăcut, că i-aş fi zis eu lui, dar mi-am zis că n-ar strica să mă învârt de două ciocolate. „Şi nu vă este frică?” „De ce să ne fie frică?” „De poliţie, că voi nu aveţi carnet...” „Ia uită-te la el, bă! Ce inimă de leu! mi-a tras-o iarăşi Mihăiţă. Mergem noaptea, ochi de pisică! Avem totul pregătit. Cortu-i colea, în spate. Motoreta-i nouă...” Atunci

[1] papleacă s. f. sg. bărbat prost şi molâu.

mi-am dat seama că sunt fugiţi de acasă, că banii îi furaseră, probabil, de la părinţi. Erau foarte periculoşi. M-am hotărât să-i atrag într-o cursă... „Dacă vreţi să mergeţi noaptea şi să nu aveţi treabă cu nimeni, am o ideea mai bună decât a voastră, le-am zis eu. Vă costă un leu”. „Cât?!” s-a mirat Silviu. „O sută de mii de lei!” le-am spus eu, dându-mi seama că nu erau de la oraş. „Să-ţi vedem ideea?” a zis Mihăiţă. „O paletă de circulaţie, puişor... de pernă!” Mihăiţă s-a uitat cam strâmb la mine, dar a tăcut. Şi el îmi zisese destule. Dar ideea mea îi plăcea, eram sigur. „Ai tu aşa ceva...?” „Am acasă una, a adus-o fratele meu. Cu o paletă de-asta nu vă opreşte nimeni, îi opriţi voi pe alţii! O dau ieftin... Silviu şi cu Mihăiţă s-au privit lung. O astfel de paletă ar fi fost nemaipomenită pentru escapada lor... „Când poţi s-o aduci?” m-a întrebat Mihăiţă. „Dau telefon şi într-o jumătate de oră a şi venit fratele meu cu ea. Stăm aproape. Are bicicletă...” „Ia, stai! a făcut Silviu. Nu cumva uzi florile pe la poliţie?” „Nexam! i-am răspuns eu ca să-i conving. Paleta a găsit-o fratele meu într-o maşină, care nu prea s-a descuiat aşa de uşor...” „Batem palma” a zâmbit atunci Silviu, liniştit.

— Şi-au închipuit că faci parte dintr-o familie de hoţi! Ce idee grozavă ţi-a venit! se miră Costin.

— Şi te pomeneşti că fratele era chiar nenea „comisarul”, anticipă Otilia.

— Se-nţelege! confirmă Prâslea. El era omul cu bicicleta...

— I-a ţinut bine în şah, râse Piedone. Până să ajung eu, a dublat chipurile, preţul paletei...

— Cum de ţi-a venit ideea asta cu paleta....? îl întrebă Costin pe Prâslea.

— Când a râs de mine Mihăiţă, zicându-mi „ochi de

pisică”. „Lasă că-ţi trag eu o paletă, nu ochi de pisică!” mi-am zis atunci în sinea mea. Aşa a fost, căci după ce a venit „comisarul”, au văzut numai negru pe dinaintea ochilor... Dar nu numai ei, ci şi nenea Piedone... Trei zile în şir!

— Adevărat? îndrăzni să întrebe Otilia.

— Adevărat, întări „comisarul”. Trei zile după aceea am văzut înaintea ochilor numai o sacoşă neagră! Secretarul meu îi „descususe” bine pe amândoi. Fugiseră de-acasă, dintr-o comună din judeţul Argeş, pentru că nu mai voiau să meargă la şcoală. Îi ispitea... aventura...

— Oare se poate aşa ceva? se miră Otilia.

— Da. Ce-i drept, cazurile sunt izolate, preciză „comisarul”.

— Câţi bani furaseră de acasă?

— Am aflat că numai unul Mihăiţă furase bani de-acasă!, adăugă Prâslea.

— Bine, bine, dar cât?

— Eşti o fetiţă inteligentă, dragă Otilia, observă ofiţerul. Insistând cu întrebarea, ai pus, de fapt, degetul pe rană! Mihăiţă furase de acasă o sută douăzeci de milioane de lei! Îi vârâse într-o sacoşă neagră!

— Enorm, spuse fata. Dar de unde erau banii? Nu cred că erau munciţi... Silviu şi Mihăiţă au avut lângă ei exemple de necinste...

— Cazul a apărut şi în presă, în „Cronica zilnică”, zise „comisarul”. Atât pentru mine, cât şi pentru ziaristul care a scris articolul - Octavian Andronic - descoperirea lui Prâslea nu a putut fi înregistrată drept un simplu fapt divers, de vreme ce la mijloc era această sumă de bani. Tinerii noştri excursionişti o priveau, însă, cu o naturaleţe de invidiat. Explicabilă, dacă avem în vedere un fapt. „Eu primeam foarte des bani de la părinţii mei, mi-a spus Silviu. Sunt

patroni. Şi Mihăiţă primea de la părinţi - tatăl său este şofer de TIR - sume de bani mergând până la trei milioane de lei. De aceea, în prima zi de practică, Mihăiţă avea la el cinci milioane de lei”.

— Aţi văzut? spuse Otilia. Aţi văzut ce fac banii?

— De necrezut! exclamă Costin.

— Cel mai de necrezut ni s-a părut un alt fapt, continuă „comisarul”. Chemat pentru lămurirea cazului, mama lui Mihăiţă a declarat, după cum puteţi auzi: „A doua zi după dispariţia fiului meu, am constatat lipsa unei sacoşe de culoare neagră, în care se aflau aproximativ şapte milioane de lei”.

— Asta-i prea de tot! se minună Otilia. Adică, cum mama lui Mihăiţă nu şi-a dat imediat seama că îi lipseau nu şapte, ci o sută douăzeci de milioane de lei?

Erau furaţi...

În luptă cu... secundele morţii

— Dar despre cazul lui Sorin Matei, când ne spui? îşi aduse aminte Costin.

— Şi acum, dacă vreţi. O femeie, începătoare în arta conducerii, circula cu autoturismul pe Splaiul Independenţei, în apropiere de podul Mihai Vodă. A venit însă din faţă o altă maşină. Pe contrasens, cu farurile aprinse. Şoferul claxona...

— Ducea, probabil, pe cineva la spital, interpretă Costin.

— Da, confirmă Ionuţ, însă începătoarea s-a speriat rău. Ca să evite ciocnirea, ea a virat mult în stânga, spre râul

Dâmboviţa, unde era o rampă pentru spălarea maşinilor. Manevra fiind făcută în viteză, femeia de la volan n-a mai avut timp să frâneze şi s-a prăbuşit cu maşina de pe rampă în râu.

— Ce accident prostesc, spuse Otilia.

— Da, însă dacă nu era Sorin, femeia nu ar mai trăi în ziua de azi. De la lovitura suferită, ea a leşinat; apa care pătrundea în maşină îi ajunsese până aproape de gură. Sorin, care se afla tocmai pe-acolo - se întorcea de la meditaţie - şi-a aruncat pe loc haina şi pantofii şi a intrat în apă...

— Bine, dar şoferul acela n-a oprit? întrebă Costin.

— Nu. El şi-a continuat drumul spre spital. Sorin era singur, iar uşile autoturismului se blocaseră. A tras de mai multe ori, cu toată puterea, de uşa din partea şoferului, dar degeaba. Între timp, apa din maşină creştea. Disperat, s-a uitat în jur şi a văzut pe mal o bucată de fier beton, cu care a reuşit să deschidă uşa şi s-o tragă afară pe femeia accidentată căreia doar capul i se mai vedea.

— A fost o luptă cu secundele... spuse Costin. Bravo lui! Asta da, faptă de erou, nu ca alde Mihăiţă. Dar tu de unde ştii cazul?

— Sorin stă cu mine în bloc, spuse Prâslea. Am fost şi eu după aceea cu el la circulaţie, când a fost premiat de domnul colonel Alexandru. Despre curajul lui s-a vorbit într-o sală mare, arhiplină, unde se aflau conducătorii auto care reuşiseră la examen şi care aşteptau să primească permisele de conducere. Au fost acolo şi nenea Piedone, şi nenea Micu, şi Grind...

„Comisarul” şi cu Micu încuviinţară din cap.

— Am prelucrat cazul şi la şcoala lui Sorin, zise Piedone emoţionat. A fost o adevărată sărbătoare. Ieşise din spital şi

femeia care fusese salvată...

Pe chipurile copiilor se iviseră lacrimi de bucurie. Văzându-i, Grind începu să scâncească, neliniştit.

— Pe tine te-am uitat, mareşale! îl mângâie Piedone. Şi tu ai salvat vieţi. Codruţ nu te va uita toată viaţa!

— Cine este Codruţ? întrebă Otilia.

— O să vă spună acum nenea Micu, zâmbi Piedone.

Codruţ

— Eram pe urmele unui hoţ şi ajunsesem în gara C.F.R. Scroviştea, începu Micu. Acolo îi pierdusem urma. Tocmai ne gândeam încotro s-o luăm, căci bănuisem că se folosise de o bicicletă, când l-am observat pe Grind cam neliniştit. Afară adia un vânt plăcut care ne înviora, aducând miresmele codrului.

— Cunosc zona, spuse Costin. Acolo stau bunicii mei. Din jurul gării şi până-n sat, codru cât vezi cu ochii...

— Da, aşa este, confirmă dresorul. Câinele se postase pe o pajişte în spatele gării, cu privirea îndreptată spre codru, cu urechile ciulite într-o aşteptare ciudată. „Ce-ai simţit, băiatule?” i-am vorbit mângâindu-l. Gestul meu nu i-a făcut însă plăcere, fiindcă îi distrăgeam atenţia. După ce m-a privit scurt, dându-mi de înţeles că trebuie să-l las în pace, şi-a ciulit şi mai tare urechile. Nu auzeam decât murmurul frunzelor sub pala vântului... Deodată, urechile i-au fremătat şi m-a privit cu ochii languroşi. „Ce-o fi?!” Apoi Grind a scâncit, înveselindu-se dintr-o dată şi a luat-o la fugă spre codru. Nu putea fi vorba despre infractorul

căutat, deoarece n-ar fi plecat de lângă mine fără comandă. Auzise desigur altceva... Mă gândeam la vreun animal din pădure... Mi se mai întâmplase asta. Tot aşa a descoperit un pui de urs rătăcit, şi o căprioară rănită. Le-am donat Grădinii Zoologice din Buşteni. M-am dus după el... Se oprise în jurul unui boschet şi lătra aşteptându-mă. Când m-a văzut, mi-a venit bucuros în întâmpinare, sărind cu labele pe mine. „Ia să vedem ce-ai mai descoperit, băiatule?!" l-am mângâiat eu. Apropiindu-mă de boschet, mai să nu-mi vină a crede... Un nou-născut, învelit în scutece, dar vânăt de frig. Era tare slăbuţ...

— Bine, că trăia! răsuflă Prâslea, uşurat. Dacă dădea peste el vreo fiară sălbatică?

— Aşa ne-am gândit şi noi. Am fugit repede cu el la dispensarul din comună. Din fericire nu păţise nimic şi l-am dus cu salvarea la leagănul de copii de la Periş. Cât a durat drumul, Grind nu şi-a dezlipit privirea de la el. Era descoperirea lui! L-am predat pe baza unui proces-verbal, aşa cum prevedea procedura. Directoarea leagănului de copii nu ne-a lăsat să plecăm imediat. „Eroul" trebuia răsplătit... Întrucât nou-născutul - era un băiat - trebuia să poarte un nume, i l-am dat pe al locului unde fusese găsit... Codruţ Grindeanu.

— Îl mai vedeţi? Îl mai vizitaţi? întrebă Otilia.

— Bineînţeles! i-o luă Prâslea înainte lui Micu. Şi eu am fost la el. E cu puţin mai mic ca mine!...

Asistenţa se amuză.

Ajutoare de nepreţuit

— Pe mine m-ar interesa să aflu cum aş putea să dresez şi eu un câine, spuse Costin. Am acasă un pui de lup.

„Şi eu! Şi eu...” se mai auziră câteva voci.

— Când l-ai luat? Şi de ce? întrebă dresorul.

— L-am luat după ce am citit un articol din revista „Pentru Patrie” intitulat „Ajutoare de nepreţuit”.

— Aha... făcu Micu a înţelegere. L-am citit şi eu. Acolo sta scris că la o secţie de poliţie din Moscova există un detaşament de câini de serviciu de diferite rase, constituit încă din anul 1973. Mai mulţi cetăţeni din cartier au dorit să-şi dreseze câinii pentru intervenţii la diferite infracţiuni şi la prinderea infractorilor şi au cerut şefului secţiei de poliţie să le acorde sprijinul necesar...

— Cine sunt proprietarii acestor câini? întrebă Prâslea curios.

— Un inginer constructor, un fotograf, un fierar-betonist, un vânzător de chioşc etc., răspunse Costin.

— Cum s-ar zice... fondatorii, îl completă Micu. În prezent, acest „club” al sprijinitorilor cu câini ai poliţiei, a depăşit trei sute de membri.

— Ce bine! Ce bine! se bucură Ionuţ. Oare tot ce spune Costin e adevărat? întrebă el, privind spre Micu.

— Este foarte adevărat, confirmă dresorul. Detaşamentul există la secţia a 81-a de poliţie din Moscova. Dă frumoase roade... Câţiva tineri din detaşament s-au hotărât să-şi aleagă drept profesie munca de poliţist. Alţii, plecând în armată şi fiind repartizaţi la grăniceri, s-au gândit să ia cu ei şi câinii dresaţi, să vegheze împreună la fruntarii.

— Atunci mă înscriu şi eu... decretă Prâslea cu aer serios.

— Merge să te înscrii, dar nu cu un „câine electronic” ca al tău, zâmbi Micu. Trebuie unul de rasă...

— Nu vreţi să ne explicaţi câte ceva despre câinele dumneavoastră? interveni directoarea şcolii. Cred că ar fi interesant!

Strămoşii câinelui ciobănesc german

— De ce nu, fu Micu de acord. În felul acesta vom atinge şi calităţile necesare dresajului, care-l interesează pe Costin, psihologia dresurii câinilor şi multe alte aspecte. Voi începe cu câteva date interesante despre câini în general. Câinele este primul animal domesticit de către om. Astăzi ştim că nu există nici un trib care să fi fost atât de înapoiat, încât să nu-şi fi domesticit cel puţin câinele. Acesta a apărut în viaţa omului spre sfârşitul paleoliticului, în preajma mileniului al XVIII-lea î.e.n. De la domesticirea câinelui şi până la domesticirea principalelor animale a trecut o perioadă lungă. Porcul şi oaia au fost domesticite abia în perioada dintre mileniul al VIII-lea şi al VI-lea, iar boul şi calul şi mai târziu. Procesul de îmblânzire şi domesticire a animalelor, cu excepţia câinelui, a început o dată cu trecerea omului la viaţa sedentară. Primul pas, la prinderea animalelor vii, l-a făcut omul când a descoperit laţul şi a făurit capcana, una dintre principalele sale invenţii. Capcanele camuflate, ca şi lanţurile i-au dat omului posibilitatea să se apropie şi să stăpânească animalele vii.

Despre faptul că omul primitiv a avut în intimitatea lui câinele încă din epoca pietrei cioplite - treapta de mijloc a sălbăticiei - stau mărturie descoperirile făcute de arheologul Rütimeyer[1] la Bâle în locuinţele lacustre din Elveţia. Săpăturile arheologice au scos la lumină, alături de scheletul de câine şi oasele altor animale. Scheletele de câine erau întregi; unele din ele proveneau de la animale bătrâne, pe când oasele rămase de la alte vietăţi demonstrează că omul preistoric, care consuma carnea animalelor vânate şi spărgea oasele pentru a le suge măduva, nu consuma carnea de câine, ci ţinea acest animal pe lângă el şi casa lui.

— Ce interesant!... se entuziasmă Prâslea. Cine ori fi fost primii dresori de câini?

— Se ştie, spuse Micu. Primii şi cei mai buni dresori de câini au fost indienii Taruma din interiorul Guianei. Împreună cu indienii din America de Nord şi alţii, folosesc şi astăzi lupul pentru a ameliora rasa câinilor pe care-i cresc, mărindu-le astfel curajul şi rezistenţa.

— Foarte interesant... zise şi directoarea. Ne-aţi spus amănunte de preţ. Spuneţi-mi, vă rog, când a apărut specia Canis?

— Se admite că această specie, distinctă de speciile Lupus şi Vulpes, a apărut pe pământ înaintea omului, în epoca terţiară, răspunse Micu.

— Ce talie aveau? întrebă iarăşi directoarea.

— Intermediară între lup şi vulpe. Câinii din această epocă au devenit curând o forţă remarcabilă. Se băteau la fel de bine ca şi lupii, inclusiv în alergare, şi se lansau în urmărirea acestora când răpeau animalele mici. Pentru a

[1] Ludwig Rütimeyer (26.02.1825-2511.1895) paleontolog, zoolog şi anatomist elveţian.

îmbunătăţi rasa, galii au recurs la încrucişarea cu lupii. Mai ales pe malurile Rinului, în Alsacia şi Germania, unde acest metis câine-lup este stăpân; urmaşii lui s-au încrucişat între ei, după cum au dovedit ulterior experienţele marchizului de Beaufort în 1773; astfel s-a născut o rasă nouă. Apoi puţin câte puţin, pe măsură ce omul a devenit mai puternic, iar comunităţile mai bine organizate, paza turmelor era mai uşoară, proporţiile animalelor se reduc. Deja, pe mozaicurile de la Pompei, se regăseşte silueta familiară a câinelui ciobănesc german, pe care romanii l-au zugrăvit cel mai verosimil în urma expediţiilor în Germania.

— Deci înţeleg că acest câine până la urmă se trage din lup, interveni şi Prâslea în discuţie.

— Câinele ciobănesc german are totuşi alţi strămoşi mai siguri decât lupul, spuse Micu spre surprinderea lui Prâslea. Creaţia sa definitivă de astăzi este rezultatul unui amalgam de mai multe rase, care reies foarte vizibil pentru un zootehnician avizat.

Nici un copil nu-l mai slăbea din ochi pe Grind.

— Vom regăsi aceasta în aspect - coada înfăşurată ca la Spitz (Grand Loulou), guleraşul ca la Collie. Din anul 1887, când Bruger de Leomberg a prezentat pentru prima dată la expoziţia de la Stuttgart, sub numele de Wolfhunde, acest metis câine-lup şi până în anul 1891, când a fost fondat în Germania Clubul Ciobănesc German, zis şi clubul „Phylax”, a devenit cea mai importantă rasă canină. Primul câine înscris în cartea de origine a câinelui ciobănesc (Schäferhund Zuchtbuch) este născut în 1895 şi acesta s-a făcut în 1899, când Schäferhund Verein, fondată în acelaşi an, a pus principalele baze ale standardului. Aceasta este, deci, pentru germani şi în particular pentru Von Stephanitz, Walter Lang şi elevul său Arthur Meier, judecător de înaltă

clasă, un mare merit, aceea de a scoate rasa aceasta din necunoscut şi de a se lupta pentru a impune un animal semi-sălbatic, o capodoperă a naturii. Şi, care, după aceea, a adunat atâtea sufragii în expoziţiile canine. Germanii au fost foarte mândri de produsul lor şi l-au păzit cu străşnicie. Exportul de reproducători de rasă era interzis, rasa nefiind răspândită decât în văile munţilor Vosgi şi Pădurea Neagră, precum şi în câteva regiuni din sudul Germaniei. Când trupele aliate au intrat pe teritoriul acesteia, adică în 1918, soldaţii s-au minunat de frumuseţea acestui animal, aducând numeroase exemplare la casele lor. Aceştia au devenit roade ale prăzii, animalele care aduceau o mică fericire în toate ocaziile care au urmat. Mai avizaţi, englezii şi americanii au luat, plătind cu aur, cei mai buni reproducători. În Franţa, rasa a provocat un adevărat entuziasm. Denumirea - care nu suna prea bine în vremea aceea (ciobănesc german), s-a transformat în câine-lup, mai simpatic şi mai roman, sau în lup-alsacian, potrivit originii stabilite de Paul Mengin. Căpitanul Duncan a adus în S.U.A. un animal de o inteligenţă excepţională, care a devenit brusc ca o stea de cinema, entuziasmând mulţimea, iar Rintintin a contribuit la popularizarea sa mondială. Din păcate, când o rasă trezeşte admiraţia mulţimii, ea se popularizează în exces, devine modă. Aşa se întâmplă întotdeauna. Toată lumea voia un ciobănesc german. De aceea multe exemplare astăzi au fost crescute fără să se asigure cea mai mică selecţie; ele provin din reproducători de calitate inferioară, lipsiţi de nobleţe.

Costin şi ceilalţi copii care aveau acasă câte un pui de câine-lup se făcură mici-micuţi prin băncile lor.

— Ai văzut? îi făcu Prâslea semn lui Costin.

Se bucura, într-un fel, că el nu fusese păcălit. În schimb,

cu jucăria lui, cu „câinele său electronic”, îi păcălise el pe toţi...

— Nu trebuie să te simţi stânjenit, îl linişti Micu pe Costin. Şi nici ceilalţi copii care au acasă asemenea câini... Eu am să vă ajut să-i verificăm dacă au cu adevărat calităţi pentru dresaj. Cu cei care au, pornim la treabă!

Ropotul de aplauze al copiilor din sală însemna încuviinţarea lor.

— Nu te lăsa, nene Micu, îl alintă Prâslea, bucuros. Suntem echipă serioasă, nu glumă...

— Şi acum, dacă vreţi, să vă spun câte ceva despre psihologia dresurii câinilor, reluă Micu. Fără cunoaşterea acestei psihologii, un câine nu poate fi dresat. În sală se făcuse o linişte desăvârşită. Se întâmplă uneori să-i auzi pe unii spunând că există câini „proşti”. Îi califică astfel mai ales pe ogari şi pe dogi. Pentru că, spre deosebire de câinii ciobăneşti, care, după cum v-am spus, încă din cele mai vechi timpuri au trăit pe lângă om, ogarii erau ţinuţi izolat, prin coteţe de câini, şi nu veneau în contact decât cu îngrijitorul care îl hrănea o dată pe zi. Iar dogii erau ţinuţi în cazărmi şi folosiţi drept „câini cuirasaţi”.

— Cum adică? se şi înfiinţă Prâslea cu întrebarea.

— În antichitate, câinii aşa-zis „cuirasaţi” erau folosiţi în războaie. Li se acopereau spinarea cu o platoşă prevăzută cu o coasă care tăia picioarele cailor din tabăra vrăşmaşilor, reuşind astfel că pună pe goană „cavaleria” adversarului.

— Ce idee nemaipomenită! se minună Prâslea. Ce idee...!

Copiii începură a comenta şi ei, uimiţi.

— Să ne fie limpede că un câine nu este „prost”. El are însă un alt fel de a gândi, ceea ce îi îngreunează înţelegerea cu omul. Câinele ciobănesc se supune cel mai bine voinţei omului şi datorită convieţuirii sale mai strânse

cu acesta. După o pregătire corespunzătoare - din perioada în care este încă mic - se dezvoltă în el, tot mai mult, deprinderi şi reflexe care fac posibilă folosirea însuşirilor lor deosebite şi colaborarea cu omul. Nu trebuie însă să uităm că ei sunt lipsiţi de capacitatea unei înţelegeri mai profunde, că nu pot face analiza efectului pe care îl încearcă şi nu îşi dau seama de valoarea pe care o reprezintă activitatea lor pentru om...

— Ce de probleme! se miră Costin.

Mirosul câinelui poliţist şi alte enigme...

— Să revenim la calităţile câinelui ce urmează a fi dresat, urmă Micu. Pentru că nu toţi sunt buni de aşa ceva. În afară de originea câinelui, o importanţă cu totul deosebită o are mirosul. De felul în care îi este „educat” mirosul în primul an de viaţă depind reacţiile sale de mai târziu în faţa celor mai variate şi chiar ciudate fenomene. De miros îi vor fi condiţionate atitudinile şi în situaţii de supunere, şi în cele care i-ar cere indiferenţă sau, dimpotrivă, activitatea intensă. Un câine crescut într-o locuinţă, cu diferite mirosuri, se va pomeni, după un timp, cu simţul olfactiv neutralizat, tocit.

— Vedeţi, făcu Prâslea. La bloc nu sunt condiţii... de aceea nenea Micu s-a mutat cu Grind în cartierul nostru, la curte.

— Dezvoltarea simţului olfactiv la câine, continuă

dresorul, necesită exerciţii treptate, pe făgaşul urmelor, de la vârsta cea mai fragedă. Mai târziu, urmele vor deveni pentru el o pasiune şi nu va mai avea nevoie de un timp pregătitor. Perioada aceasta poate fi asemuită, într-un fel, cu anii în care copiii încep - încă de la o vârstă fragedă - să înveţe muzica sau limbi străine. Un câine care a fost neglijat în primul an capătă deprinderi nedorite, ce foarte greu mai pot fi înlăturate. Deseori se şi renunţă la el.

— Vai de mine! îşi exprimă Costin disperarea. Câinele meu are un an şi jumătate.

— E târziu! spuse Micu. Dar o să vedem. Trainica legătură cu dresorul se formează la vârsta la care el are doar 2-4 luni, astfel se dezvoltă instinctul de apărare în haită, aspect care se întâlneşte deseori şi în crescătorii.

— Dar dacă-i mai bătrân, nu se pot folosi metode speciale de dresaj? perseveră Costin.

— Nu, îi răspunse clar subofiţerul. Oricum, trebuie respectată o condiţie de bază: câinele nu trebuie niciodată lovit! Dresorul trebuie să fie ferm, dar în acelaşi timp blând. El trebuie să ştie să laude, dar să şi pedepsească numai cu glasul. Cheia succesului în dresarea unui câine poliţist este controlul glasului. Există trei tonuri principale ale acestuia. Tonuri la care câinele va şti să răspundă. Mai întâi tonul normal folosit pentru a da un ordin. Apoi, tonul blând, mai apropiat, folosit pentru a-l lăuda şi, în sfârşit tonul mai jos, dar sec, folosit numai spre a-l pedepsi. Registrele vocii îl impresionează negreşit! Condus la ele, va da rezultatele dorite. Cât de inutilă ar fi folosirea forţei! Un dresor bun reuşeşte numai prin răbdare şi toleranţă. El trebuie să aibă darul de a înţelege instinctele particulare ale câinilor, precum şi arta de a intui mişcările lor variate, de care să se ştie apoi sluji.

— Cum se începe dresajul unui căţel? întrebă Prâslea.

— După ce între dresor şi câine s-a creat o „sudură”, poate începe dresajul căţelului. Prin formele cele mai simple: joacă şi plimbare. Completate de o îngrijire bună şi de afecţiune. După aceasta urmează dresajul susţinut, gradat, care se desfăşoară în timp. Este alcătuit dintr-un şir de deprinderi, de reflexe condiţionate, ce se formează după o metodologie bine determinată. A nu se uita însă că formarea deprinderilor trebuie să urmeze aceleaşi legi la toate repetările. Altfel, activitatea nervoasă a animalului este profund perturbată. Apoi, adică, din pricina comenzilor complicate - vorbite şi neînţelese - neplăcutele nevroze! Deprinderile formate de-a lungul timpului trebuie reamintite, după aceea.

— Fireşte. Prin repetarea condiţiilor în care au fost formate, întui Tudor.

— Trebuie un antrenament susţinut! se auzi glasul lui Prâslea.

— Exact. Câinele ciobănesc german, de exemplu, face parte dintr-o rasă care se supune foarte bine nu numai unui anumit nivel de dresaj, ci şi perfecţionării şi specializării în diferite domenii ca: prelucrarea urmei de miros, depistarea stupefiantelor, depistarea cadavrelor etc.

— Ce câini folosesc alte ţări? se interesă Otilia.

— Americanii mai folosesc buldogi, iar australienii câinele Dingo. Cel mai bun rămâne însă ciobănescul german!

Standardul, testamentul şi.. flaconul de aspirine

— O să caut şi eu un alt câine care să poată fi dresat, spuse Costin. Pe cel de-acasă o să-l trimit la ţară. Are el treabă şi-acolo... Dar aş vrea să vă întreb care sunt datele standard pentru câinele ciobănesc german?

— Da, vă rugăm, se mai auzi o voce din sală. Mai mulţi vrem să ştim asta... Am făcut chiar şi o mică asociaţie. Ne-am convins, după cele ce ne-aţi mai spus dumneavoastră, că nu orice câine ciobănesc este bun pentru dresaj. Nu vrem să mai luăm orice corcitură care seamănă cu câinele-lup...

— De ce nu, se arătă Micu binevoitor şi plăcut impresionat că tot ceea ce povestise copiilor la ultima întrunire dădea roade. Cu ocazia primei reuniuni chinologice, începu el, ţinută în anul 1893 la Frankfurt pe Main, Ferein für Deutche Schäferhund (al cărui sediu actual este la Berlin) au fost precizate datele standardului privind câinele ciobănesc german. Deciziile luate aici au fost modificate la Heidelberg, în 1901, apoi la Köln în 1909 şi, în sfârşit, în şedinţa de la Wiesbaden, de la 5 septembrie 1939, de când dăinuie standardul actual, admis de regulamentul Federaţiei internaţionale de chinologie. Concluzia: câinele ciobănesc german are proporţii armonioase, un corp alungit, foarte musculos, omogen, fără grăsime, alură suplă şi degajată, reacţiile sunt ale unui animal vioi şi inteligent.

În timp ce subofiţerul povestea, privirile copiilor erau îndreptate numai la Grind.

— Talia sa la greabăn este de 55-60 cm pentru femele şi 60-65 cm pentru masculi. Aceste dimensiuni pot fi evaluate la măsurătoare, când părul este lins şi urmează o linie verticală mergând de la greabăn la sol în trecere în lungul cotului. Lungimea corpului poate fi superioară cu 1/10 din înălţime, lungime importantă ce favorizează adesea dezvoltarea spinării, care este rectiliniu sau uşor înclinat spre spate, fără ca prin aceasta partea din spate a genunchilor câinilor să fie îndoită. Greutatea de 28 de kg este minimă pentru femele şi nu poate depăşi 35 de kg pentru masculi. În unele ţări, mai ales în Franţa, rasa a cam fost stricată din snobism... Dar germanii au ştiut să obţină o rasă pură - câinele ciobănesc german cu siluetă uşoară şi plăcută, de ogar, care nu mai are nimic din ruda muncitoare, strămoşul ciobănesc simplu. Să vă descriu puţin capul unui alsacian. Este proporţional cu talia câinelui; văzută din faţă fruntea apare uşor bombată cu o linie mediană foarte puţin pronunţată, aproape inexistentă. Arcadele zigomatice se rotunjesc uşor, fără a fi pronunţate. Linia superioară a craniului merge coborând de la urechi până la trufă, uşor-uşor, fără vreo adâncitură prea accentuată. Botul se termină în formă de con, iar buzele bine închise. Pe fălcile puternice incisivii s-au adaptat în foarfece fără prognantism inferior sau superior. Lungimea luată de la trufă la ochi este egală cu acea luată de la ochi la vârful craniului.

— Dar urechile? Ce ne poţi spune despre urechi, nene Micu?

— Exprimând prin diversitatea mişcărilor, sentimentele care agită animalul, urechile sunt de o mărime mijlocie, largi la bază, plantate înalt, uşor divergente. Le poartă şi le dirijează spre înainte, vârfurile lor sunt foarte ascuţite. Noii

născuţi şi căţeii tineri au urechile lăsate, până la vârsta de 4-6 luni, câteodată şi mai mult, 11 luni. Corecţia, adică redresarea urechilor căzute, determinată de o slăbire a muşchilor occipito-auriculari, nu cedează decât rareori la tratamentul antirahitic făcut raţional.

— Aşa era al meu, spuse un alt băiat din sală! pe nume Dan.

— Ochii de o mărime mijlocie, în formă de migdală, sunt bridaţi înspre spate, trădând astfel influenţa lupului, strămoşul rasei. Ei dau o expresie vioaie şi inteligentă, dar suspicioasă şi reţinută în faţa unui străin. Lumina lor întunecată intensifică şi licărul de inteligenţă ce iluminează întreaga înfăţişare a unui ciobănesc german.

— Foarte interesant, observă, cu glas tare, acelaşi Dan. Al meu avea nişte ochi mari, bulbucaţi, ca în desenele animate, continuă el spre hazul copiilor.

— Acum câte ceva despre grumaz şi trunchi, urmă conductorul. Grumazul este puternic, cu muşchi bine dezvoltaţi, de lungime mijlocie. El se uneşte cu un umăr foarte oblic, legat de un piept profund şi nu prea larg. Marginea inferioară a pieptului duce până la nivelul coastelor, iar pântecele este foarte moderat. Linia superioară a spatelui, riguros dreaptă, merge înclinată regulat dar uşor, asemenea unui pupitru, spre o crupă lungă şi slab înghiţită. Reamintesc aici că lungimea: unghiul scapulo-humeral, vârful fesei, poate trece de 1/10 din înălţimea la greabăn. Câinii scurţi la trup, înalţi pe picioare sunt îndepărtaţi.

— La asta nu m-am gândit niciodată, recunoscu Costin.

— Eliminarea aceasta se face pentru că supleţea necesară câinelui este dată de forţă şi de unghiul bun al trenului posterior. Coada este acoperită cu un păr puţin mai

lung decât cel de pe trup. Ea cade până la baza părţii din spate a genunchilor: extremitatea formează totdeauna un cârlig lateral. Când câinele este liniştit, ea este purtată în curbă domoală. Pentru animalul excitat, coada se ridică, dar ea nu trebuie să depăşească verticala unde este prinsă la spate. Câinii se nasc uneori cu coada scurtă; rectificarea chirurgicală a unei deviaţii neînsemnate a cozii nu este admisă de juriul niciunei expoziţii. Totuşi un lucru trebuie menţionat: dacă operaţia este făcută cu abilitate, câinele nu va purta nici o urmă vizibilă. Operaţia estetică este, de altfel, uşoară; de pe urma ei nu rămâne nici o cicatrice. Bineînţeles, modelul de coadă rectificată nu mai are graţia şi supleţea unei cozi, se simte intervenţia.

— Nici mie nu-mi plac câinii cu coada scurtă, spuse Prâslea. Seamănă cu mieii... Şi-apoi cum să-şi mai arate bucuria cu o coadă prea scurtă?

— Aşa este, confirmă şi Costin. Coada nu poate fi transplantată.

— Şi acum să ne ocupă puţin şi de membre: forma şi orientarea membrelor sunt esenţiale pentru obţinerea unui mers liber şi înclinat, mers de lup. Se spune că un câine bine făcut merge în aşa fel, încât poate purta pe spatele său un vas plin cu apă fără ca acesta să se răstoarne. Lucru posibil numai dacă animalul are umerii bine plasaţi şi un trup bine proporţionat. Plasarea umerilor nu are atâta importanţă cât are dispunerea antebraţului, care trebuie să aibă o verticală bună, groasă, musculoasă în partea superioară, prelungită printr-o linie relativ scurtă şi care nu se îndepărtează decât puţin de la verticală. Înainte de a fi terminat procesul de creştere, este bine să nu se execute cu câinele salturi, întrucât se poate provoca o prea mare deschidere a articulaţiei carpiene. Coapsa, văzută dintr-o

parte, este plasată oblic în raport cu lungimea tibiei corespondente şi va fi lungă, largă, musculoasă. Lungimea gambei, raportată în general la partea din spate a genunchiului, dă o verticală pornită dinspre vârful fesei. Partea din spate a genunchiului este puternică, uscăţivă, cu o bună orientare pe verticală, nici prea aproape nici prea departe de sol. Labele sunt rotunde, scurte, cu degete bine strânse, ca la piciorul de pisică. Unghiile, în general de culoare închisă, sunt scurte, solide, permiţându-i să se scarpine. Pintenii se află întotdeauna la membrele posterioare, adesea sunt cu dubii. Într-adevăr, aceasta dovedeşte că alcătuirea tipică a scheletului membrelor inferioare (posterioare) ale mamiferelor comportă prezenţa a 5 degete, excepţie fiind cazurile de sudură sau întârziere în dezvoltare. Anomalia se transmite ereditar. Se găsesc încă familii de câini cu pinteni. Acestea atestă existenţa unei gene dominante variabile; nu se exprimă la o generaţie dar se poate exprima la următoarea, urmând astfel legile lui Mendel.

— La ce-i foloseşte pintenul? întrebă Ionuţ.

— Utilizarea lui a fost mult discutată. Potrivit teoriei lui Pastrone, un crescător italian, el ar fi servit de frână; la câinii de munte, unghia se agaţă. Megnin, care a făcut cercetări în domeniul acestei rase, susţine că pintenul sporea suprafaţa de sprijin a piciorului nevoit să calce prin zăpadă sau mirişti, cum ar fi ciobănescul de Brie. Totuşi, părerea majorităţii cercetătorilor în materie este că pintenii dăunează echilibrului, stingheresc animalul în anumite momente, astfel încât dacă uneori se forţează să meargă repede capătă o alură obosită şi dizgraţioasă pentru un câine. Mai mult decât atât, degetul acesta se poate rupe prin prinderea în gratii, mărăcini, provocând astfel răniri

grave. S-a semnalat un caz mortal prin hemoragie în cursul unei probe de pistă. La ciobănescul german pintenul nu constituie un cusur. Dar, pentru motivele pe care le-am arătat, este recomandabil, ca el să fie îndepărtat la puţin timp după fătare, a doua sau a trei zi...

— Dar culoarea câinelui? Cum este bine să fie?

— Există câini negri, gri-cenuşiu, gri-fer, roşiatici, maron. Petele albe pe piept sau labe sunt admise, ca şi firicelele închise, pe fond clar. Culoarea clasică este cea asemănătoare cu a lupului - păr deschis la bază şi negru la vârf. Spatele, pieptul şi extremitatea cozii au o tentă foarte închisă, apoi culoarea se deschide progresiv spre coaste şi peste partea inferioară a trupului. La rasa ciobănesc german părul scurt este... şi mai scurt. El trebuie să fie lin. Urmează o a doua categorie de păr cel foarte stufos, care creează animalului o deosebită rezistenţă la intemperii. Părul este relativ scurt pe cap, pe faţa anterioară a picioarelor şi a labelor.

— Şi eu am să-mi cumpăr un câine ciobănesc german, se auzi glasul încântat al lui Rică. O să mă ajuţi matale să-l dresez, nene Micule? Te rog!

— De ce nu, acceptă Micu. Apoi în glumă. Dacă o să-i laşi şi ceva bani moştenire, banii tăi de puşculiţă, atunci o să fie un câine fericit...

— Cum adică?... pufni Prâslea în râs.

— Să vă povestesc un caz, zâmbi subofiţerul. În faţa unei situaţii foarte dificile, fără precedent în materie testamentară, s-au aflat o bună bucată de vreme nişte jurişti din Basel. Ştiţi unde-i oraşul Basel. În Elveţia. „Doresc ca iubitul meu Tasso - scria în testamentul Marthei Ranft - să nu ducă lipsă de nimic până la sfârşitul vieţii”. Ea lăsa sus-numitului „Tasso” o avere de 1,5 milioane franci

elveţieni. Toată încurcătura - pentru jurişti - şi totodată indignarea - pentru opinia publică - a apărut când s-a aflat că numitul Tasso era, de fapt, câinele bogătaşei.

— Nemaipomenit!

— Încă una şi gata, vă lăsăm, stărui Prâslea.

— Bine, se învoi plutonierul Micu. Zece poliţişti înarmaţi, şase patrule motorizate şi o echipă cu câini dresaţi au declanşat o vastă operaţiune de urmărire, în pădurile din jurul oraşului finlandez Uusilaarlepyy, pentru a-l prinde pe hoţul ce intrase într-o farmacie. A fost prins de câini poliţişti. Era vorba de un bărbat de 48 de ani, care comisese spargerea pentru a-şi procura... un flacon de aspirine. L-a împins la fapta aceasta - a declarat el la interogatoriu - o migrenă insuportabilă. Care, după cum s-a văzut, a dat apoi serioase dureri de cap poliţiştilor.

— Drăguţă... Foarte drăguţă!... se auziră glasuri în sală.

Teste şi mistere

— Am auzit o întâmplare care m-a uimit, spuse Otilia. Se pare că un câine a străbătut o distanţă uriaşă pentru a-şi regăsi stăpânul. Şi l-a găsit. Cum a putut?

— Aşa cum l-a găsit şi Grind pe Codruţ, răspunse Micu în glumă. Sensibilitatea mirosului, adică cea olfactivă a câinelui este excepţională! Cercetătorii nu i-au găsit o explicaţie ştiinţifică nici până acum... Deocamdată, ei se mulţumesc să consemneze rezultatele absolut senzaţionale ale unor experienţe. Astfel, în urma unor cercetări efectuate la Institutul Pavlov, cunoscutul savant sovietic Mîşnikov a

ajuns la concluzia că un singur degetar cu amoniac... vărsat într-un miliard de metri cubi de apă poate fi sesizat de către un câine.

— Cam de când se cunoaşte simţul acesta al câinelui? se interesă Costin.

— Naturalistul englez Romanes a efectuat, încă din anul 1887, unele teste tocmai pentru a putea argumenta ştiinţific incredibilele isprăvi ale câinilor de vânătoare.

— Ne explici şi nouă un test din ăsta, nene Micule? îl rugă Prâslea.

— De ce nu... Însoţit de 11 vânători, dispuşi în şir indian şi călcând fiecare pe urmele celuilalt, Romanes a străbătut astfel câteva sute de metri. Apoi, primii cinci au cotit-o la dreapta, iar ceilalţi, la stânga. După ce ambele grupuri au mai înaintat, dar în direcţii diferite, alte câteva sute de metri, s-au oprit şi s-au ascuns. De la punctul de plecare al pistei comune a fost lăsat apoi liber şi câinele de experienţă.

— Şi ce s-a-ntâmplat? întrebă, nerăbdătoare Otilia.

— Obişnuit să-şi urmeze stăpânul, câinele s-a dus, fără să ezite, la grupul în care se afla acesta.

— Nu prea înţeleg, se necăji Otilia. Animalul urmează mirosul încălţămintei, ori se orientează după mirosul specific difuzat de corpul omului?

— Pentru a limpezi misterul, îi răspunse Micu, savantul britanic a încălţat nişte ghete străine, apoi altele absolut noi. În ambele cazuri, câinele a rămas în expectativă. S-ar fi zis că animalul se ghidează după mirosul corpului. Pentru a fi şi mai sigur, Romanes a parcurs drumul desculţ. De data aceasta, surpriza a fost totală: animalul nu şi-a mai putut recunoaşte stăpânul după miros!

— Bine, bine, făcu Prâslea, dar atunci cum l-a prins Grind

pe mister „Lulea”? Că şi el schimbase pantofii cu ai lui... „Pământ de flori”.

— Grind nu este un câine de vânătoare, ci unul poliţist! îi răspunse Micu, spre veselia copiilor. După câteva decenii, continuă subofiţerul, un alt englez, Brogh, şi, aproape concomitent, germanul Most au reluat cercetările. Acesta din urmă a construit o roată metalică mare, pe a cărei circumferinţă a fixat „picioare” de lemn încălţate în piele, pânză, sticlă etc. A lansat apoi roata pe o pantă, pentru a crea piste asemănătoare cu cele umane, dar inodore. Most a constatat că animalele de experienţă au urmat, fără şovăială, urmele ciudatului său instrument. Sau, poftim, încă un test bogat în semne de întrebare: cercetătorul francez Jacques Cornudet a străbătut pe jos o anumită distanţă, după care şi-a continuat drumul instalat într-un scaun suspendat pe un cablu. Drumul său nu a putut fi urmat de câinele său pe care-l crescuse de mic, decât până la punctul de urcare în „telescaun”. Toate experienţele acestea, cu rezultate atât de neaşteptate, conduc spre ideea că în simţul de orientare al câinelui trebuie admisă şi intervenţia unui alt mecanism în afară de cel al mirosului.

— Fenomenal! spuse Otilia. La asta nu m-aş fi gândit niciodată. Care să fie oare mecanismul?

— Greu de spus, fu Micu de părere. Dar să mai venim cu câteva exemple. Se ştie că un câine lup, de vânătoare sau ciobănesc, ori unul aşa-zis „de casă” recunoaşte un obiect atins de stăpân chiar şi după câteva ore. Dar de necrezut este faptul că el nu-şi cunoaşte stăpânul dezbrăcat şi nici pista parcursă de el desculţ; ia drept stăpân pe un străin îmbrăcat în hainele acestuia şi tratează stăpânul ca pe un străin, dacă poartă cumva haina de împrumut; îl protejează aşadar pe străinul îmbrăcat în hainele stăpânului, acesta

din urmă devenindu-i adversar...

— Parcă nu-mi vine a crede, sări Prâslea. Adică şi dumneata poţi să păţeşti la fel? Dacă un hoţ îţi ia hainele...?

— Da, zise Micu, însă în cazul meu mai trebuie o condiţie să nu-mi mai recunoască Grind vocea! Un câine poliţist nu uită vocea stăpânului său niciodată, chiar dacă este îmbrăcat în hainele unui vagabond! Exemplul unui astfel de câine bine dresat, care îşi iubeşte nespus stăpânul, îl întâlnim şi în mitologie. Vă aduceţi aminte de câinele lui Ulise? De Argos...?

— Da, chiar, făcu Tudor. Deşi Ulise era îmbrăcat în cerşetor, câinele i-a recunoscut vocea! Chiar după douăzeci de ani! Pe urmă a murit liniştit...

— Toate acestea ne demonstrează, încheie dresorul, că ceea ce cunoaşte câinele în stăpân nu este doar mirosul corpului impregnat în haine. Am văzut cum se comportă câinii în diverse situaţii. Misterul adulmecării de către patruped a unei persoane, obiect sau substanţă rămâne încă nelămurit. Ce am putea spune despre modul în care Grind a adulmecat urma lui Codruţ? Ştim ceva...? Nu ştim nimic! Cert este că atunci când omul va dezlega acest mister, va face ca animalul - şi aşa credincios - să-i devină şi mai folositor.

Fidelitate până la moarte...

— Nu înţeleg de ce se folosesc în vorbire atâtea expresii în care întâlnim cuvântul „câine” spus în fel şi chip? întrebă Otilia.

— Ai dreptate, aprobă Micu. Sunt destule, de exemplu: „vreme câinoasă”, „câinii latră - şatra trece”, „câinele care latră nu muşcă”, „ce câine eşti”, „viaţă de câine”, şi, mă rog, altele, în care cuvântul nu este la fel de bine cumpănit ca, de pildă, într-o altă expresie: „credincios ca un câine”. Ei bine, în legătură cu acest dicton, un foarte erudit cunoscător al vieţii acestor animale mi-a relatat o întâmplare cu tâlc. Un ins oarecare avea un câine bătrân, care abia se mai ţinea pe picioare. Arăta atât de jalnic, încât s-a hotărât să scape de el...

— Ce urât din partea lui! se supără Prâslea.

— Era urât, într-adevăr... Oameni între oameni, asta-i, ce să facem. În sfârşit, ca să scape de bietul câine, a urcat pe nişte stânci; jos, în prăpastie, apă. A luat câinele în braţe şi l-a aruncat cât a putut de departe...

— Ce mizerabil! nu se lăsă Prâslea.

— Numai că, din smucitura aceea, continuă Micu, şi-a pierdut şi el echilibrul şi a căzut în acelaşi loc.

— Bravo! Aşa-i trebuia, se auziră câteva glasuri.

— Nu ştia să înoate. După nu puţine scufundări şi reveniri la suprafaţă, s-a pomenit tras către mal. Când şi-a revenit, într-un târziu, pe stâncile de lângă el bătrânul câine zăcea ţeapăn cu dinţii încleştaţi în ţesătura hainei de care îi trăsese... Cunoaşteţi vreun alt fapt de mai înaltă fidelitate[1]?

În privirile umezite ale copiilor se citea emoţia...

— Spune-ne acum ceva ca să ne mai descreţim puţin frunţile, rupse tăcerea Piedone, mişcat şi el de întâmplarea istorisită.

— Hai, să vă fac plăcerea, se învoi Micu. Începem cu câteva pilule...

---

[1] *Semper fidelis* (lat.) - întotdeauna credincios.

Pilule cu haz

— O doamnă mai în vârstă, ţinând de zgardă o căţeluşă - zâmbi subofiţerul - s-a adresat astfel unui şef de gară: „Când soseşte următorul tren dinspre nord?” „La 10,40”, i-a răspuns şeful de gară. „Dar, dinspre sud?” „La 11,43”. „Dinspre vest?” „La 12,10”. „Acum cât este ora?” „Nouă fără un minut”. „Hai, Fifi! s-a adresat ea atunci căţeluşei. Putem traversa în linişte calea ferată...”

Buna dispoziţie se înstăpânise din nou în sală.

— Spune-o şi pe cea cu jandarmii din Belgia, îl îmbie „comisarul”.

— Mai de mult au avut loc în regiunea Fourons din Belgia unele incidente legate de frecventele divergenţe dintre cele două comunităţi lingvistice: franceză şi flamandă! Jandarmii de origine flamandă din această regiune au asmuţit câinii de serviciu asupra manifestanţilor francofoni; unul dintre ei a fost rănit. Ulterior, ministrul de Interne a justificat astfel intervenţia jandarmilor: „Câinele se afla în legitimă apărare!”.

— Bună, bună de tot, râse Prâslea. Mai vrem! Mai vrem, nene Micu!

— Un cetăţean, intrând în curtea unui gospodar ca să-l anunţe ceva, a fost muşcat de câinele acestuia. Plângându-se stăpânului, acesta a ridicat din umeri şi i-a răspuns: „Acum, eu ce să fac?! Muşcă-l şi dumneata, că aşa i-ar trebui!”

— Da’, ce putea...!!

— Un câine poliţist a văzut la o poartă inscripţia „câine rău”. Curios să vadă cum arată un asemenea confrate, câinele poliţist a intrat în curte. Aici, spre surprinderea lui, a

dat peste un câine micuţ, care, de frică, s-a băgat iute în cuşcă. „De ce ţi-a pus la poartă inscripţia câine rău când tu arăţi cum arăţi?” l-a întrebat, în limba sa câinele poliţist. „Pentru că nu am băut tot lăpticul...” a răspuns cu sfiiciune căţelul de curte.

— Foarte bună! aprecie Prâslea încântat la culme. Mai vrem...!

— Un om trece pe stradă. Dintr-o curte un câine se repede la el cu lătrături furioase. Omul fuge pe trotuarul de vis-a-vis. Acolo un trecător îi zice: „Ce te sperii aşa, omule? Nu ştii proverbul? Câinele care latră, nu muşcă!” La care omul îi răspunde filosofic: „Ba eu îl ştiu, dar câinele...?!”

— De n-am uita snoavele astea. Nu vă plac, copii?... Ba da, ba da... m-ai întrebi? ar trebui să le scriem pe un colţ, Prâsleo!...

— Aşa o să facem, consimţi Ionuţ.

— Doi prieteni discutau, urmă Micu. „Mi-am pierdut câinele şi nu ştiu ce să fac?” zise unul. „Dă anunţ la mica publicitate”. „Degeaba, ce, câinele ştie să citească?... „

— Ha, ha. Nu ştia, săracul...

— Un francez şi-a pierdut câinele la care ţinea foarte mult. A dat anunţ la un ziar, promiţând 1.000 franci recompensă găsitorului. La cinci minute după ce a predat redacţiei textul s-a întors pentru completare. Dar nu a mai găsit în redacţie decât o femeie de serviciu. Salariaţii plecaseră, în frunte cu directorul. „Unde au plecat aşa cu toţii?” a întrebat omul mirat. „Pe străzi, domnule, să vă caute câinele... „

— Grozavă! Grozavă! se auziră glasurile copiilor.

— Alţi doi prieteni discutau: „O fi adevărat ce se vorbeşte cum că există câini mai deştepţi decât stăpânul lor?” „Da, aşa este, fu de aceeaşi părere al doilea, chiar eu am avut

unul...”

— Ha, ha, ha. Desigur, glumă...

— „În ce mă priveşte, a continuat al doilea prieten, nu poţi să-ţi închipui ce câine nătărău am! Dacă îi cer, dimineaţa, să-mi aducă papucii se repede ca nebunul la bucătărie şi-mi face cafeaua... „

— Cam gogonată! sări Otilia.

— Păi, dacă e glumă! i-o întoarse Prâslea. Mai spune-ne, te rugăm, una cu câinii care... discută între ei.

— „Sunt cel mai bun dulău din câţi au fost vreodată”, zice mândru un patruped din aceştia. „Nu am muşcat niciodată pe nimeni.” Apoi, gândindu-se puţin, adăugă: „Bineînţeles, în afară de cazurile când eram în legitimă apărare...”

— Ei, dar acum, doar câteva încă, nene Micule, te rugăm!

— Un bătrân ciocăne la uşă: „Spuneţi-mi, vă rog, aici este spitalul pentru câini?” „Nu, locuinţa unei cântăreţe!” „Mă scuzaţi, nu văd bine, mă conduc mai mult după auz...”

— Biata... cântăreaţă! se amuză Otilia.

— Un tată merge cu băieţelul său pe stradă. La un moment dat, trec pe lângă un buldog. „De ce te strâmbi şi scoţi limba la câine?”, întrebă sever tatăl. „Păi, el a început, nu eu!...” Un trimis american, călătorea în Anglia într-un tren foarte aglomerat. O femeie cam trupeşă ocupa, dimpreună cu câinele ei, toată banca. Turistul a rugat-o politicos să dea câinele jos, dar femeia i-a răspuns: „Lasă-mi câinele în pace!” Turistul a căutat ce a mai căutat, dar n-a găsit nici un loc în altă parte şi s-a reîntors. Încercând să vorbească din nou cu stăpâna câinelui, aceasta i-a retezat-o: „V-am spus să-mi lăsaţi câinele în pace!” Exasperat, americanul a deschis fereastra, a aruncat câinele afară şi apoi s-a aşezat. A fost un moment de stupefacţie, după care un englez mai în vârstă, care stătea pe cealaltă

banchetă şi-a ridicat ochii de pe ziar şi a spus: „Dumneavoastră, americanii, mă amuzaţi foarte mult. În primul rând mâncaţi ţinând furculiţa în altă mână decât ceilalţi, conduceţi maşina pe cealaltă parte a drumului, iar acum aţi azvârlit pe fereastră alt câine decât cel care trebuia”.

— Ha, ha, râse Tudor. A aruncat un alt... bubico, ce mai!

— Ei, dar să vă spunem una cu un filozof, îşi urmă plutonierul Micu firul povestirii. Întorcându-se acasă, într-o seară de iarnă, după ce vânase o zi întreagă, filozoful Leibniz văzu cum câinii de vânătoare, aproape îngheţaţi, renunţaseră foarte repede la mâncare, pentru a se întinde care mai de care pe duşumea cât mai aproape de sobă. Unul dintre câini, însă, mai puţin sprinten - de, era bătrân, săracul - mâncă liniştit, apoi veni şi el aproape de foc dar nu mai găsi nici un locşor unde să se întindă. Filozoful se miră cum animalul se resemnează atât de repede că se culcă totuşi departe de dogoarea atât de îmbietoare a focului. Dar, deodată, câinele începu să latre cu forţă, repezindu-se cu paşi sprinteni spre uşă. Ceilalţi câini săriră şi el să-i ţină tovărăşie. Dar abia îşi părăsiseră potăile locurile lor de lângă sobă, că dulăul se retrase uşor şi îşi alese un culcuş bun, aproape de foc. La uşă nu era, bineînţeles, nimeni.

— Frumoasă întâmplarea! se minună Otilia. Vă rugăm să ne mai povestiţi câteva întâmplări din acestea. Ne plac mult de tot.

— Vă rugăm... Vă rugăm, se umplu sala de glasuri.

De la accidente la câini... melomani

— Bine, se învoi subofiţerul. Ştia că întâmplările cu câini încântă copiii. Dar numai câteva, se arătă el hotărât.

Poliţia franceză din Le Havre a descoperit că cetăţeanul Jean Marie Devaux a fost împuşcat de câinele său.

— E posibil aşa ceva? se miră Ionuţ.

— Veţi vedea îndată. Ei bine, plecând la vânătoare Devaux şi-a aşezat puşca pe locurile din spate ale maşinii unde stătea şi câinele său credincios. La destinaţie, când Devaux a deschis portiera din spate, câinele a sărit din maşină, dar a lovit cu laba trăgaciul puştii. Arma s-a descărcat, curmând viaţa stăpânului.

— Bietul, câine, n-a avut nici o vină, se tângui Prâslea.

— N-a avut, fireşte, dar se pare că accidentul lui Devaux nu este singurul. În oraşul danez Hörshlom, jucându-se cu puşca stăpânului său, un ogar a apăsat cu laba pe trăgaci. Încărcătura a ţâşnit, rănind vânătorul. Operaţia de extragere a alicelor, făcută la spital nu a fost nici uşoară nici plăcută. Dar supărarea vânătorului a trecut, de parcă nici n-ar fi fost, când, la întoarcerea sa acasă, credinciosul animal l-a întâmpinat cu o bucurie greu de exprimat în cuvinte.

— Cred şi eu... Bineînţeles... comentă cu glas tare copiii.

— Stuart Smale, un englez de 14 ani, cuprins de un acces de furie, s-a răzbunat pe câinele său. Dar într-un mod original. L-a... muşcat de ureche! Muşcătura a fost atât de serioasă, încât veterinarul, chemat în grabă a trebuit să recurgă la copci. Un tribunal din Bristol l-a condamnat pe tânăr la o amendă de 16 lire sterline. Reprezentantul local al societăţii regale pentru împiedicarea oricăror cruzimi faţă

de animale şi-a exprimat dispreţul faţă de pedeapsă, după părerea sa, prea blândă, prin comentariul: „E o ruşine”...

— Avea dreptate. Dar ce-o fi avut tânărul acela cu bietul câine? se miră Tudor.

— Ştiu şi eu? răspunse evaziv Micu. Dar ascultaţi un alt caz. În Franţa, un câine de vânătoare şi-a înfipt colţii nu într-un iepuraş, ci într-un... avion (de vânătoare)! Asta s-a întâmplat pe aeroportul Salieres - Sardieres, din zona Alpilor. Câinele alerga cu râvnă mare un iepure şi l-ar fi prins, fără îndoială, dacă între urmărit şi urmăritor nu s-ar fi interpus un avion, care tocmai ateriza. Iepurele a scăpat, iar câinele s-a pomenit năpustindu-se asupra „zburătoarei” metalice. Drept urmare, potrivit afirmaţiilor făcute de către autorităţile aeroportului, avionul a deviat de pe pistă, suferind grave avarii.

— Cine a mai auzit aşa ceva. Câine... vânător de avioane! Straşnică întâmplare! se auzi iarăşi glasul micului „detectiv” Ionuţ.

— Roboţii dotaţi cu auz, cu văz şi chiar cu darul vorbirii, au devenit destul de banali, continuă Micu. O firmă din Marea Britanie, firma de automobile „Austin River”, a realizat un robot cu „nas” electronic. Noul robot este folosit la verificarea caroseriilor auto închise ermetic.

— Dar nu cred că un robot poate fi comparat cu nasul unui câine poliţist! sări Tudor.

— Nici măcar la amprente, îl aprobă Micu. Specialiştii afirmă că aşa cum nu pot exista două persoane cu aceleaşi amprente digitale, tot astfel nu există două amprente asemănătoare ale nasurilor câinilor.

— Vasă-zică Grind are şi el „amprenta” lui... numai a lui! se bucură peste măsură Prâslea.

— Fireşte. Ascultaţi acum ce inovaţie a introdus în branşă

proprietarul unui hotel parizian. El a îngăduit clienţilor săi să aducă cu ei şi câinii. Aceasta pentru că - după cum indica un aviz afişat în holul hotelului cu pricina - câinii nu-şi lustruiesc pantofii cu draperiile, nu se şterg cu faţa de masă, nu colecţionează linguriţe, nu iau prosoapele şi săpunurile drept suveniruri, sunt gentili cu oamenii de serviciu şi nu aduc cu ei decât clienţi buni.

— Aşa este...

— Un lustragiu parizian a devenit foarte cunoscut când s-a aflat că el îşi dresase câinele să murdărească anume încălţămintea trecătorilor; în felul acesta el aducea mai mulţi clienţi stăpânului său.

— Isteţ lustragiu! exclamă Otilia.

— La fiecare 12 ore, pântecele câinelui boxer Fundge, din oraşul englez Shrewsbury, emitea o melodie a cunoscutului compozitor de jazz, Glenn Miller. Un veterinar l-a scăpat, în sfârşit, pe bietul animal de pacoste. L-a operat, recuperând totodată ceasul electronic muzical ce aparţinuse stăpânului său, ceas pe care animalul în joacă, îl înghiţise în urmă cu... 13 ani!

— Sărmanul câine, devenise meloman fără voia lui.

— Un alt câine, meloman în felul lui, a existat şi în Bucureşti.

— Adevărat? se arătă Prâslea surprins.

— Da, Ionuţ. La 14 mai 1865, a avut loc un concert, în sala Slătineanu. El s-a desfăşurat cu sprijinul binevoitor al poliţiei. A concertat atunci violonistul Louis Volange. Pe la jumătatea concertului, a pătruns în sală un câine întrerupându-l pe artist în mai multe momente, cu schelălăieli şi chiar cu urlete. A fost nevoie de intervenţia poliţiei pentru evacuarea câinelui şi pentru potolirea zarvei. Dar să înţelegem un lucru: Sala Slătineanu, aflată pe Calea

Mogoşoaiei - cam în locul unde este astăzi Edgar Quinet (deci lângă Capşa) - îşi trăia pe atunci ultimii ani; ajunsese o dărăpănătură, nu altceva, astfel că nu-i era prea greu chiar şi unui câine să pătrundă printre staluri, până în faţa scenei, ca să-şi manifeste în felul său, fireşte, părerea despre melodiile cântate...

Salvaţi de la moarte...

— O altă întâmplare, spuse Micu, în timp ce copii se amuzau, priveşte de această dată un „erou" pozitiv. În sală se făcu imediat linişte... Ea s-a petrecut într-unul din cartierele mărginaşe ale oraşului Napoli. O întâmplare de neuitat, prin vâlva ei, în toată Italia. Giusseppina Sandrelli, mama a două fetiţe, Patrizia, 6 ani şi Emilia, 3 ani, dar care îl aştepta şi pe al treilea, pregătea masa de prânz pentru familia sa. O locuinţă modestă, de cartier mărginaş, în care locuiau nu mai puţin de 12 membrii ai familiei. Cele două fetiţe dormeau în casă. La un moment dat, s-a declanşat, de la maşina de gătit, un incendiu puternic. În curte, în lanţ, câinele lor Rocky. La ţipetele disperate ale mamei care îşi striga fetiţele aflate în casă - focul violent îi bara calea spre locuinţă.

Rocky şi-a rupt, printr-un imens efort, legăturile şi a pătruns în flăcări în casă. După câteva minute, câinele-lup a revenit în curte, purtând-o pe micuţa Emilia. În învălmăşeala aceea nu s-a observat că cealaltă fetiţă, Patrizia izbutise singură să se salveze, printr-o uşă din spate. De unde să ştie asta? El s-a smuls din mijlocul

oamenilor care îl înconjurau, încercând să-i stingă smocurile de foc aprinse şi, din nou, s-a năpustit în casă, în căutarea Patriziei, care se afla însă în adăpost. Focul s-a extins cu repeziciune, iar la venirea pompierilor casa nu mai era decât o ruină fumegândă... Acolo au găsit şi cadavrul câinelui Rocky, în dreptul patului Patriziei... Rocky a fost decorat postmortem de către o asociaţie chinologică. A fost singura mângâiere pentru familia Sandrelli, rămasă fără locuinţă.

— Ce câine minunat! suspină Prâslea. Şi Grind a salvat-o de la moarte pe Olguţa, o fetiţă de doi ani, numai că el a reuşit să scape din flăcări...

— S-a ales şi el cu câteva arsuri, dar îngrijit bine, s-au vindecat repede. Două luni a zăcut... Dar să vă povestesc acum despre un alt câine. „...Dacă n-ar fi fost acest câine, aş fi moartă" a declarat Margareta Laidilaw, o canadiană din Toronto, care, într-o iarnă, a rămas îngropată, timp de 45 de ore, sub o avalanşă în Macugnaga (Italia). Numele eroului acestei întâmplări, este Zacho. El a devenit celebru datorită activităţii sale neobosite în munţii înzăpeziţi ai Italiei, îndeplinind cu sârg nobila misiunea de salvare. Cu toată faima câştigată, Zacho şi-a continuat viaţa alături de stăpânul său, Alberto Bogna, în cadrul „Salvării alpine", un fel de cruce roşie a munţilor. Specialitatea lui Zacho: avalanşele. Este câinele destinat „misiunilor dificile", în care intervenţia sa devine indispensabilă. „În aceste cazuri dificile - declară Bogna - Zacho face minuni. El execută, în 20 de minute, munca pe care 20 de oameni ar putea-o realiza în 10 ore. Dispare sub albul zăpezilor, botul se transformă într-o mască, iar ochii - două imperceptibile fisuri. Are un simţ extraordinar, reuşeşte să descopere chiar şi un om îngropat sub o platoşă de gheaţă. Nici un alt câine

din Italia nu este în stare să facă asta. Cu cât condiţiile atmosferice sunt mai grele, cu atât Zacho se simte mai în largul său. Iarna este stagiunea lui...”

— De necrezut! se auzi glasul lui Ionuţ.

— Acestea sunt calităţile adevăraţilor câini poliţişti. Grind se poate mândri că, deşi este un câine de urmărire are un miros nespus de fin, chiar şi în condiţiile alpine în care acţionează Zacho. În urmă cu un an, când ne aflam la Sinaia şi ne-a fost solicitat ajutorul de către o echipă „Salvamont”, el l-a descoperit şi l-a salvat de la moarte, sus pe platou, pe un tânăr turist imprudent.

— Virgiliu Păunaş, îl cheamă, spuse Răzvan. De 24 de ore se afla prăbuşit într-o prăpastie, unde nu l-ar mai fi găsit nimeni... De acolo n-ar mai fi putut ieşi, îşi fracturase şi un picior. Grind l-a găsit într-o jumătate de oră. Aproape în fiecare lună Păunaş vine la Bucureşti şi îl vizitează pe Grind. Băiatul este din Urziceni. Nu o să-l uite toată viaţa pe salvatorul lui.

— Dar cum s-a întâmplat? se întrebă Prâslea.

— Tânărul s-a aventurase pe viscol, fără să cunoască platoul cu toate capcanele lui, explică Răzvan. Grind a răpus şi un lup care îi dădea târcoale lui Virgiliu, care leşinase. Fără vestitul nostru Grind, Păunaş n-ar mai fi acum în viaţă.

— Ca şi turista canadiană, adăugă Micu. Întocmai ca Zacho, Grind a reuşit să se depăşească pe sine. Iată ce declară italianul stăpânul câinelui Zacho: „Ne-au cerut ajutorul în ultimul moment după ce, timp de 44 de ore, echipele de salvare scotociseră cu ajutorul câinilor de rasă Saint-Bernard, toată zona. Era deci inutil să ne mai facem iluzii: în munţi supravieţuirea unui individ încetează după două ore. La ce ne mai puteam aştepta, după două zile?

Totuşi am plecat, fiindcă patrula care conducea cercetările spunea că în această acţiune e nevoie de un lup, de un lup adevărat”.

— Aşa cum ni s-a cerut şi nouă ajutorul lui Grind, când ne aflam la Sinaia, ţinu Răzvan să completeze.

— Şeful patrulei italiene a avut dreptate, continuă subofiţerul. După numai o jumătate de oră, Zacho, câine poliţist, a demonstrat marile sale calităţi. Cu toate că zăpada fusese bătătorită de către echipele de salvare, el a ales imediat pista cea bună, a înaintat 100 de metri şi a început să scormonească omătul cu labele. Corpul Margaretei Laidilaw, soţia unui om de ştiinţă se afla chiar în locul acela îngropat la 3 metri adâncime. „Mai întâi am dat de mâna dreaptă - povesteşte Alberto Bogna; era aproape îngheţată. Apoi i-am văzut faţa. Am scos-o imediat de sub zăpadă”. Faima lui Zacho a ajuns tocmai dincolo de Ocean, în Canada, unde doamna Laidilaw a vorbit cu multă recunoştinţă despre acest câine care i-a salvat viaţa.

— Mare erou, într-adevăr! se auzi glasul Danei. Şi tot ea adăugă: Erou ca şi Grind. Căci şi el l-a salvat de la moarte, într-o împrejurare asemănătoare, pe tânărul din Urziceni. Câinii-lup, câinii poliţişti nu se compară cu nici o altă rasă de câini. M-am convins şi din ce ne-aţi povestit data trecută. Altfel cum să înţelegem, spre exemplu, de ce câinii Saint-Bernard au căutat-o pe turista canadiană 44 de ore fără să găsească ceva?

— Pentru că aşteptau un câine-lup adevărat, aşa cum a declarat şi şeful echipei de salvare, interveni Costin. „Lupii” noştri au luptat cu acele ceasornicului ca la o cursă contracronometru. Dar au salvat vieţile celor doi oameni, vedeţi...

— Chiar aşa, făcu Prâslea. Apoi, venindu-i brusc ideea:

dar curse de câini există, nene Micu?

— Destule, ca şi concursurile. Cea mai aspră cursă din lume este cea numită „Iditarot”. Ea se desfăşoară pe un parcurs de 1800 km, pe pistele marelui Nord, în Alaska, pe zăpadă şi pe gheaţă, cu sănii trase de câini. Cursa începe de la Anchorage şi se termină la Nome - un orăşel aflat pe o banchiză de lângă Marea Bering. Este cursa cea mai grea, cea mai istovitoare, cea mai aproape de moarte pentru concurenţi şi pentru câinii lor. A treia ediţie s-a încheiat cu o mare surpriză: ea a fost câştigată de o femeie pe nume Libby Ridlles. Nimeni nu pariase pe ea nici 10 cenţi. Cursa a durat 18 zile. Ultima săptămână a fost într-adevăr cumplită. Vântul - tăiş de brici, nu altceva - sufla cu o viteză de 110 km pe oră, iar frigul atinsese 45 de grade. Fără să mai vorbim de vizibilitatea extrem de redusă. În asemenea curse, câinii trag din răsputeri, ajutaţi, când şi când, de om, care împinge, la rându-i sania. Antrenamentul şi forţa îşi spun, în cele din urmă, cuvântul. Uneori, câinelui fruntaş i se contestă supremaţia şi autoritatea de către ceilalţi înhămaţi pereche. Atunci se iscă uneori o luptă pe care omul nu o mai poate opri şi care se soldează de obicei cu moartea protagoniştilor ei. Iar pentru ceilalţi drumul devine atunci şi mai greu. Omul nu este nici el mai puţin stors de vlagă. Oboseala, frigul, încordarea îl epuizează. Uneori îi vine să abandoneze. Dar cum, în pustiul acela de viaţă şi cutremurătoare linişte? Voinţa este totuşi cea care învinge. Încearcă să-şi refacă puterile noaptea, în culcuşul din sanie. Câinii îşi fac adăpost în zăpadă, înghemuindu-se unii în alţii. Aceasta este, după cum vedeţi, cea mai aspră cursă din lume. Mulţumiţi sunteţi de răspuns?

— Da, răspunse Prâslea în numele tuturor. Era bucuros.

— Dar cum s-a numit primul nostru câine poliţist? întrebă

Otilia susţinută pe loc de exclamaţiile aprobatoare ale celorlalţi copii.

— Vă răspund cu plăcere la întrebare.

„Cârnul”

— În primii ani ai secolului nostru, continuă subofiţerul, doctorul N. Minovici[1] a înfiinţat o şcoală de câini de pază pe care îi dresa la vila sa de la şosea. Începutul l-a făcut cu 11 câini ciobăneşti. Un ofiţer de poliţie, Nicu I. Mahala, urmându-i pilda, a dresat şi el un câine, reuşind să creeze „cel dintâi poliţist cu patru picioare”, cum l-a caracterizat presa timpului. Câinele, odrasla unui tată buldog şi a unei mame foxterier, se numea Cârnul. În vara anului 1910, Cârnul începuse a se bucura de o mare popularitate. Învăţase să inspecteze posturile fixe de sergenţi de noapte şi să urmărească toţi indivizii dubioşi, care umblau cu saci în spate. Unde găsea un sergent dormind în post, lătra până ce îl trezea şi până ce venea ofiţerul Mahala ca să aplice măsurile disciplinare; iar hoţul cu sacul în spinare nu scăpa decât dacă îşi abandona prada şi dădea bir cu fugiţii. Nu era chip să te înţelegi cu Cârnul, chiar dacă îl ademeneai cu o bucată bună de carne - nu o primea.

[1] Nicolae Minovici (n. 23 octombrie 1868 - d. 26 iunie 1941) a fost un medic legist şi profesor universitar român, fratele medicului legist Mina Minovici şi al chimistului Ştefan Minovici. În anul 1896, Nicolae Minovici a reuşit identificarea autorului unui furt săvârşit într-o tipografie cu ajutorul urmelor de mâini, fiind un prim succes în România a identificării unui infractor pe baza urmelor digitale.

— Un poliţist foarte corect, preciză Prâslea, mândru foarte.

— Să vă mai spun un amănunt interesant despre câinii noştri, zise Micu. Şi cu asta încheiem. Puţini ştiu că România a fost prima ţară din Europa care a introdus câinii lupi la sate, pentru urmărirea infractorilor. Ştirea o putem găsi în ziarul „Viitorul” din 5 mai 1936, care mai adăugă: „Inspectoratul general al jandarmeriei a dat o decizie ca fiecare angajat să aibă în timpul serviciului, în afară de carabină şi revolver, şi un câine-lup, anume dresat pentru urmărirea delincvenţilor.” Un an mai târziu - în aprilie 1937 - acelaşi ziar îşi informează cititorii că: „La Băneasa funcţionează, de câtva timp, o Academie de câini poliţişti. Înfiinţată special pentru dresarea câinilor de rasă necesari jandarmeriei rurale, această şcoală lansează, din trei în trei luni, câte 20-30 de absolvenţi”. Cursurile se făceau de trei ori pe an, câte 50-60 de zile. Sunt semnalate apoi, în acelaşi ziar, primele isprăvi ale „absolvenţilor” intraţi în serviciu. „Câinele Rin-Tin-Tin a prins, mai zilele trecute, banda hoţilor de cablu telefonic din judeţul Ilfov... iar câinele Boby a prins un criminal din comuna Vâlcele (Mehedinţi), care a ucis un consătean şi apoi a dispărut”.

— Ce interesant! Nu ştiam! Îţi mulţumim, nene Micu, spuseră copiii.

Celebrităţi canine pe Mapamond...

— Aş dori să ne povestiţi câte ceva despre câini celebri, ca Rocky şi Zacho, îşi exprimă Otilia dorinţa. Cartea „Adio,

Ringo!” mi-a plăcut foarte mult, m-a impresionat. Abia mai târziu am aflat că Grind este chiar urmaşul lui Ringo...

— Cum să nu-ţi placă aşa carte, sări Prâslea. De câte ori nu am răsfoit-o...

— Da, Ringo a fost într-adevăr, un câine celebru, spuse cu nostalgie Micu. Dar Grind îi este vrednic urmaş. O spun deschis, chiar dacă, pentru asta, unii m-ar socoti lipsit de modestie. Uneori gândesc că Grind îl depăşeşte pe Ringo. Dar, despre Grind, altă dată... Acum câte ceva despre alţi câini celebri.

— Da, cu faimă ca şi Grind...

— Unui câine poliţist, căruia i se zicea Pirat şi care a sfârşit tragic, de altfel, în timpul unei acţiuni periculoase, i s-a făcut o statuie la Boden, în Suedia. În zece ani de „serviciu”, bravul animal a ajutat la descoperirea a peste 1000 de delincvenţi.

— Nemaipomenit! nu se putu stăpâni Prâslea. Ce câine straşnic!

— La Paris există un alt monument, al câinelui Bari, continuă plutonierul Micu. El a salvat 41 de oameni din avalanşele de zăpadă din Alpi. Iar câinelui-vameş Brandy, denumit „Fler de aur” i s-a decernat de către „Liga Naţională pentru apărerea câinilor”, „Diploma de onoare”. Drept recunoaştere a excepţionalei sale... cariere. În numai 5 ani, Brandy a „detectat” 160 de traficanţi de droguri; astfel au putut fi confiscate stupefiante în valoare de 4 milioane lire sterline.

— Dar de Rex III, nu cumva aţi uitat? zise Prâslea preocupat.

— Nu, n-am uitat, răspunse Micu. Acestui câine englez i s-a oferit cupa de aur pentru servicii şi merite deosebite aduse în lupta infracţionalismului. El a devenit popular în

ţara sa ca „artist”, deţinând rolul principal într-un film poliţist. Iar în revista internaţională de criminologie, i s-a consacrat un articol comemorativ bine meritat.

— Eu ştiu mai multe despre Rex III, zise Prâslea.

— De unde ştii? întrebă mirat Costin.

— De la nenea Micu. Acest câine a luat premiul I la un concurs cu 150 de concurenţi.

— Dar Grind nu participă la concursuri? îi veni lui Costin ideea să întrebe.

— De cinci ani le ia pe toate! îl informă Prâslea cu nestăpânită mândrie. Vitrina lui nenea Micu geme de trofee. La noi el nu are încă adversar...!

Micu încuviinţă printr-o uşoară înclinare a capului. Apoi continuă:

— La canadieni, este bine cunoscut numele câinelui Dale; un ciobănesc german. În 1935, el a devenit primul recrut al serviciului de câini poliţişti, înfiinţat în cadrul Jandarmeriei regale. În 1966, câinele Ero a devenit şi el foarte popular. După o întâmplare cu tâlc. Un reprezentant al protecţiei civile din Castlegar i-a cerut jandarmului R.M. Stephens, de la canina de dresaj din Nelson, să facă o demonstraţie cu Ero, privind activitatea de căutare a urmei de miros şi de salvare a unui rănit. Asta presupunea ca un membru al Jandarmeriei regale din Canada să îndeplinească rolul de victimă; să simuleze o rănire prin accident de vânătoare, în pădurea din apropierea localităţii Robson. A fost creată o pistă în pădure pe care „rănitul” trebuia să o parcurgă până ce trebuia să fie găsit de câinele poliţist. Jandarmul Stephens şi cu Ero au sosit la faţa locului după 2 ore şi 30 de minute de la intrarea în pădure a presupusei victime. Doar coordonatorul grupei de la protecţia civilă cunoştea locul exact. Ero a fost dezlegat şi pus să caute urma, fără

nici un fel de ajutor. Găsind urma după o jumătate de oră de căutări febrile, i s-a pus hamul şi împreună cu conductorul său şi cu trei călători de la protecţia civilă, au intrat în pădure. La puţin timp după aceea, coordonatorul grupei de la protecţia civilă l-a informat pe Stephens că Ero nu era deloc pe urma cea bună. „De ce?” s-a mirat jandarmul. „Pentru că pista am creat-o eu însumi, ieri, împreună cu aşa-zisul rănit. Trebuie să ne reîntoarcem şi că căutăm din nou pista cea bună!”

— Dar sunt sigur că Ero a refuzat! anticipă Prâslea.

— Da, a refuzat să adulmece altă urmă decât cea găsită de el. „N-am ce face, i-a spus jandarmul interlocutorului său. Eu am încredere în câinele meu! Dacă vreţi, dumneavoastră mergeţi pe drumul care-l ştiţi”. Cei trei cercetători de la protecţia civilă nu s-au încumetat să se avânte în pădure şi au urmat pista lui Ero. Cinci ore mai târziu, câinele găsise presupusa victimă, care se rătăcise în desişul pădurii, îndepărtându-se mulţi kilometri. Cei trei cercetători au fost impresionaţi de strădania câinelui. „Noi am mai căuta şi acum rănitul, dacă nu l-am fi avut pe Ero!” a declarat şeful echipei...

— Hai, că-mi place, râse Prâslea. Cercetătorii l-ar fi căutat pe rănit o săptămână... Murea cu zile, săracul de el. Ce „caz” ne mai spui, nene Micu?

— În Franţa, numele lui Salt a circulat o vreme pe buzele tuturor. La 26 decembrie 1969, doi agenţi motociclişti, încep în piaţa Saint-Michel, urmărirea unei maşini suspecte. În momentul în care un alt vehicul al poliţiei a apărut în calea dubioasei maşini, ocupanţii acestuia au deschis focul asupra poliţiştilor, rănind grav pe unul dintre ei. Unul dintre infractori este arestat. Celălalt, deşi rănit în timpul schimbului de focuri, reuşeşte să fugă. Este adus la faţa

locului câinele de urmărire Salt. El ia urma, după 7 ore, în strada Saint-Severin, pornind de la maşina abandonată, găsită foarte târziu. Îi conduce pe anchetatori până la o staţie de taxi. Investigaţiile făcute printre şoferi stabilesc că taxiul condus de Georges Noiret a făcut o cursă cu un tânăr foarte grăbit şi speriat. Găsit, şoferul povesteşte că a transportat un tânăr rănit, în strada Saint-Germain. Salt ia urma, după alte patru ore, în strada indicată de către şofer şi se opreşte la etajul al X-lea al unui imobil, în faţa unei uşi, unde se mai putea vedea câteva pete de sânge. Răufăcătorul este găsit şi arestat.

— Salt a putut să se descurce aşa de bine într-o metropolă cu o asemenea circulaţie? se miră Costin.

— ...Şi fără întăritor de miros, se minună Prâslea. Fără „covor fermecat”.

— O dată cu dezvoltarea oraşelor, o dată cu creşterea numerică a mijloacelor de transport, o dată cu apariţia unor anumite substanţe chimice, explică subofiţerul, se părea că soarta câinelui poliţist era pecetluită. Acesta a fost, un timp, şi părerea unor „specialişti” care susţineau că la câine se poate recurge numai acolo unde circulă puţine persoane, unde pământul este moale şi acoperit cu iarbă. Practica a infirmat părerea lor şi a demonstrat că şi pe teritoriul oraşelor cu mare densitate de oameni cu străzi asfaltate şi pietruite câinele poate fi folosit cu mult succes. Chiar dacă „pistele” se întrerup într-o staţie de metrou sau de autobuz, porţiunea exploatată de câine poate fi de un interes capital, după cum v-aţi putut da seama din cazul pe care vi l-am povestit.

Poliţiile străine, începând cu cea engleză, franceză şi germană au hotărât să-i reacorde câinelui vechiul statut ca auxiliar al poliţistului. Astfel, au apărut la poliţiile marilor

oraşe Londra, Paris, Berlin, Roma, secţii speciale de câini poliţişti.

— Dar la noi? întrebă Prâslea.

— Încă de la înfiinţare, poliţia noastră a fost dotată cu câinie de serviciu special instruiţi pentru a face faţă nevoilor luptei împotriva infracţionalismului. Rezultatele au fost întotdeauna apreciabile. Spre exemplu, împreună cu Ringo, m-am deplasat acum 8 ani, la un caz de lovire cauzatoare de moarte, comis în plină stradă, cu circulaţie intensă. Victima fusese transportată la Spitalul de Urgenţă, poliţia fiind anunţată după 10 ore.

— Ce greşeală! se auzi glasul lui Prâslea.

— Foarte mare, sublinie Micu. Am fost anunţaţi numai după ce victima decedase. Până atunci se sperase că ea va trăi. Deşi trecuse atâta timp, iar condiţiile erau cele ştiute, Ringo ne-a condus, de la locul agresiunii, 4 km până la locuinţa autorului faptei. În traseul lui a traversat numai străzi asfaltate şi pietruite, în timp ce maşinile vâjâiau pe lângă noi... Dar, de ce să nu-l luăm ca exemplu şi pe Grind? Are chiar mai multe asemenea „isprăvi” decât părintele său. Unele sunt de-a dreptul de necrezut... O să vi le povestim data viitoare; să termin întâi cu trecerea în revistă a unor alţi „eroi”.

— Ce „eroi”? Ce „eroi”? se auziră în sală glasuri nerăbdătoare.

— De pildă, Fausto. Un câine poliţist care se bucură, în Italia, de renumele unui erou naţional. Şi când te gândeşti că totul a plecat de la o joacă...

În dimineaţa aceea, tânărul poliţist Carlo Donatti era liber. Deşi lucrase fără întrerupere două zile şi două nopţi, el nu se simţea deloc obosit. Era în aceasta, poate, şi satisfacţia unei reuşite: contribuise din plin la neutralizarea

unei periculoase bande specializată în atacarea - uneori chiar în plină zi - a băncilor. Primise însă ordin să lucreze la un alt caz: la depistarea şi prinderea unor abili traficanţi de opere de artă. Totuşi, la insistenţele severului Enrico de Maria, şeful său, Carlo se îndrepta spre casă. Fluierând şi însoţit de Fausto, câinele său poliţist. Donatti se amuza, făcându-l să-i aducă un puc de hochei pe care-l tot arunca la mare distanţă în faţa lor. La un moment dat, pucul se rostogoli până sub podul de cale ferată prin preajma căruia trecea. Poliţistul aştepta; dar, de data aceasta, deşi găsise micul disc de cauciuc, Fausto refuza să-l aducă stăpânului său; lătra întruna, fugea până la rambleu şi iar se înapoia la puc. Era clar că inteligentul animal descoperise ceva neobişnuit şi că îl chema, în felul său, pe Donatti să vină să cerceteze. Când văzu ce văzu, Carlo înmărmuri.

— Vreun cadavru! presupuse Prâslea.

— Nu. Podul era minat! Căutând pucul, câinele dăduse peste 10 cartuşe de dinamită legate de şină cu o sârmă. Calm şi atent, tânărul poliţist desprinse primejdioasa încărcătură, „asistat” de credinciosul său prieten. Când isprăvi, se aşeză pe o piatră şi, aprinzându-şi o ţigară, simţea cum mintea i se limpezeşte...

— Nu chiar aşa, îl întrerupse Prâslea. Tutunul nu limpezeşte deloc mintea. O întunecă!...

— Fie, trebuie să recunoască Micu. Am zis şi eu aşa... Donatti acţionase deci rapid, la primul impuls, reluă subofiţerul, dar abia acum îşi reprezenta groaznicul tablou al foarte posibilei catastrofe: peste mai puţin de o oră urma să treacă trenul de Roma. Ce s-ar fi întâmplat dacă hazardul n-ar fi rostogolit pucul până în preajma încărcăturii?

— Şi dacă n-ar fi fost Fausto...? nu se lăsă Prâslea mai

prejos.

— Exact. Explozia ar fi fost urmată de panică, totul s-ar fi încheiat cu victime şi imense pierderi materiale... Deodată pe Donatti îl fulgeră un gând: cui îi folosea o tragedie ca asta?

— Da, chiar...! rămase Prâslea îngândurat.

— Desigur, celor ce montaseră „bomba". Îşi aminti că, în urmă cu doi ani, pe timpul verii, ternul Roma-Civita Vecchia fusese ţinta unui atac inspirat de filmul „Gentlmenii sunt rugaţi să treacă pe la casă", povestea oarecum romanţată a faimoasei lovituri gangstereşti supranumită şi „furtul secolului": jefuirea în plin câmp, lângă Chelddington, a trenului poştal Glasgow-Londra, când în numai 13 minute, bandiţii au furat mai mulţi saci plini cu bancnote în valoare de 2.500.000 lire sterline, încărcându-i în camioane dinainte pregătite, care aşteptau pe-aproape, cu farurile stinse. Atunci conform planului stabilit dinainte, unul dintre membrii bandei care atacase trenul s-a urcat la Roma şi, într-un punct situat la câteva sute de kilometri nord de capitală, a acţionat... trăgând semnalul de alarmă. Aici trenul era aşteptat de un grup de oameni mascaţi şi înarmaţi, care au luat cu asalt furgonul poştal, „recoltând" însă doar câţiva saci cu epistole.

— Ce chiflă! râse Ionuţ. Am ce să le povestesc copiilor din cartier.

— Se încerca oare un nou atac? „Dacă despre aşa ceva este vorba, atunci ei trebuie să fie pe undeva pe aproape - şi-a zis Donatti. Trebuie acţionat rapid!" Peste 40 de minute trenul avea să-şi facă apariţia; o dată cu el, fireşte, şi „gentlemanii". Tânărul poliţist scrise în grabă câteva rânduri, le prinse de zgarda lui Fausto, strigându-i: „Fugi, băiete, la De Maria..."

— Ce înseamnă arta dresajului! se minună Costin. Al meu e şi bătrân pe deasupra.

— Perspicacitatea lui Carlo Donatti a fost confirmată de fapte. Alertată, poliţia din Neapoli şi-a trimis toate forţele disponibile în căutarea „piraţilor de cale ferată”. O uriaşă „plasă” înconjura localităţile din preajma podului de calea ferată; prin „ochiurile” ei nu putea trece nimeni fără ştirea poliţiei. Pe drumul unei vechi cariere de piatră părăsită, oamenii legii au dat peste două maşini puternice, cu motoarele duduind, gata să demareze. Aşteptau... explozia celor „undici candelotii di dinamite”. Cercetările ulterioare au stabilit că, într-adevăr, trenul transportase valori uriaşe. Mai greu de aflat a fost cum şi pe ce canale îşi culeseseră gangsterii informaţiile, întrucât data şi ora plecării încărcăturii fuseseră absolut secrete... Luaţi pe neaşteptate, gangsterii nu au mai opus nici un fel de rezistenţă. Ce necaz, dacă ar fi ştiut că „naufragiul” lor avea la origine simpla hârjoneală cu un câine poliţist...!

— Până la urmă tot au aflat! Din ziare! îşi dovedi Ionuţ isteţimea.

— Într-adevăr. Iar pe seama lor, apropo de ziare, au apărut chiar şi două anecdote. În prima se presupunea reuşita loviturii. „Antoniu, i-ar fi zis Marco. Hai să numărăm banii din saci, să vedem cât de mare-i prada”. „Sunt cam obosit, i-a răspuns Antonio. Lasă că aflăm mâine din ziare...” A doua. Unul dintre ei, cetăţean american, era urmărit pentru alte delicte grave. Fiind extrădat, a fost condamnat la moarte prin electrocutare. Şezând pe scaunul electric şi aşteptând să se scurgă ultimele clipe ale vieţii, directorul închisorii l-a întrebat care-i este ultima dorinţă. Condamnatul a răspuns: „Aş vrea să mă ţină de mână judecătorul care a pronunţat sentinţa. Poate o să am mai

mult curaj!...” Dar să rămânem în S.U.A. Referindu-ne la fineţea dovedită de câinii poliţişti în diferenţierea mirosurilor o să vă spun un caz foarte elocvent: în vara lui ’74, autorităţile americane şi mexicane au confiscat nu mai puţin de 42 tone (!) de marijuana. Traficanţii stocaseră stupefiantele într-un orăşel situat la frontiera dintre Mexic şi California. De aici, le introduceau în S.U.A. în camioanele care transportau din Mexic gudron şi asfalt. Câinii poliţişti, dresaţi pentru depistarea stupefiantelor, nu puteau percepe mirosul caracteristic marijuanei din cauza gudronului. Într-o zi, însă, câinele Raoul a fost mai în formă ca niciodată. Simţurile nu i-au fost inhibate de cunoscutul lichid vâscos şi cu miros pătrunzător. Descoperirea lui a fost senzaţională.

— Cum de a reuşit? întrebă Prâslea.

— Asta a rămas o enigmă. Oricum, cazul câinelui poliţist Raoul confirmă în chip strălucit, afirmaţia savantului sovietic Mîşnikov potrivit căreia un câine bine antrenat poate simţi prezenţa unui degetar cu amoniac chiar dacă acesta este diluat într-un miliard de metri de cubi de apă...

— Sunt foarte interesante cazurile cu câini specializaţi în detectarea drogurilor, fu Tudor de părere.

— Da, îl susţinu Costin.

— Vă interesează, nu-i aşa? Atunci o să vă mai spun câteva, se învoi Micu. „Narcotic Bureau”, secţie specializată a Interpolului, a anunţat poliţia italiană că „Bravo” - o navă sub pavilion liberian - a primit în largul portului Salerno vizita unor contrabandişti care au predat echipajului o serioasă cantitate de stupefiante. După puţin timp, o şalupă a poliţiei a acostat la bordul vasului; carabinierii au cercetat amănunţit totul, din cală până în cabina comandantului. Corpul delict fusese parcă înghiţit de valuri. Au adus deci câini poliţişti şi au reluat investigaţiile. Dar patrupezii n-au

scotocit vasul, aşa cum se aşteptau însoţitorii lor, ci i-au luat în primire pe membrii echipajului. Astfel că, unde se aşteptau mai puţin, poliţiştii au descoperit, în nişte brâie purtate de marinari, o mare cantitate de opiu.

— Nemaipomenit! exclamă Prâslea.

— Ca şi următorul caz, continuă Micu. Vameşii din Marsilia au zădărnicit, într-o zi, introducerea pe teritoriul Franţei a 60 kg de haşiş şi a mai mulţi litri de concentrat lichid de canabis. Ambalat în pacheţele, drogul era ascuns în nişte compartimente special amenajate dintr-un autoturism. Pacheţelele erau puternic parfumate, anume pentru a deruta câinii poliţişti. Dar câinii nu şi-au dezminţit nici de data aceasta marea lor capacitate de a selecta mirosurile. O pereche de tineri englezi, care se căsătoriseră în Finlanda, au primit de la rudele din patrie un tort însoţit de tradiţionalele urări. Totul părea cât se poate de normal. Totuşi... Un câine bine dresat dădea târcoale tortului.

— Poate că-i plăceau dulciurile... râse Prâslea.

— Aş... În interiorul tradiţionalului cadou se aflau pacheţele de haşiş şi marijuana! Dar suita de surprize pe care contrabandiştii o rezervă oamenilor legii nu se termină aici. Iată un alt exemplu: pe aeroportul din New York, sosise cursa ce leagă marele oraş cu Bogota, capitala columbiană. La controlul bagajelor pasagerilor, nimic deosebit. Printre călători se aflau şi doi invalizi, ologi de câte un picior. Vameşii i-au privit compătimitor. Nu însă şi câinele poliţist, gata să le rupă „picioarele”! Erau proteze din plastic, impecabil executate, dar... pline cu narcotice!

— Câinii poliţişti sunt greu de păcălit! se înfoie Prâslea.

— Nici „morţii” nu le scapă! completă subofiţerul.

— Cum adică? întrebă Ionuţ, amuzat.

— Ascultaţi. Într-un oraş din Italia a avut loc o procesiune

funerară. Cortegiul funerar pornise din port spre centrul oraşului. Trecând pe lângă o patrulă a poliţiei, oamenii legii s-au descoperit şi ei, potrivit obiceiului. Dar câinele care însoţea patrula părea să nu cunoască pioasa formulă. El a început să latre nebuneşte la mort! Procesiunea s-a oprit, iar în coşciug - unde nu se afla nici un cadavru - a fost găsită o mare cantitate de tutun şi ţigări de contrabandă.

— Formidabil! Să nu-ţi vină a crede! se miră Costin.

— Ce-am zis eu! Câinii poliţişti nu pot fi traşi pe sfoară, se mândri iarăşi Prâslea.

— Ba da, îl contrazise Micu. Dar fără voia lor.

— Cum adică?

— În Canada, spre exemplu, se introduceau stupefiante cu ajutorul câinilor importaţi din Anglia cărora, înainte de a fi îmbarcaţi, li se dădea să înghită nişte capsule mici din plastic. Vă mai pot da un alt caz: cu ani în urmă Interpolul a primit o scrisoare din partea poliţiei, în care se cereau amănunte asupra modului în care acţionează canabisul - un drog puternic scos din cânepă indiană - asupra organismului animalelor. Dacă primele rânduri ale misivei au stârnit uimirea firească a destinatarilor, întrucât - se ştie - animalele nu au obiceiul de a se droga, cele ce au urmat au limpezit pe deplin lucrurile. La Addis-Abeba, o bandă de infractori se specializase în spargerea caselor ai căror stăpâni lipseau. Modul lor de a opera era următorul: „patrulau” pe străzi, pentru a depista locuinţele închise şi nelocuite. După ce se încredinţau că stăpânii erau plecaţi, îşi treceau în agendă casa respectivă. Apoi, o dată cu lăsarea întunericului, „obiectivul”, era atacat. Dar cum la prima vizită de acest fel a trebuit să lase baltă şi să o şteargă din cauza alarmei sonore a câinilor de pază, spărgătorii s-au gândit cum să neutralizeze această

vigilentă „sonerie”. Nici unul din sistemele clasice nu dădeau rezultate, întrucât câinii nu se lăsau deloc ademeniţi. După utilizarea zadarnică a tuturor trucurilor, unul dintre infractori s-a gândit la droguri: „Dacă ele - şi-a spus el - fac din oameni adevărate epave, de ce n-ar avea efect şi asupra câinilor?” Astfel la apropierea de casă, au început să arunce patrupedelor furioase bucăţi de carne „pudrate” cu canabis. După consumarea momelei, animalele deveneau blânde şi inofensive. În felul acesta, spărgătorii „lucrau” nestingheriţi, intrând în zeci de case de unde luau tot ce le poftea inima. Urciorul n-a mers însă de prea multe ori la apă, pentru că trucul a fost descoperit de un câine poliţist. Mergând la locul unei spargeri, câinele respectiv a fost impresionat într-atâta de starea de ghiftuială şi neputinţă a confraţilor săi de pază, încât a început să arunce pământ cu labele peste copioasele hălci de carne. Trezind bănuiala poliţiştilor, carnea a fost dusă la analiză şi de aici s-a descoperit totul...

— Rămânem, deci, la părerea mea, spuse Prâslea, împăunându-se. Dacă ceilalţi câini mai pot fi păcăliţi, cei poliţişti niciodată. Ei nu mănâncă decât la comandă.

— Şi mai mult decât atât, depistează orice hoţ din rândul lor, adăugă ofiţerul.

— La ce fel de hoţi vă referiţi? nu prea înţelese bine Costin.

— La câinii-hoţi! spuse Micu spre uimirea tuturor. Cu ani în urmă, cu ajutorul unor câini poliţişti, poliţia americană a descoperit câteva centre de dresură, în care câinii erau şcolarizaţi în vederea comiterii de furturi. În aceste centre, câinii primeau doar noţiunile de bază, de perfecţionare ocupându-se, ulterior, infractorii, în funcţie de... necesitatea modului de operare. Interesul hoţului era ca patrupedul să

nu fie de rasă, pentru a nu atrage atenţia celor din jur. Prin urmare, în asemenea cazuri, cei mai potriviţi erau câinii de curte.

Dintr-o statistică a poliţiei, într-un singur an s-au înregistrat la Chicago peste 40 de cazuri de prindere a câinilor-hoţi şi a stăpânilor lor. Câinii poliţişti nu i-au cruţat însă nici pe „hoţii” aceştia, chiar dacă le erau semeni. Răzbunarea lor a fost uneori chiar mai cumplită, decât împotriva oamenilor. Câinii poliţişti nu acceptă ca seminţenia să le fie trădată!

— Şi ce s-a întâmplat cu câinii care... furau? întrebă Prâslea captivat.

— Mai întâi, proprietarii lor au fost băgaţi la închisoare, iar câinii, confiscaţi şi vânduţi diferitelor ferme, unde, treptat, uitând deprinderea de a fura au devenit buni paznici ai gospodăriilor.

— Eu aş vrea să ştiu, interveni Otilia, care sunt ultimele preocupări ale oamenilor legii în materie de câini poliţişti?

— Vă răspund cu plăcere, spuse dresorul. Ultima preocupare semnalată în această materie, este „punerea la punct”, după un an de experimente reuşite, a unui tip nou de câine poliţist - câinele de scotocire - creat în mod special pentru înlocuirea tradiţionalului câine de urmărire în anumite situaţii. Raţiunea pregătirii acestei categorii de câini poliţişti rezidă în dificultăţile practice întâlnite, de regulă, în activitatea de căutare a unor persoane dispărute ori care se ascund intenţionat, dificultăţi cum ar fi învechirea urmelor, lipsa acestora ori suprapunerea unor urme străine peste cele ale urmăritului. În asemenea condiţii, chiar un câine de urmărire foarte bun, în absenţa unor urme pe teren, poate trece prin apropierea persoanei căutate, fără a-i sesiza prezenţa. Din aceste considerente,

Centrul chinofil din Nettuno (Italia) a început, cu titlu experimental, dresajul unui grup de trei câini poliţişti pentru a fi folosiţi de serviciile judiciare în acţiunile de regăsire a persoanelor dispărute, sechestrate ori care se ascund intenţionat. După un an de eforturi „câinele de scotocire” a devenit o realitate. Spre deosebire de tradiţionalul câine de urmărire care se limita să meargă pe urmele lăsate pe teren, noul câine poate descoperi omul prin perceperea mirosului produs de acesta, antrenamentul fiind extins, cu rezultate bune, la căutarea unor persoane ascunse în apartamente, grote, poduri etc. Câinele de scotocire nu acţionează în apropierea conductorului, ci la o anumită distanţă de el, iar când ajunge în apropierea unei persoane (între 50-200 metri), se îndreaptă direct către aceasta, fără nici un ordin al conductorului, şi-i semnalează prezenţa lătrând. Această tehnică s-a dovedit deosebit de utilă întrucât permite conductorului să se menţină la o distanţă de siguranţă faţă de câine şi de eventualele pericole la care acesta este expus. Noul câine poliţist poate fi folosit cu succes la percheziţii în locuri suspecte, de asemenea, în acţiuni de scotocire a unor zone împădurite sau în câmp deschis. În aceste ultime situaţii, câinele se deplasează liniştit înaintea conductorului şi abia când persoana ascunsă intră în „conul său de miros” (distanţa maximă până acum e de cca 200 metri) se excită şi porneşte în căutarea acesteia. Noul câine poate fi folosit, de asemenea, în acţiuni specifice de supraveghere a unei zone de acordare de ajutor în cazul unor calamităţi naturale. Cursurile de pregătire au o durată de mai multe luni, folosindu-se câini special în acest scop.

— Deci, tot câini selecţionaţi, înţelese bine Costin. Nu orişice...!

— Bineînţeles, îl aprobă Prâslea. Dar eu vreau să întreb dacă există lucrători care nu au încredere în aceste minunate ajutoare ale dumneavoastră? Sau care nu iubesc câinii?

— Aşa ceva, nu există, îi răspunse Micu. Date fiind rezultatele remarcabile obţinute de criminaliştii din întreaga lume, rolul şi importanţa câinelui poliţist nu numai că nu scade, ci, dimpotrivă creşte. Mărturie stau însăşi cazurile pe care vi le-am spus. Ori, în asemenea condiţii, care poliţist nu are încredere, nu-şi iubeşte ajutoarele?! Un singur caz, se pare că a existat, totuşi, la poliţia newyorkeză. Poliţistul cu pricina era de meserie armurier. El a inventat împotriva infractorilor periculoşi urmăriţi de poliţie gloanţe cu vârful plat. „Ele sunt mult mai eficace decât muşcătura câinilor poliţişti, a argumentat el, deşi pătrund mai puţin în corp”. „Dar proiectilul nu se opreşte?” l-a întrebat un ziarist. La această întrebare, poliţistul armurier i-a răspuns: „Proiectilul trebuie să-şi facă datoria şi apoi să se oprească...”

Directoarea şcolii mulţumi oaspeţilor pentru plăcuta întrevedere, pentru toate lucrurile interesante povestite şi, la insistenţa copiilor, le adresă rugămintea de a-i revedea peste o lună. Cei rugaţi au primit cu plăcere.

— Copiii ar dori să facem şi o poză împreună, propuse directoarea.

— De acord, zâmbi Micu. De data aceasta fotografia o faceţi dumneavoastră. Peste o lună o s-o facă Grind... Câinele va fi atunci pe post de... fotoreporter!

În sală se aşternu brusc liniştea.

— E-o glumă? se auzi un singur glas firav; era Prâslea.

— Nu este deloc o glumă. Îmi dau seama că nu vă vine să

credeţi că un câine poliţist, oricât de inteligent ar fi, este în stare să acţioneze un delicat aparat foto. Cu fantezie şi ingeniozitate, însă, ceea ce părea cu neputinţă s-a putut înscrie în sfera realizărilor. Iată, pe scurt, despre ce anume este vorba. În dresajul câinilor poliţişti, specialiştii japonezi au montat în zgarda animalelor un minuscul aparat fotografic de mare precizie, care „ia vederi” numai la un anumit semnal. El se declanşează automat doar în momentul în care câinele începe să latre la descoperirea unor persoane urmărite de către organele de poliţie. Să presupunem că „subiectul” a dispărut în furnicarul tipic marilor oraşe, că maşina poliţiei nu mai poate înainta. Atunci intră în scenă câinele poliţist dotat cu un miniaparat foto. Când îl descoperă pe cel urmărit, îl fotografiază prin... lătrat! În diverse ipostaze. Astfel, poliţia îi are „chipul”, care, după cum ştiţi, se constituie adesea într-un document hotărâtor...

CUPRINS

PREFAŢĂ.....5
Ediţie specială.....7
Cine strigă: „Săriţi, hoţii!”.....9
Recunoaştere din grup.....11
Urmărire în noapte.....12
Acţiune fulger!.....13
Grind, prietenul copiilor.....16
Grind, Tom şi Jerry.....20
„Moş Crăciun”.....23
Buldogul trucat.....40
„Câine rău”.....43
„Câinele electronic”.....44
Prâslea descoperă ziarul.....48
Demonstraţie de dresaj.....49
Sistemul antifurt şi asigurarea ASIROM.....51
Neicuşorul de pe acoperiş.....56
„Leventică”.....61

Poftiţi la cireşe!.....64
Bandajele.....65
Mutulică.....69
Domnişoarele Fi-Fi.....71
Sistemul antifurt pentru... bani.....73
Paznicul cel mai sigur.....74
Vinovatul... îşi răscumpără greşeala.....75
Cheile cu... tâlc.....76
„Mister Lulea”.....79
Nu atingeţi urmele!.....83
Pământ de flori.....84
Licenţa... Grind!.....87
Deocheatul.....88
Identi-kit.....91
Lăcrămioară.....97
Şarpele boa, şoimul şi claponul.....100
Telefonul cu surprize.....104
Hoţul din grădină, mafiotul şi peştişorul din acvariu.....109
Orhideea.....112

„Paraşutiştii”.....121
Maimuţarul.....124
Galileo şi Policarp.....127
Buletinul de identitate, fulgarinul şi cocoşatul.....131
Sacrificii nevinovate.....135
Covorul fermecat.....138
Pericolul de a fugi de acasă.....144
Creionul ucigaş... şi alte... imprudenţe.....145
De pe islaz în... braţele legii.....149
Autobuzul fantomă.....150
Puişorii... de pernă!.....154
În luptă cu... secundele morţii.....158
Codruţ.....159
Ajutoare de nepreţuit.....161
Strămoşii câinelui ciobănesc german.....162
Mirosul câinelui poliţist şi alte enigme.....167
Standardul, testamentul şi.. flaconul de aspirine.....170
Teste şi mistere.....176
Fidelitate până la moarte.....179

Pilule cu haz.....180
De la accidente la câini... melomani.....184
Salvaţi de la moarte.....187
„Cârnul”.....192
Celebrităţi canine pe Mapamond.....194